

Vợ Trước Của Phú Hào

Contents

Vợ Trước Của Phú Hào	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	32
12. Chương 12	36
13. Chương 13	37
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	54
19. Chương 19	58
20. Chương 20	61
21. Chương 21: The End	63

Vợ Trước Của Phú Hào

Giới thiệu

Năm đó anh chắc chắn rằng anh thích cô, nhưng yêu với anh mà nói lại là cảm giác xa lạ đến nỗi không

1. Chương 1: Tiết Tử

Đó là một cô nhóc thật đáng yêu, trông giống cô như đức, cũng có đôi mắt trắng đen phân minh, cũng đáng người mảnh khảnh, ngũ quan tao nhã khiến ai nhìn cũng thích.

Năm đó khi anh mới gặp cô cũng có cảm giác này, cho dù lúc đó cô không còn là một cô nhóc mà đã là một người lớn 23 tuổi nhưng vẫn có nét e lệ, thanh thuần giống một cô gái nhỏ.

Ánh mắt cô nhìn anh có chút sợ hãi nhưng tràn ngập tình yêu say đắm, chỉ cần khẽ đùa là xấu hổ vô cùng lộ ra gương mặt không chút tì vết. Giống như trứng luộc nhuộm màu thật ngon miệng... Hờ, cách nói này có chút kì quặc nhưng anh thật sự thích ăn trứng luộc, hơn nữa là vô cùng thích.

Anh nghĩ, lúc đó anh nhất định biết mình rất thích cô, cho nên ông nội bỗng nhiên có ý tưởng lạ lùng là hy vọng bọn họ kết hôn. Anh không chống đối mà biết thời biết thế cùng cô kết hôn...

2. Chương 2

– Xin hỏi.....

Một giọng nói sợ hãi, ôn nhu từ phía sau vang lên nhỏ đến nỗi Quý Hi thiếu chút nữa không nghe thấy.

Anh xoay người chỉ nhìn thấy một cô gái trắng trẻo, tinh tế đứng ở phía sau anh, trên tay cầm chiếc túi lớn chắc là rất nặng khiến cho người ta nhìn nhìn không được phải cau mày.

– Có việc gì không? Anh hỏi lại.

Cô gái sau khi thấy mặt anh dường như bị dọa, mắt mở to tròn trĩnh trĩnh nhìn anh một lúc lâu mà không trả lời câu hỏi của anh.

Mặt anh dọa người đến mức đầy cơ à? Quý Hi nhìn không được lấy tay sờ sờ lên mặt, trong lòng đoán.

Thực ra, không ít người nói trông anh rất có mị lực, ngũ quan thâm thúy, ánh mắt ma mị, khóe miệng lúc nào cũng cười như không cười, hơn nữa còn cao một mét tám, khí lực cường kiện rất hấp dẫn người khác. Còn có người từng nói điểm hấp dẫn nhất của anh không phải chỉ dùng hai từ tuấn tú nông cạn mà hình dung được mà là một loại khí chất cứng rắn lại ôn hòa, tục tằng (???) lại văn minh, rõ ràng mà xung đột nhưng lại mị hoặc lòng người.

Nói thật, anh cũng không hiểu những người đó đang nói gì, chỉ đơn giản là đẹp trai hoặc đầy sức hút nam tính. Nói đơn giản như vậy lại đem phức tạp hóa, trừu tượng làm gì?

Nói tóm lại, diện mạo của anh tuyệt đối không thể dọa người mà ngược lại còn khiến người khác giới hoan nghênh. Nhưng tại sao cô gái trước mặt anh lại lấy vẻ mặt kinh hãi nhìn trĩnh trĩnh anh? Thật sự là khó mà hiểu được.

– Xin hỏi trông tôi rất đáng sợ sao? Quý Hi nói.

Cô ngậy ngốc sững sốt một chút rồi cất lực lắc đầu.

– Vậy trên mặt tôi có thứ gì đáng sợ sao? Anh lại hỏi

Cô lại lần nữa dùng sức lắc đầu.

– Vậy vì sao em lại dùng vẻ mặt kinh hãi nhìn tôi?

– Ông nội Quý không ở đây, cũng không nói gì đến việc anh trở về. Cô lấp bắp nói.

Ông nội Quý? Trở về? Quý Hi ngẩn người, sau đó nghi hoặc từ từ trợn to hai mắt.

– Em là Chỉ Linh? Nguyên Chỉ Linh?

Hai má trắng nõn của cô gái đỏ bừng, cô e lệ gật đầu.

Quý Hi ngạc nhiên nhìn cô, lúc này kẻ ngây dại là anh.

Trước kia, theo lời ông nội nói, anh biết hơn một năm trước, ông nội tình cờ gặp lại một người bạn mất liên lạc khá lâu. Người bạn đó tình hình kinh tế không được tốt nên ông nội đã thuyết phục người bạn đó cùng cháu gái duy nhất của ông ấy cùng đến ở. Người cháu gái kia tên là Nguyên Chỉ Linh mới tốt nghiệp đại học.

Đây là chuyện một năm về trước cho nên năm nay cô chắc đã 23 tuổi nhưng bộ dáng ngây ngô lại không khác chút nào so với học sinh trung học.

Có điều, đây cũng không phải là nguyên nhân khiến anh ngây người mà bởi lẽ, theo lời ông nội nói cùng cô trong tương tượng bộ dáng khác hẳn so với người trước mắt anh đây.

Ông nội nói: Chỉ Linh tuy tuổi còn trẻ nhưng so với bất kì ai cũng thành thực, ổn trọng, hiếu thảo so với cháu trai như anh còn đáng dựa vào hơn. Khi ấy nghe xong có chút khó chịu, anh thầm nghĩ, vậy ông nội đi mà dựa vào cô.

Sau này mỗi lần ông cháu họ nói chuyện điện thoại, cái tên Chỉ Linh sẽ luôn xuất hiện trong miệng ông nội.

Ông nội lúc nói khi cô rất nhu thuận, lúc lại nói cô chuyên chế, độc tài, trong ăn uống của bọn họ, cô không cho phép có thịt mỡ.

Ông nội còn hay nói cô rất lợi hại, hơn nữa rất khỏe. Ở đại học, khi đi bán quần áo, một người đàn ông muốn nhấc một bao quần áo cũng cần cố hết sức mà cô lại chỉ dùng một tay.

Còn nói khi ở nhà, bất kể sửa bóng đèn, quạt điện, vòi nước, chỉ cần có cô mọi chuyện đều ok.

Tóm lại, trong miệng ông nội cô là một nữ lực sĩ vạn năng cho nên anh tưởng tượng cô là một người to lớn mạnh mẽ, bề ngoài nam tính thậm chí còn tráng kiện, hơi đen nữa. Kết quả ai biết cô lại là dạng này? Trắng nõn, e lệ, nhỏ gầy giống con thỏ non vô tội.

Lắc đầu, anh quyết định sau này đến tìm ông nội tính sổ chuyện làm anh lầm đường.

Theo như lời cô nói, có vẻ như cô nhận ra mình, Quý Hy tò mò hỏi:

– Em nhận ra anh?

– Em, em đã từng xem ảnh anh. Nguyên Chỉ Linh ấp úng trả lời.

– Em không cần khẩn trương như thế, anh trở lại không phải để thu tiền nhà. Anh nói đùa

Thế nhưng cô giống như không hiểu được sự hài hước của anh, ngơ ngác nhìn anh

– A?

– Không có gì

Anh lắc đầu lại hỏi:

– Ông nội đâu? Anh đứng đây ấn chuông cả buổi cũng không thấy người ra mở cửa

– Ông nội Quý cùng với ông nội em chắc đang ở công viên chơi cờ, chắc sẽ trở về nhanh thôi. Em có chìa khóa nhà, anh muốn vào nhà hay muốn ra công viên tìm ông nội.

Cô sợ hãi hỏi.

– Một mình đối mặt với anh khiến em rất khẩn trương sao? Nếu như vậy, anh ra công viên

Nguyên Chỉ Linh vội lắc đầu. Cô làm sao có thể cư chiếm thước sào đâu (đại ý như chiếm chỗ của người khác).

Nhà này là của Quý gia, cô cùng ông nội chỉ là khách trọ sống nhờ, tuy có cùng thanh toán tiền điện nước nhưng lại không mất tiền thuê nhà, điều này vẫn khiến cho cô có cảm giác đã chiếm tiện nghi của người khác.

Nhưng ông Quý nói phòng để không cũng vô dụng, bọn họ đến đây cùng làm bạn với ông già cô độc, ông nội đã rất cảm ơn rồi, còn nói nếu cô nhất quyết muốn nộp tiền thuê nhà thì ông nội cũng trả tiền lương cho cô, cảm ơn ông cháu cô làm bạn, chăm sóc ông. Cho nên cuối cùng tiền thuê nhà vẫn không mất.

– Em không khẩn trương chỉ là có chút không quen

Nguyễn Chỉ Linh hít sâu một hơi, ổn định cảm xúc chính mình rồi mỉm cười với anh

– Không quen cái gì?

– Không quen việc một người luôn luôn chỉ nhìn thấy trong ảnh đột nhiên chân thật xuất hiện trước mặt thôi.

Cô lại mỉm cười với anh, dần dần khôi phục lại cảm giác e lệ lúc đầu.

Cô mang theo hai túi đồ lớn đến trước mặt anh rồi thả xuống đất, lấy từ trong túi chìa khóa để mở cửa lớn, vừa quay người định nhấc hai túi đồ vào trong thì Quý Hy đã mang hai túi quần áo đỏ vào trong nhà cho cô rồi. Cô ngây ngốc đứng một lát rồi mới vội vàng vào nhà, khóa cổng xong chậm chậm đi qua sân đến dưới hiên nhà.

– Cảm ơn anh.

Cô vừa nói cảm ơn vừa nhanh chóng mở cửa nhà để cho anh mang đồ vào trong.

– Để chỗ nào đây. Vừa vào nhà anh đã hỏi cô.

– Để đây là được rồi. Nguyễn Chỉ Linh chỉ vào cạnh cửa nói.

Nhà của ông Quý là gian nhà trệt rộng khoảng 70 m², trước sau sân vườn tầm 30m², các thiết bị có chút cũ kĩ, nhưng tương đối thoải mái.

Nghe ông Quý nói đây là nơi ông Quý ở cùng vợ, dành dụm vất vả một đời mua được vốn định để lại cho đứa con duy nhất, không ngờ người đầu bạc phải tiễn người tóc xanh, chỉ để lại niềm an ủi duy nhất là đứa cháu trai.

Nói đến đứa cháu trai này Ông Quý luôn kiêu ngạo vô cùng, cảm vênh lên cũng gần song song với bầu trời mất. Cảm giác giống hệt khi ông nội của cô nhắc đến cô với người khác.

Nhưng nói thật, cô cùng Quý Hi căn bản là không thể so sánh. Anh là thạc sĩ từ Mỹ trở về, cô chỉ là tốt nghiệp đại học hạng hai ở Đài Loan mà thôi.

Hơn nữa, nghe Ông Quý nói anh còn ở Mỹ cùng bạn bè góp vốn mở một công ty phần mềm, có thể coi là một kẻ có tiền đi

Tóm lại, anh cùng cô nếu thật muốn so sánh thì căn bản chính là một trời một vực khác biệt, không hiểu ông nội kiêu ngạo vì cô về cái gì? Thật khiến cô xấu hổ.

Nhìn anh bước vào phòng khác, cô đột nhiên nhớ ra mở miệng:

– Đúng rồi, anh muốn uống gì?

– Không cần đâu, đừng coi anh như khách thể. Quý Hi cười lắc đầu.

– A!

Nguyễn Chỉ Linh nhin không được khe hô, sau đó vừa áy náy vừa then thấp giọng nói:

– Xin lỗi, em giống như khách át giọng chủ.

– Anh không có ý này, chỉ là muốn em thoải mái chút mà thôi.

Anh quay đầu nhìn khắp nơi cảm khái nói:

– Nơi này chẳng thay đổi chút nào cả

Cái bàn cũ, chiếc ti vi vẫn đặt ở góc kia, trên bàn là chồng sách cũ. Khắp tường giấy khen cũng vẫn còn đó, đó là “sự nghiệp học hành vĩ đại” của anh, giấy khen đã ngả màu vàng nhưng vẫn kiên cố chiếm cứ mảnh tường ấy.

Trong gian phòng này tràn ngập kí ức, khó trách ông nội ở đây gần nửa đời, hai năm trước bà nội qua đời ông nội vẫn tình nguyện một mình ở nơi này chứ không muốn cùng anh sang Mỹ sống.

Nghĩ như vậy, anh cảm thấy mình nợ cô gái này một câu cảm ơn. Quý Hy thu hồi ánh mắt nhìn sang cô chân thành nói:

– Cảm ơn em

Nguyễn Chỉ Linh ngạc nhiên hỏi:

– Vì sao lại cảm ơn em.

– Bởi vì em thay anh chăm sóc ông nội, cảm ơn em

Cô nghe thế thì vội lắc đầu:

– Anh không cần nói như thế, thực ra là em và ông nội được anh cùng Ông Quý chiều cố mới đúng, cảm ơn anh.

Nói xong, cô còn cúi đầu cảm ơn anh làm Quý Hy nhất thời có chút đỏ khốc đỏ cười. Nguyên bản vốn là anh nên cảm ơn cô cuối cùng lại thành cô cảm ơn anh?

– Anh không nhớ rõ mình đã chiều cố em cùng ông nội khi nào?

Cho nên anh không thể nhận lời cảm ơn này của cô.

Cô gật đầu như già tởm nói với anh:

– Tất nhiên là có vì anh không phản đối em cùng ông nội ở đây.

– Như vậy cũng coi là chiều cố.

Cô ra sức gật đầu.

Xem vẻ mặt rất chân thật của cô khiến anh đột nhiên á khẩu. Cô gái này cùng với sự tưởng tượng của anh... Bất kể là dung mạo hay cá tính đều hoàn toàn khác biệt

– Đúng rồi, sao không thấy hành lý của anh?

Nguyễn Chỉ Linh đột nhiên nghĩ đến, hiểu kì hỏi.

– Anh để ở khách sạn

– Khách sạn? Vì sao anh muốn ở khách sạn, là vì cùng ông nội ở đây sao? Nếu đúng vậy....

– Không phải

Quý Hy vội cắt lời cô:

– Anh lần này về Đài Loan là vì công việc cũng không phải để nghỉ ngơi nên ở lại khách sạn thì tiện hơn nhiều.

– Nếu chỉ vì cần lên mạng, anh vẫn có thể trở về mà

– Em đã nói mạng ở đây?

Nguyễn Chỉ Linh gật đầu:

– Ông Quý rất lâu không được gặp anh, dù lần này anh trở về là vì công tác cũng nên ở lại nhà, có thể có nhiều thời gian ở bên Ông Quý hơn, em nghĩ ông nội nhất định sẽ rất vui.

– “Thế thì cứ như vậy đi

Quý Hy đắm chiêu nhìn cô. Thì ra đây là nguyên nhân ông nội luôn ca ngợi cô rất nhu thuận, bây giờ anh đã hiểu.

Cô so với mình là cháu đích tôn càng hiểu rõ ông nội hơn. Vì những lời nói này của cô là những điều anh không hề nghĩ đến. Cô thật là cô gái thiện lương am hiểu lòng người

– Em không có ý xen vào chuyện của anh

Nhìn anh đang chăm chăm nhìn mình cũng không nói một câu, Nguyên Chỉ Linh sợ hãi nói.

Cô biết có một số người rất ghét người khác quấy chuyện của mình, anh có thể vừa khéo là loại người này không?

Quý Hy lắc đầu cảm kích nói:

– Không đâu, anh còn muốn cảm ơn em đã suy nghĩ cho ông nội như vậy

Cô ngưng ngưng đỏ hồng hai má:

– Anh không cần nói như thế

Quý Hy mỉm cười:

– Anh đến khách sạn lấy hành lý, trước tiên em đừng nói gì với ông nội anh đã về, anh muốn cho ông nội niềm vui bất ngờ.

– Vâng.

Cô tươi cười vội gạt đầu, nghĩ rằng Ông Quý sẽ rất thích niềm vui bất ngờ này.

– Vậy cứ thế nhé. Anh nháy mắt nói.

– Như thế đi. Cô cười tươi đáp trả

3. Chương 3

Nhìn thấy đứa cháu một năm không thấy được hai lần bỗng nhiên mang theo hành lý xuất hiện trước cổng, Quý Hữu Cường vui mừng đến ứa lệ, thiếu chút nữa nước mắt đã chảy thành dòng cho ông bạn già trêu chọc sau này.

Đón đứa cháu vào nhà xong, ông vô cùng vui vẻ hỏi anh:

– Sao về đến nơi cũng không nói với ông nội? Nhà cũng không có đồ ăn gì nhiều, phòng của con cũng không lau dọn tốt, giường chiếu phải giặt, chăn bông cần phơi nắng, bao nhiêu chuyện cần làm cũng chưa làm. Lần này con về ở bao lâu? Mười ngày hay nửa tháng? Vẫn là ở càng lâu...

– Lão Quý à, ông nói không ngừng thế bảo cháu ông trả lời thế nào đây? Một bên, Nguyên Đại nhin không được nói xen vào.

– Ông nội Nguyên

Quý Hy mỉm cười nhìn ông chào hỏi:

– Lần đầu gặp ông, cháu là Quý Hy

– Được rồi, tốt lắm, quả nhiên là tuần tú lịch sự, so với trong ảnh còn đẹp trai hơn nhiều. Nguyên Đại cười gạt đầu.

– Tôi nói với ông ông còn không tin, bây giờ thấy thế nào?. Quý Hữu Cường đắc ý.

– Tin rồi, tin rồi

Nguyên Đại cười “quỷ dị” nhìn Quý Hy đánh giá.

Không biết vì sao anh bỗng có cảm giác như cá nằm trên thớt, anh hết sức gạt bỏ cảm giác này rồi trả lời những câu hỏi liên tiếp của ông nội.

- Ông nội, lần này con về là vì công việc, có chút đột xuất nên không báo trước cho ông được, xin lỗi ông.
- Thì ra là vì công việc mới về, vậy chắc chỉ có thể ở lại vài ngày thôi đúng không?.

Quý Hữu Cường thất vọng nói.

- Vốn dự tính là một tuần, có điều đã lâu con chưa được nghỉ ngơi nên có cùng đối tác bàn một chút, để anh giúp con ở lại Đài Loan nhiều hơn một chút
- Thật sao? Quý Hữu Cường mừng rỡ mở to mắt.

Quý Hi gạt đầu.

- Có điều có thể ở lại thêm bao lâu con cũng không rõ, dù sao công ty mới thành lập, công việc còn bẽ bộn, con không thể đem toàn bộ công việc của mình đổ lên người khác được.
- Không sao, thêm một ngày là nhiều hơn một ngày rồi.

Quý Hữu Cường cười ha hả nói, tình cảm vui vẻ không có lời nào biểu đạt

Nhìn ông nội vui vẻ như vậy, mũi anh có chút cay cay, cảm giác mình là đứa cháu bất hiếu. Anh ở nhà nhiều hơn một ngày đã khiến ông nội cao hứng cười vui vẻ như vậy.

Xem ra anh nên suy nghĩ kĩ một chút, có nên tích lũy thời gian nghỉ dài hạn trở lại Đài Loan ở bên ông nội.

- Sao không thấy Chỉ Linh?

Anh quay đầu hỏi, không thấy được hai ông lão cực kì ăn ý nói:

- Buổi tối bốn người chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn cơm đi.
- Không ngờ con lại muốn gặp nha đầu Chỉ Linh như thế nha.

Quý Hữu Cường cười ái muội với đứa cháu đang trừng mắt nhìn.

Quý Hy ngậy người một lát bỗng hiểu được ý đồ của ông nội.

- Ông nội.

Anh đứng đắn mà nghiêm túc nói:

- Ông đừng suy nghĩ lung tung.
- Ông suy nghĩ lung tung cái gì?
- Định gán ghép chứ gì
- Ha ha... Quý Hữu Cường cười chấp nhận.
- Con đã có bạn gái rồi.

Trong nháy mắt sự tươi cười biết mất không còn bóng dáng, Quý Hữu Cường kinh ngạc kêu:

- Cái gì?.
- Con đã có bạn gái ở Mỹ. Quý Hy nói dối, muốn chặt đứt ý tưởng trong đầu ông nội.
- Từ trước đến giờ con không nói việc này với ông? Ở Mỹ? Vậy nhất định là người ngoại quốc đúng không? Quý Hữu Cường này không cần cháu đầu ngoại quốc, lập tức chia tay đi, chia tay.

Quý Hữu Cường giận dữ ra lệnh

- Ông nội ...
- Không chia tay thì rút ra ngoài cho ông, giờ ông không muốn nhìn con.
- Ông đừng làm loạn lên thế được không?
- Con nghĩ rằng ông đang làm loạn đúng không? Bây giờ con lập tức đi ra ngoài cho ông, đi ra!.

Quý Hữu Cường tức gập đẩy anh ra ngoài cửa.

– Lão Quý à, ông đừng kích động như thế, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, có lẽ hai đứa chúng nó hữu duyên vô phận, chúng ta đừng nên cưỡng cầu.

Nguyên Đại thấy tình huống khẩn trương vội vã điều đình.

– Vì sao lại không được? Tôi chỉ muốn Chỉ Linh làm cháu dâu của Quý gia, ngoài con bé ai tôi cũng không cần, tôi tuyệt đối không cho phép đứa con gái kì quái nào bước vào cửa lớn Quý gia một bước.

Quý Hữu Cường bốc đồng nói.

Quý Hi nghe xong chỉ cảm thấy thật đau đầu.

Xoẹt !

Cửa kính đột nhiên bị người kéo ra, Nguyên Chỉ Linh tay mang theo một giỏ lớn đầy thức ăn từ chợ trở về.

– Ông Quý, cháu ở ngoài cổng nghe thấy tiếng của ông, ông đừng kích động như thế chứ? Cận thận bệnh cao huyết áp của ông chứ?

Cô không đồng ý nhú mày nhìn.

– Chỉ Linh con về vừa đúng, lại đây, lại đây.

Quý Hữu Cường lập tức kéo cô đến trước mặt Quý Hy

– Con xem, đây chính là nha đầu Chỉ Linh, trông rất được đi? Lại nhu thuận nữa, cô gái tốt như thế có đót đèn lồng cũng tìm không thấy con có biết không? Con còn cái gì bất mãn?

– Ông Quý, ông đang nói gì thế?

Nguyên Chỉ Linh đỏ mặt sắng giọng.

– Chỉ Linh, Ông Quý không phải nói với con rồi sao, ông muốn con là cháu dâu của ông. Nó chính là Quý Hy mà cháu đã xem qua ảnh chụp rồi, có nhớ không? Cả ông nội và ông nội cháu đều muốn hai đứa kết hôn.

Không muốn ông nội bức người khác cùng mình hẹn hò, Quý Hy bất đắc dĩ nói:

– Ông nội đừng làm loạn nữa

Nguyên Chỉ Linh cũng nhỏ nhẹ nói:

– Đúng vậy, Ông Quý đừng đùa nữa

– Ông không đùa, trước kia không phải ông đã nói qua rằng muốn con làm cháu dâu của ông rồi sao?

Quý Hữu Cường tức giận nói.

– Con nghĩ ông chỉ đùa thôi...

– Ông không đùa, ông nói thật!. Ông lớn tiếng cắt ngang lời cô.

Nguyên Chỉ Linh khó xử nói:

– Nhưng Ông Quý à, con có người trong lòng rồi, làm sao bây giờ?

– Cái gì? Quý Hữu Cường cùng Nguyên Đại trầm miệng một lời kêu to.

– Nha đầu, con có người yêu khi nào, sao không nói cho ông nội? Nguyên Đại cầm tay cháu gái.

– Đúng rồi, xảy ra khi nào, vì sao Ông Quý chưa bao giờ nghe con nhắc đến?. Quý Hữu Cường cầm tay kia của cô tiếp lời.

– Đây là chuyện cá nhân của con, không cần phải đi báo cáo thiên hạ chứ. Nguyên Chỉ Linh dờ khóc dờ cười nói với hai ông lão.

– Chúng ta không muốn con bỏ cáo thiên hạ nhưng chỉ là muốn con nói cho chúng ta biết thôi. Nguyên Đại nhăn mặt nói.

Quý Hữu Cường gật đầu phụ họa, nét mặt già nua cũng nghiêm trọng không kém gì ông bạn già.

– Haiz

Nhìn hai ông già ngoan cố thật hết cách. Nguyên Chỉ Linh chỉ than nhẹ một tiếng.

– Con đừng chỉ thờ dài, mau trả lời ông nội.

Nguyên Đại nhìn chằm chằm cháu gái nói:

– Con thật sự có người yêu? Là người như thế nào? Bao nhiêu tuổi?...

– Lão Nguyên, mấy điều này không quan trọng, quan trọng là người đó so với cháu của ông thì ai hơn ai kém. Quý Hữu Cường cắt ngang lời nói.

– Đúng. Nguyên Đại nói theo: – Điều kiện của đối phương so với Quý Hy thế nào?

– Chắc chắn không thể so sánh cùng Quý Hy của ông đúng không? Quý Hữu Cường tự phán đoán.

Nguyên Đại cũng gật đầu ông ý nhìn bạn già.

– Nha đầu à, nói cho ông nội biết người kia là ai? Không, bây giờ con gọi ngay anh tới cho ông nội xem, ông nội muốn xem anh có điểm gì khiến con thích.

– Đúng thế, nha đầu, bây giờ con kêu nó tới đây. Vừa hay Quý Hy cũng ở đây, để cho hai đứa nó so sánh xem ai tốt hơn. Nếu nó kém Quý Hy thì ông nội không cho phép con lấy nó.

– Con lập tức đi gọi điện thoại đi

– Bây giờ sao?

Nguyên Chỉ Linh bắt đắc dĩ nhìn hai ông, hoàn toàn không biết nên làm gì cho đúng.

Có lẽ cô không nên nói dối như thế, nhưng nếu không nói, cô cũng không muốn trở mặt nhìn ông kiên quyết đẩy cô cho Quý Hy vốn không có tình cảm với cô. Chẳng lẽ đợi anh cự tuyệt cô khiến cô mất mặt, khiến ông cháu bọn họ mâu thuẫn sao?

Không thể thế được, cho nên cô không nói dối không được. Nhưng bây giờ, cô nên làm thế nào? Đi đâu tìm một người vốn không tồn tại đây???

4. Chương 4

– Ông nội, nếu người ta đến đây mà con thật sự thua kém người ta thì không phải là rất mất mặt sao?

Quý Hi đứng một bên đột nhiên nói làm cho Nguyên Chỉ Linh đứng ngây ngốc nhìn về phía anh.

Thấy anh khề nhếch miệng, vẻ mặt tự tin, bộ dáng thần nhiên, tuyệt đối không sợ hãi chính mình sẽ thua kém người khác mà ngược lại là mong chờ có thể ganh đua cao thấp cùng người. Cho nên, cơ bản là anh đổ dầu vào lửa thôi.

Nguyên Chỉ Linh nhịn không được nhủ mày nhìn anh. Anh có biết là cô đang muốn giúp anh không mà lại làm hỏng việc của cô.

– Con làm sao có thể nâng cao ý chí người khác mà tự hạ thấp bản thân thế được. Quý Hữu Cường trừng mắt nhìn cháu trai.

Nguyên Chỉ Linh ngạc nhiên nhìn về phía ông nội, không nghĩ Ông Quý lại không nhìn ra là Quý Hy đang nói mát. Bộ dạng tự tin của anh cùng “hạ thấp chính mình” điều không chút liên quan.

– Đây không phải là nâng chí khí người khác mà hạ thấp bản thân. Cái này là đề phòng vạn nhất. Quý Hy nói.

Ông Quý lại trừng mắt nhìn cháu trai:

– Đề phòng vạn nhất cái gì?

– Vạn nhất mất mặt ạ – Quý Hy nhếch miệng nói: – Con mất mặt không sao, nhưng ông nội tuổi lớn như vậy, con không thể thành một kẻ bất hiếu, khiến ông nội mất mặt vì con.

– Con nói bậy gì thế? Con sẽ không làm ông mất mặt. Quý Hữu Cường nhú mày nhẹ nói.

– Con nói đùa thôi – Quý Hy khẽ cười

– Còn nói đùa, cháu dâu của ông sắp bị người cướp đi rồi, con còn thích đùa.

– Ông nội chẳng vừa nói rằng đối phương sẽ không so sánh được với con còn gì? Một khi đã vậy sao con phải lo lắng Chỉ Linh bị người đoạt đi.

Quý Hữu Cường hai mắt sáng bừng:

– Ý con là con sẽ không để nha đầu này bị người khác cướp đi đúng không?

Quý Hy nhếch miệng nói:

– Đương nhiên

Cái gì? Nguyên Chỉ Linh không tự chủ được trợn mắt ngạc nhiên nhìn anh. Anh nói những lời này là ý gì?

– Cho nên con đồng ý với ông nội là sẽ kết hôn với Chỉ Linh? – Quý Hữu Cường mừng rỡ hỏi.

– Bọn con có thể trước tiên tìm hiểu nếu thấy thích hợp...

Quý Hy còn chưa dứt lời, Quý Hữu Cường đã hưng phấn không ngừng nhìn ông bạn già lớn tiếng tuyên bố:

– Thật tốt quá, ông Nguyên, chúng ta có thể thành thân gia rồi.

Nguyên Đại không vui vẻ đến mê muội như Quý Hữu Cường, ông hoài nghi nhìn Quý Hy thận trọng nói:

– Con không phải vừa nói rằng ở Mỹ đã có bạn gái sao? Vậy bạn gái con thì tính thế nào?

Nguyên Chỉ Linh cứng đờ, thì ra anh đã có bạn gái....

Khi nghe tin này, cô bỗng nhiên có chút thất vọng.

– Chuyện này không cần lo lắng, nó nhất định sẽ chia tay.

Quý Hữu Cường to tiếng dọa người rồi quay đầu nhìn cháu trai:

– Ông nội nói đúng không, Quý Hy?

– Chuyện này..

– Xin lỗi, con có thể nói một chút được không? Nguyên Chỉ Linh bỗng nhiên nói.

Mọi người đều quay đầu nhìn cô.

– Ông Quý, ông nội. Cô thận trọng gọi nhưng vẻ mặt cùng giọng nói thật sự nghiêm túc:

– Xin hai người đừng làm loại chuyện gán ghép và chia rẽ đôi lứa này được không? Cho dù hai người bức anh Quý Hi và bạn gái chia tay, con cũng không kết hôn hay hẹn hò với anh.

Nguyên Đại cùng Quý Hữu Cường đều ngây dại. Bọn họ biết rõ cá tính của cô. Một khi cô dùng vẻ mặt này, giọng nói này thì chắc chắn cô đã hạ quyết tâm. Ai cũng không thay đổi được quyết định của cô.

Nhưng là cùng đối phương trở thành thân gia là tâm nguyện của bọn họ, hơn nữa hai đứa này rõ ràng là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, sao có thể lãng phí mối lương duyên này?

– Nha đầu.....

– Nha đầu Chỉ Linh

Hai người đồng thời mở miệng, nhưng cũng đồng thời bị cắt ngang.

– Đừng nói nữa, con đi chuẩn bị bữa tối. Nói xong, Nguyên Chỉ Linh tự xách giỏ đồ đi qua bức rèm đi đến phòng bếp.

– Sao lại thế này? Quý Hữu Cường hỏi ông bạn già.

Nguyên Đại nhăn mày lắc đầu

– Nên làm thế nào bây giờ?

Nguyên Đại lại lắc đầu.

– Đều tại con.

Ông quay đầu phát tiết lên cháu trai:

– Nha đầu Chỉ Linh nhất định là vì nghe con nói có bạn gái mới kiên quyết như vậy. Tự nhiên lại mọc ra kẻ chưa bao giờ nghe nói đến, đều là con làm hỏng chuyện

– Trước đây mỗi lần ông nhắc đến con với nó hoặc nói muốn gả nó cho con làm cháu dâu, nó đều đỏ mặt thẹn thùng. Có chút cơ hội. Kết quả con nhìn xem con đã làm chuyện ngu xuẩn thế nào? Làm hỏng hết mọi chuyện.

– Một cô gái tốt như vậy có đốt đèn lồng tìm cũng không thấy, con sao lại không biết giữ, thật là...Thật là khiến ông tức chết đi được.

– Cô ấy đỏ mặt, thẹn thùng?

Quý Hy kinh ngạc hỏi. Anh có chút hứng thú. Nếu thật sự như vậy chứng tỏ rằng cô có cảm tình tốt với anh. A! Thì ra khi trước thấy anh xuất hiện cô thỉnh thoảng đỏ mặt. Thì ra là cô thích anh. Một khi đã vậy thì sao cô phải nói dối là đã có người yêu, hơn nữa sẽ không cùng anh tìm hiểu? Có lẽ cô đã thành công lừa gạt hai ông nội nhưng khi ông nội muốn cô gọi người yêu đến, anh thấy rõ ràng sự kinh hoàng trong mắt cô. Về mặt ấy nhất định là vì người kia tuyệt đối không tồn tại. Cô vì sao muốn nói dối.

Anh nhớ cô vừa mới nói câu “chia rẽ đôi lứa”. Trời ạ. Cô chẳng lẽ là vì anh mới nói dối. Vì muốn thành toàn cho anh cùng bạn gái bên Mỹ vốn không có thật???

Nếu thực như vậy, cô gái này là người sẽ lo nghĩ cho người khác:

– Con nói chuyện vô nghĩa này làm gì?”

Quý Hữu Cường tức giận mắng:

– Chính vì thấy nha đầu kia giống như có ý với con nên ông mới muốn nó làm cháu dâu. Ai biết con lại... này, Quý Hy, ông còn chưa nói xong, con muốn đi đâu?.

– Phòng bếp. Quý Hy quay đầu nói

– A?

– Con xuống bếp xem cô ấy có cần giúp gì không?

Anh nói rồi tiếp tục bước đi.

– Chờ một chút. Quý Hữu Cường gọi giật lại.

Anh bắt đầu dừng chân, quay đầu nhìn ông nội.

– Người ta đã biết con có bạn gái, giờ có muốn ăn cần cũng được gì? Quý Hữu Cường châm chọc anh.

Nhìn ông nội vẫn đang giận không thể khống chế, Quý Hy thản nhiên nói:

– Ông nội thực ra con nói dối, con không có bạn gái ở Mỹ

– Cái gì?

Anh mỉm cười, không đợi ông nội lấy lại tinh thần đã đi tới phòng bếp.

Trong bếp, Nguyên Chỉ Linh đem đồ ăn bỏ vào tủ lạnh, xắn tay áo chuẩn bị làm bữa tối.

Việc của cô chính là ở chợ đêm bán quần áo, bà chủ cho cô thuê cửa hàng là bạn tốt của Ông Quý, không chỉ có giá tiền thuê ưu đãi mà còn miễn phí gian phòng nhỏ để cô để đồ, thật rất tiện lợi.

Bình thường bây giờ cô đã nấu bữa tối xong, cùng hai ông nội cơm nước xong, tầm 7h cô bắt đầu buôn bán. Có điều hôm nay có chút chuyện bất ngờ, cô chắc phải gọi cho bà thông báo đêm nay cô đến trễ, tránh để bà lo lắng.

Nhìn rau xanh chất đống, cô khẽ nhíu mày. Bình thường trong nhà ba người cô sẽ nấu bốn món chính cùng 1 bát canh nhưng hôm nay có thêm một người đàn ông ăn cơm. Đồ ăn đơn giản này có phần không đủ. Cô có nên nấu thêm chút đồ ăn không? Mà anh thích ăn gì? Khẩu vị là mặn hay nhạt.

– Khụ!

5. Chương 5

Nguyên Chỉ Linh đang suy nghĩ chuyện này thì bị tiếng ho khan dọa giật mình.

Cô vội xoay người chỉ thấy Quý Hy ung dung dựa vào cửa bếp nhìn cô, không biết là đến từ khi nào. Người này sao có thể đi đường không phát ra tiếng động?

– Có cần giúp gì không? Anh nói.

– Không cần đâu

Cô mỉm cười nói:

– Ông Quý rất lâu rồi không gặp anh, anh đi nói chuyện phiếm cùng ông đi, chỗ này cứ để em là được.

– Tình huống như khi nãy, em cảm thấy ông nội thích anh nói chuyện cùng ông? Giúp em là tốt nhất?

Anh nhếch miệng cười như không cười nhìn cô.

– Xin lỗi

– Xin lỗi cái gì? Anh nhẹ nhàng mỉm cười.

– Bọn họ khiến anh thấy phiền phức đi, em xin lỗi.

– Những lời này phải anh nói mới đúng? Ông nội anh khiến em phiền phức không ít, anh thật xin lỗi.

– Anh không cần nói thế. Cô vội vàng nói.

Quý Hy đột nhiên cười:

– Lần thứ ba

– Lần thứ ba cái gì? Nguyên Chỉ Linh khó hiểu nhìn anh.

– Bảo anh không cần nói như vậy. Lần đầu tiên anh cảm ơn em thay anh chăm sóc ông nội, em nói không cần nói như vậy; lần thứ hai anh cảm ơn em thay ông nội suy nghĩ, em nói không cần nói như vậy; lần thứ ba là bây giờ. Anh cảm thấy em coi ông nội anh như ông nội của mình.

– Xin lỗi. Cô cả kinh vội cúi đầu giải thích

– Anh không trách em mà đang cảm ơn em đã coi ông nội thành người thân mà chăm sóc, để ý, anh thật sự cảm ơn em.

– Anh không cần...

Nguyên Chỉ Linh chưa nói xong, anh đã nói để:

– Nói như vậy

Cô sững sờ nghe anh nói tiếp

– Lần thứ tư.

Nói xong anh còn trừng mắt tinh nghịch nhìn cô khiến cô bật cười.

Quý Hy tháo cúc áo, xắn tay áo đến khuỷu tay tiến vào phòng bếp.

– Ớt này thái như thế nào, thái lát hay bổ dọc? Anh giúp em

– Thật sự không cần...

– Em đừng xem thường anh thế, chuyện bếp núc không làm khó được anh

Anh cắt cô lời cô, tự tay vớt ớt xanh trong bồn đặt lên thớt, nhanh nhẹn bổ dọc. Động tác gọn gàng làm Nguyên Chỉ Linh tròn mắt nhìn.

– Ông Quý nói anh bận làm việc, sao có thể làm mấy chuyện bếp núc này?

Cô tò mò hỏi anh.

– Khi mới đến Mỹ học, vì không quen ăn đồ ăn bên đó, vừa khéo phòng ở có bếp ăn nên anh tự thân vận động. Đây còn là một phương pháp giúp anh chuyên tâm suy nghĩ mọi chuyện đấy.

Anh chỉ vào những lát ớt đã thái xong hỏi:

– Thái như vậy được chứ

– Được rồi, cảm ơn anh. Cô gạt đầu:

– Anh đúng là niềm tự hào của Ông Quý

– Sao tự nhiên nói thế Anh trợn mắt hỏi.

Cô lắc đầu, mở vòi nước rửa sạch rau cần. Cô đã chuẩn bị ớt xanh xào thịt bò, rau cần xào, trứng chưng cùng canh cá. Không biết ăn như vậy anh có thấy rất hà tiện không? Cô có nên hỏi anh thích ăn gì rồi nấu thêm vài món không?

Cô còn đang do dự, Quý Hy đã mở miệng đánh tan sự trầm tĩnh ngẩn ngui.

– Em vừa nãy nói có người yêu là đang nói dối đúng không?

Nguyên Chỉ Linh ngẩng đầu, tròn mắt nhìn anh:

– Anh...

– Anh sao lại biết?

Cô vội nhìn ra ngoài cửa rồi khẽ thăm dò bên ngoài, xác định ông nội không ngoài phòng bếp nghe lén mới quay lại, nhú mày nhìn anh.

– Chuyện này anh đừng nói cho họ biết Cô thỉnh cầu anh

– Em vì sao muốn lừa gạt họ. Anh tò mò hỏi.

Cô im lặng một chút mới nói:

– Em không thích họ tự quyết định, dùng sức mạnh ép buộc người khác để đạt được mục đích

Rồi tiếp tục sửa soạn đồ ăn.

– Có thật là chỉ có ý thích của họ không?

Nguyên Chỉ Linh nghe thế người hơi cứng đờ rồi từ từ quay đầu nhìn anh.

– Có ý gì?

Cô giả ngu hỏi, không tin anh đã biết cô có cảm tình với anh. Thật ra cô đã luôn luôn thầm mến anh. Khi Ông Quý đem ảnh của anh cho cô xem, lại không ngừng kể những điểm tốt của anh, lòng cô cũng đã bị luân hãm. Bị ám ảnh bởi một người chưa từng gặp mặt, chưa từng tiếp xúc.

– Thật ra anh cũng không cảm thấy mình bị ép buộc

Quý Hy không trả lời cô, đột nhiên nói.

– Cái gì? Cô ngây ngốc nhìn anh.

– Anh thích em, Chỉ Linh chúng ta hẹn hò được không?

Cô có chút bị dọa, anh nói thật hay đang đùa cô.

– Anh đừng đùa em, vừa rồi chẳng phải anh nói đã có bạn gái bên Mỹ

Cô mỉm cười nói, cẩn thận không để lộ ra sự thất vọng cùng đau lòng.

– Đó là lừa họ, cũng giống em thôi

Anh nói thật đơn giản, vân đạm phong khinh nhưng lại làm đáy lòng cô cuộn cuộn dậy sóng. Lừa bọn họ? Ý là anh ở Mỹ không hề có bạn gái? Thật sao? Là thật sao?

– Vì sao? – Cô không nhịn được hỏi anh.

– Anh không thích cảm giác bị người khổng chế cho dù đó có là thân ông nội, hơn nữa anh cũng không thích miễn cưỡng người khác cùng mình kết giao

Nguyên Chỉ Linh đồng ý gật đầu. Có điều anh không có bạn gái, thật quá tốt. Nhưng lại khiến người ta thấy bất ngờ, dù sao anh là một người đàn ông đầy mị lực, sao có thể không có bạn gái? Hay anh là đồng tính luyến ái?

– Sao đột nhiên lại im lặng? – Anh hỏi

– Em đang nghĩ bằng vào điều kiện của anh thì tại sao không có bạn gái. Cô thành thật trả lời

– Vì công việc bận rộn.

– Bận đến ngay cả thời gian cho bạn gái cũng không có?

– Thật ra nếu muốn thì vẫn có thể sắp xếp thời gian, chỉ tiếc không gặp được người mình yêu thích, cho đến bây giờ – Hắn nhìn cô không chớp, mỉm cười ôn nhu.

Nguyên Chỉ Linh lại đỏ mặt.

– Em đồng ý cùng anh kết giao không? Quý Hy chuyên chú nhìn cô, ôn nhu hỏi.

Cô cơ bản còn chưa kịp mở lời đã nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng của ông nội vội nói:

– Đương nhiên đồng ý!

Cô cứng đờ người, quay đầu nhìn về bọn họ

Không phải vừa nãy không có ai sao? Bọn họ là từ đâu xuất hiện?

– Hi

– Anh sao lại đến nữa?

– Đến đón em

– Nhưng em chưa đóng cửa sớm như thế đâu

– Không sao, dù sao anh cũng có chút việc phải làm. Quý Hy giơ tay đang cầm laptop rồi tự đi vào cửa hàng. Anh để ý xem kỹ cửa hàng rồi tìm chỗ ngồi, mở máy tính làm việc

Nguyên Chỉ Linh không biết nên nói gì, thực ra cô cũng sớm quen vì anh đã làm như vậy được ba ngày rồi. Nói thật, bây giờ cô cũng không rõ tình huống hiện tại là như thế nào. Hai người bọn họ có tính là một đôi đang hẹn hò không?

Từ hôm đó bọn họ nói chuyện bị nghe lén, ông nội nóng nảy gán hai người làm một đôi. Anh từ đầu chỉ cười mỉm, không nói được cùng không cự tuyệt. Thái độ lấp lửng này khiến cô không rõ đến tột cùng là anh nghĩ gì. Mấy ngày nay cứ 12h đêm anh lại đến đây chờ cô đóng cửa, giúp cô dọn quán, đưa cô

về nhà. Cô không biết rốt cuộc vì sao anh làm vậy. Có lần cô bảo anh không cần làm thế để thăm dò ý tứ, ai dè anh chỉ nói cô là con gái đi về muộn như vậy rất nguy hiểm.

Cho nên, rốt cuộc là anh muốn bạn trai bảo vệ bạn gái hay chỉ là thể hiện phong độ, galant nên mới đến. Cô cho đến bây giờ cũng không hiểu được. Thậm chí tay cô anh còn chưa chạm qua... Haiz!

Qua một lúc, chợ đêm dần vắng đi, Nguyên Chỉ Linh bắt đầu dọn quán chuẩn bị đóng cửa. Mà Quý Hy cũng giống như hai ngày trước thấy cô bắt đầu thu dọn liền tắt máy tính, đứng dậy giúp cô.

Bình thường phải mất đến nửa giờ, nhờ có anh giúp nên chỉ cần 15' là xong xuôi gọn ghẽ. Anh thay cô kéo cửa sắt, khóa cửa.

– Được rồi.

Anh quay đầu mỉm cười, đem chìa khóa trả cho cô. Nhận lấy máy tính trên tay cô rồi nói:

– Về nhà thôi.

Cô gật đầu, hai người sóng đôi bước trên đường.

– Nghe ông nội em nói, em từ năm thứ nhất đã bán quần áo ở chợ đêm rồi. Anh bỗng nhiên hỏi cô.

– Vâng.

– Nghe nói thì ra quá trình trưởng thành của chúng ta rất giống nhau. Mẹ em sinh em không lâu thì mất, ba em mất vì tai nạn lao động khi em 12 tuổi, em cùng ông nội sống nương tựa vào nhau. Có điều so ra anh may mắn hơn em một chút, ba mẹ trước khi mất có để lại chút tiền mà ba em cơ hồ là không có

Nguyên Chỉ Linh không nói gì bởi vì tất cả đều là thật. Ba gặp chuyện không may với cô cùng ông nội mà nói giống như ngày tận thế. Ông nội tuổi cao, trước kia lại bị tai nạn xe cộ nên để lại di chứng. Bởi vậy, không thể tìm việc làm. Mà cô mới 12 tuổi, làm gì có bản lĩnh kiếm tiền giúp ông nội đâu.

Cho nên vài năm sau khi ba qua đời, ông cháu cô chỉ dựa vào tiền trợ cấp từ công ty của ba, ông nội lại gặt cô ra ngoài nhật nhậm kiếm tiền cho đến khi cô có thể tự kiếm tiền mới thôi. Thật ra ngay từ trung học cô đã bán quần áo ở chợ đêm. Lúc ấy cô luôn thừa lúc ông nội ngủ rồi mới lén lút chạy đi làm. Dùng tiền kiếm được trả học phí, đem tiền thừa tiết kiệm để sau này gây dựng sự nghiệp. Chuyện này cho đến bây giờ cô cũng không cho ông nội biết, sợ ông tự trách, đau lòng. Giống như năm xưa cô đau lòng ông ra ngoài đi làm.

– Nhìn em có vẻ yếu đuối nhưng lại kiên cường hơn bất cứ ai. Quý Hy đột nhiên dừng bước nhìn cô, nói.

Nguyên Chỉ Linh không biết mình làm sao nhưng khi nghe những lời này, nước mắt cứ rơi xuống như mưa.

– Làm sao thế? Anh bị nước mắt của cô dọa.

– Em xin lỗi, em cũng không biết bản thân làm sao, nước mắt cứ thế rơi xuống. Cô vừa lấy tay lau nước mắt vừa mỉm cười nói.

Cô vừa nói xong, Quý Hy bỗng nhiên ôm chặt lấy cô thật dịu dàng.

– Những năm gần đây thật vất vả cho em. Anh vỗ nhẹ lưng cô, dịu dàng nói.

Nguyên Chỉ Linh cả người ngây dại, nước mắt đã ngừng trong nháy mắt lại òa ra không dứt “Nhìn em có vẻ yếu đuối nhưng lại kiên cường hơn bất cứ ai”, “Những năm gần đây thật vất vả cho em”. Vì sao chỉ nghe hai câu nói thôi mà cô đã khóc không kìm lại được. Những lời này đã có người nói với cô nhưng sao khi nghe anh nói cô lại thấy xúc động như vậy. Đơn giản vì anh là người cô thích hay chỉ vì anh mới ở cùng cô một tuần mà có thể hiểu cô như vậy. Mặc kệ là vì thế nào, nước mắt cô đột nhiên rơi xuống nhất định là dọa anh rồi. Thật quá mất mặt

– Em xin lỗi. Nguyên Chỉ Linh nhanh chóng lau nước mắt, nhẹ nhàng đẩy anh ra.

– Em không làm gì sai sao phải nói xin lỗi? Anh cúi đầu nhìn cô, ôn nhu nói.

Cô lắc lắc đầu.

– Nước mắt của em khiến anh rất đau lòng em có biết không? Quý Hy bỗng nhiên lau đi nước mắt trên mặt cô.

Nguyễn Chỉ Linh cả người cứng đờ, ngây ngốc nhìn anh. Những lời này là có ý gì? Đau lòng cô?

– Thật ra mấy hôm nay anh luôn băn khoăn tự hỏi, tự nhủ chính mình không thể nào trong thời gian ngắn như vậy sẽ thích một người. Nhưng xem ra anh sai rồi.

Anh vỗ về khuôn mặt cô, vẽ mặt dịu dàng chân thật khiến cô không thể nhúc nhích, chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh, nghe anh nói.

– Nếu chỉ không tự chủ được nhớ đến em, không yên tâm để em một mình nửa đêm đi về, nghĩ đến em vất vả thì thương tiếc... những điều này cũng không thể thuyết phục rằng anh thích em... Nhưng nhìn em khóc mà lại cảm thấy đau lòng, muốn ôm em, bảo vệ em, muốn em mãi mãi không hề khóc, thậm chí muốn lấy em để anh có thể chăm sóc cho em cả đời. Anh nghĩ đó thật sự là thích đi.

Anh nhẹ giọng nói rồi hôn môi cô.

6. Chương 6

Một đôi tình nhân ngọt ngào tay nắm tay đi về nhà, chàng trai khoe miệng khe nhếch lộ ra vẻ đắc ý, cô gái khoe miệng khe nhếch nhưng lại là có chút xấu hổ. Hai người cùng tỏa ra vẻ ngạo ngạo, hạnh phúc.

Thế nhưng hương vị ngọt ngào lại chẳng tồn tại được lâu. Vừa đến trước cửa nhà, hai người đã thấy trước cổng tụ tập rất nhiều người.

– Đã xảy ra chuyện gì? Quý Hy hoài nghi hỏi.

Nguyễn Chỉ Linh lắc lắc đầu, trong lòng bỗng nhiên có chút bất an, sợ hãi. Cô vội buông tay anh, chạy vội đến đám đông trước cửa kia.

– Xảy ra chuyện gì?

Nghe thấy giọng của cô, hàng xóm đều quay đầu nhìn, xúm lại nói với cô:

– Chỉ Linh, con đã về, chúng ta đang hỏi có ai biết chỗ con bán quần áo? Chú Trần vẻ mặt lo lắng nói với cô.

– Xảy ra chuyện gì? Cô nhíu mày hỏi lại

– Ông nội con té ngã! Thím Trương nhà đối diện nhanh chóng trả lời.

– Không biết có bị đụng phải đầu hay không, đã bất tỉnh rồi.

– Con nhanh đến bệnh viện xem sao? Chúng ta đã kêu xe cứu thương đưa ông nội con đến bệnh viện, con đến nhanh đi

Tin tức ngoài ý muốn này làm cho Nguyễn Chỉ Linh mặt không còn chút máu. Sắc mặt cô tái nhợt, người lão đảo rồi vội vàng xoay người chạy lại đụng vào Quý Hy đang đứng phía sau mà thiếu chút nữa té ngã. Quý Hy nhanh tay nhanh mắt vội đỡ cô lại.

– Đứng hoảng, em đã biết phải đến bệnh viện nào chưa?

Anh bình tĩnh nói với cô rồi ngẩng đầu nhìn mọi người

– Bệnh viện trung ương. Mọi người vội đáp

Nghe thấy đáp án, Nguyễn Chỉ Linh lại vội chạy đi.

– Chỉ Linh, chờ một chút!

Anh vội vàng giữ lại cô đang bối rối, lệ rơi đầy mặt:

– Nửa đêm rồi, gọi xe rất khó, chúng ta lái xe đi, em mau dẫn đường.

Nói rồi anh kéo cô đến nơi gửi xe. Vì để tiện cho công việc, anh về Đà Loan đã thuê một chiếc ô tô để đi lại.

Quý Hy mở cửa xem, kéo cô ngồi vào ghế trên, tự mình lái xe bằng tốc độ nhanh nhất.

– Đi hướng nào?

– Đi về bên phải. Nguyên Chỉ Linh tự nhủ phải tỉnh táo dẫn đường.

Giọng của cô khàn khàn, đôi tay run run, trong đầu cô ong ong những lời hàng xóm vừa nói. Vì sao lại xảy ra chuyện này? Ông nội vì sao đột nhiên té ngã? Vì sao lại bất tỉnh? Ông bị thương có nghiêm trọng không? Có chảy máu không? Nếu bị thương quá nghiêm trọng, ông nội có thể cứ như vậy.... Cứ như vậy.....

Để ý thấy tay cô run run, Quý Hy nắm chặt tay cô.

– Đừng suy nghĩ nhiều, không có chuyện gì đâu. Anh trấn an.

Cô cũng hy vọng không có chuyện gì, nhưng năm đó, cha cô ra đi, lúc cô cùng ông nội ngồi taxi đến bệnh viện, ông nội cũng nói với cô một câu như vậy “không có chuyện gì”. Nhưng cha cô lại vẫn qua đời.

Sống lưng đột nhiên lạnh băng khiến cô không tự chủ khẽ rung mình. Cô nhìn về ghế sau, nơi đó trống trơn nhưng không hiểu sao nước mắt cô lại lăn tăn rơi.

– Sao thế em? Quý Hy kéo kéo tay cô, lo lắng hỏi.

Cô lắc đầu, không hiểu vì sao lại như vậy, nước mắt cứ thế không ngừng rơi. Cô lại nhìn phía sau xe trống rỗng, cảm giác ngực thật khó chịu, giống như... giống như.... Cô nhanh chóng quay đầu nhìn phía trước, gạt bỏ đi suy nghĩ kia.

– Đến cột đèn xanh kia thì quẹo trái, đi phía trước 500m thì sẽ thấy bệnh viện.

– Biết rồi. Anh gạt đầu trả lời rồi nhanh chóng đi về phía bệnh viện.

Không có thời gian tìm chỗ dừng xe, Quý Hy nhanh chóng để xe ngoài đường cái, khóa xe, cùng Nguyên Chỉ Linh nhanh chóng đến phòng cấp cứu.

Đêm nay phòng cấp cứu không có nhiều nên bọn họ nhanh chóng nhìn thấy Quý Hữu Cường ngồi bên giường bệnh, cùng với người bị phủ vải trắng từ đầu đến chân kia.

Nguyên Chỉ Linh nháy mắt cứng đờ, khẽ lắc đầu, lảo đảo đi về phía Quý Hữu Cường.

– Ông Quý, ông nội của con đâu. Cô hỏi, thanh âm nhẹ nhàng, mơ hồ như gió thoảng. Đôi mắt đầy nước không chịu nhìn về phía giường bệnh kia.

Quý Hữu Cường lão lệ (nước mắt người già) cũng rơi không ngớt nhìn cô, nghẹn ngào nói không nên lời.

Lão Nguyên à, ông sao có thể chủ quan rời xa thế gian được. Ông vừa đi, con bé Chỉ Linh làm sao bây giờ. Ông rõ ràng biết tâm nguyện lớn nhất của nha đầu kia. Nó muốn kiếm thật nhiều tiền chỉ để cùng ông sống thật tốt, sau đó cùng ông về đại lục đến cố hương một chuyến, tại sao ông lại đột nhiên bỏ nó mà đi, ông thật nhẫn tâm?

– Ông Quý, ông nội của con đâu? Nguyên Chỉ Linh lại nhẹ giọng hỏi.

– Nha đầu, ông nội con.... Lão Nguyên.... Ông miễn cưỡng mở miệng nhưng lại không có cách nào nhẫn tâm nói ra sự thật, chỉ có thể nhìn về phía giường kia, coi như trả lời câu hỏi của cô.

Cô mặt cắt không ra giọt máu, cả người cứng đờ nhìn sang phía khác, nhất quyết không nhìn tới giường bệnh kia.

– Ông nội? Cô mơ hồ cất giọng gọi rồi bước đến phòng cấp cứu khác đi tìm ông nội, đến từng giường tìm – ông nội, ông ở đâu? Ông nội?

Quý Hy không thể trơ mắt nhìn, vội vàng tiếng đến kéo cô vào lòng, ôm chặt cô.

– Đừng như vậy. Giọng anh khàn khàn nói với cô – Em chắc chắn biết ông nội em không ở đây, ông nội trên chiếc giường phủ khăn kia

- Không! Cô đẩy mạnh anh, đánh anh : – Buông ra, em muốn đi tìm ông nội, em muốn đi tìm ông nội....
- Chỉ Linh, em phải chấp nhận sự thật, ông nội em đã qua đời.
- Không! Cô che tai kêu to, cự tuyệt chấp chận sự thật tàn nhẫn như cơn ác mộng kia.
- Không... Cô giãy giụa kêu, rồi sau đó ngã xuống, mất ý thức, trước khi nhất đi cô hình như nghe thấy tiếng Quý Hy kinh hãi kêu to: – Chỉ Linh!

Tang lễ của ông nội đơn giản mà long trọng đã xong.

Sự kiên cường của cô chỉ chống đỡ được đến khi thi thể của ông nội bị đẩy vào trong hỏa lò. Cô khóc lớn, kêu gào gọi ông nội, mạnh mẽ kéo lại quan tài của ông nội, không cho hỏa táng lại bị Quý Hy kéo vào trong lòng, mạnh mẽ ôm lấy. Cuối cùng vì quá kích động, cô ngất xỉu trong lòng Quý Hy.

Sau này, mỗi ngày cô đều ngây ngốc như cái xác không hồn. Chủ yếu thời gian là ngẩn người hoặc ngủ, bằng không sẽ yên lặng khóc, không muốn làm gì cũng không biết mình nên làm gì? Bởi lẽ, cô đã mất đi mục tiêu để sống, không biết chính mình vì sao còn phải kiếm tiền, phải sống, sống vì ai đây?

Cha đã mất, ông nội cũng qua đời, trên thế giới này không còn ai quan tâm, để ý đến cô nữa, cô thật sự không nghĩ được một mình một người sống còn có ý nghĩa gì?

Ông cháu họ Quý đứng trước cửa phòng lo lắng nhìn cô lặng lẽ ngồi yên bên cửa sổ. Chỉ Linh cả người gầy rộc, giống như chỉ một trận gió cũng có thể thổi bay.

- Cứ như vậy sao được? Quý Hy, con giúp ông nội nghĩ cách đi. Quý Hữu Cường thở dài nhìn đứa cháu trai.
- Ông nội, ông có sang Mỹ ở cùng con không?

Quý Hữu Cường sững sốt một lát rồi tức giận nói:

- Sao tự nhiên lại nói chuyện này? Ông hỏi con giúp ông làm nha đầu Chỉ Linh phấn chấn lên cơ mà. Con rốt cuộc có nghĩ đến không?
- Công ty bên kia vừa gọi điện giục con trở về. Quý Hy thở dài: – Để ông một mình ở đây con rất lo.
- Không cần phải lo, trước kia không phải là một mình ông sống là gì. Hiện tại cũng không phải chỉ có một người còn có nha đầu Chỉ Linh ở bên nữa.
- Nhưng Chỉ Linh cùng chúng ta không phải thân thích, chúng ta có lí do gì muốn cô ở lại giúp con chăm sóc ông?
- Vậy con lấy nó là được rồi, chỉ cần biến nó thành con dâu Quý gia là được.
- Cũng đúng. Quý Hy gật đầu.

Quý Hữu Cường thấy anh đáp lại rành mạch như thế đột nhiên ngây người. Lúc trước lão Nguyên còn sống, bất kể hai lão già nói như thế nào, uy hiếp, dụ dỗ thẳng nhóc này cũng không chịu đồng ý để hai nhà Quý Nguyên thành thân gia. Sao bây giờ chính mình thuận tiện nói lung tung nó lại đồng ý. Có nguyên nhân gì khiến nó thay đổi? Là để ông trở thành ông nội danh chính ngôn thuận để phó thác cho nha đầu Chỉ Linh chăm sóc ông sao? Ông cũng không nghĩ cháu mình là loại người như thế.

Nhìn cháu trai đi vào phòng tiến đến bên Chỉ Linh ngồi bên cửa sổ, ông quyết định yên lặng quan sát rồi nói.

- Chỉ Linh. Quý Hy khẽ gọi, thấy cô vẫn thất thần như không nghe thấy tiếng anh. Quý Hy bèn kéo khuôn mặt cô lại, ép cô nhìn chính mình:
- Anh phải về Mĩ
- Về Mĩ. Cô mở mắt nhìn anh rồi trừng mắt, phản ứng có chút trì hoãn.
- Đúng. Anh nhìn cô không chớp mắt, nghĩ rằng cô biết được điều này có phải sẽ có chút phản ứng, dù sao bọn họ đã là người yêu mà.
- Vậy chúc anh thượng lộ bình an. Nguyên Chỉ Linh thản nhiên nói, sau đó lại nhìn ra cửa sổ.

Anh khẽ cắn chặt răng không thể tin được đây là tất cả phản ứng của cô. Chúc anh thượng lộ bình an. Thượng lộ bình an cái quý.

Anh lại bắt cô đối diện với mình, bắt cô nhìn anh nhưng mặt cô không chút cảm xúc dao động.

– Anh muốn về Mỹ nhưng ông nội không chịu đi cùng anh, anh không yên lòng về ông. Anh thấy cô khi nghe đến hai chữ ông nội thân thể co rúm, mắt lại đỏ hoe.

– Ông nội mắt rồi....

– Anh nói là ông nội của anh, là Ông Quý của em! Anh cắt ngang lời cô, không để cô lại rơi vào đau đớn

– Ông Quý? Nguyên Chỉ Linh mờ mịt nhìn anh

– Đúng, là bạn tốt nhất của ông nội em khi còn sống, ông nội của anh Quý Hữu Cường, là Ông Quý của em.

Nói rồi anh quay đầu nói:

– Ông nội, Chỉ Linh tìm ông.

7. Chương 7

.....Quý Hữu Cường nghe vậy vội đi vào trong phòng:

– Nha đầu Chỉ Linh, ông nội ở đây. Ông hai mắt đỏ hoe cầm tay cô

Quý Hy vội lấy chiếc ghế khác cho ông nội ngồi.

Nhìn khuôn mặt ông, lại nhìn ông đang cầm tay cô, mặt đầy nếp nhăn, cũng giống như khuôn mặt của ông nội.... Nước mắt của cô cuối cùng không ngăn lại được, từ trong khóe mắt chảy xuống không ngừng.

– Chỉ Linh, ông nội anh không chịu cùng anh sang Mỹ, anh cũng không thể ở lại đây chiều cố ông cho nên em đồng ý giúp anh chăm sóc ông được không? – Quý Hy mở miệng hỏi.

Cô hai mắt đầm lệ mơ mơ màng màng ngẩng đầu nhìn anh.

– Anh biết việc này rất ích kỉ nhưng em có đồng ý lấy anh, trở thành con dâu Quý gia, giúp anh chăm sóc ông nội?

Anh biết việc cầu hôn này, bất kể ai nghe xong cũng thấy anh ti bỉ, ích kỉ, đáng đánh chết vì ngay cả chính anh cũng tự thấy thế (tự biết là tốt rồi, cấu)

Nhưng hiện giờ Chỉ Linh cần không phải là không khí lãng mạn, càng không phải là cảm động lòng người mà cô cần cảm giác có gia đình, có người thân. Cho nên anh mới nói anh cần cô giúp, ông nội cần cô chăm sóc, bọn họ không có cô không được để làm lí do cầu hôn.

Nghe lời anh nói xong, Nguyên Chỉ Linh nước mắt như mưa: ô...ô....ô.....

Đây là lần đầu tiên sau khi di thể ông nội được hỏa táng, cô khóc thành tiếng mà không phải một mình lặng lẽ rơi lệ.

– Nha đầu Chỉ Linh..... Quý Hữu Cường đau lòng khóc theo, gắt gao cầm tay cô nghẹn ngào hỏi: – con có đồng ý làm cháu dâu của Ông Quý, giống như khi lão Nguyên còn sống, tiếp tục chiều cố lão già cô đơn này không?

Nguyên Chỉ Linh không nhận được nhào vào lòng ông, ôm chặt ông mà khóc đến khàn tiếng.

Buổi tối, lần đầu tiên sau khi Nguyên Đại mất, cô vào phòng bếp cùng mọi người ăn cơm.

Quý Hữu Cường vui mừng đến đỏ hoe mắt, không ngừng gấp đồ ăn cho cô, nói cô dạo này rất gần khiến cho ông rất đau lòng.

Quý Hy tuy rằng không nói gì nhưng lại đưa món cô thích ăn đến trước mắt, lấy cho cô chén canh nóng, mỉm cười dịu dàng với cô.

Ăn xong, cô định dọn dẹp mâm bát thì Quý Hữu Cường đã nhanh chóng giữ cô lại, kéo cô đến phòng khách xem ti vi cùng ông. Cô đành cùng ông xem ti vi định đợi đến lúc ông đi ngủ thì quay lại thu dọn.

Không ngờ rằng đợi đến lúc Ông Quý trở về phòng ngủ, trong phòng bếp bàn ăn, chén bát, bếp núc đã được dọn dẹp sạch sẽ từ bao giờ.

Ông Quý bị lãng tai nên khi xem ti vi thường thích cho tiếng thật to nên cô mới có thể không nghe thấy tiếng rửa bát đĩa trong phòng bếp sao?

Nhìn phòng bếp sạch sẽ đâu vào đấy, Nguyên Chỉ Linh không tự chủ được khẽ cười, nụ cười đầu tiên sau khi ông nội qua đời.

Nói thật, nếu không tận mắt chứng kiến, cô không tin trên đời có người đàn ông hoàn hảo như Quý Hy.

Anh không chỉ đẹp trai, có tiền, biết nấu ăn lại cũng không ngại rửa bát, dọn dẹp nhà. Tính cách vừa dịu dàng vừa kiên định, phóng khoáng lại ăm ắp, xử lý mọi chuyện đều bình tĩnh không chút hoang mang. Dù thế nào cũng là một người đàn ông tốt đáng để dựa vào. Nhưng người đàn ông tốt như anh, cô xứng đáng độc chiếm địa vị làm vợ của anh sao? Nhớ lại buổi chiều, anh trước mặt Ông Quý đeo nhẫn đính hôn cho cô, cô không thể không nghĩ, anh thực sự muốn kết hôn với cô hay là vì chịu sự bức bách của Ông Quý mà phải làm như vậy?

Nhiều mày suy nghĩ một lát, cô hít sâu, xoay người đến trước phòng Quý Hy gõ cửa: cộc! cộc

Mới chín giờ thôi, anh cũng không phải ông già giống Ông Quý, chắc không đi ngủ sớm như vậy chứ.

Vài giây sau, cửa phòng mở ra, anh xuất hiện trước mắt cô.

– Em có chuyện gì à?

Cô nhìn anh hỏi:

– Chúng ta có thể nói chuyện một lát không?

Anh không do dự gật đầu, quay đầu nhìn vào phòng lại nhìn ra phòng khách sau lưng cô hỏi:

– Nói chuyện trong này hay ra phòng khách?

Nguyên Chỉ Linh hơi do dự hỏi:

– Có thể vào trong nói không.

Phòng của Ông Quý ngay gần phòng khách, cô sợ ông chưa ngủ đã nghe thấy bọn họ nói chuyện rồi sẽ không dễ yên.

Quý Hy gật đầu, nghiêng người để cô vào phòng:

– Có muốn anh đóng cửa không.

Anh nghĩ cô đã không ra phòng khách chắc vì không muốn ông nội biết cho nên anh mới hỏi vậy

– Đóng lại

Quả nhiên.

Đóng cửa phòng, anh tiến đến gần cô bảo cô ngồi trên ghế trước bàn học, tự mình ngồi xuống giường:

– Em muốn nói chuyện gì với anh.

Nguyên Chỉ Linh trầm mặc một lúc nhìn lên chiếc nhẫn trên tay, thấp giọng nói:

– Anh thật ra không cần làm như vậy.

– Không cần làm gì? Anh khó hiểu hỏi lại

– Kết hôn với em. Cô nói rồi tháo chiếc nhẫn trên tay lên bàn.

– Đây là ý gì? Anh nhiều mày nhìn chiếc nhẫn trên bàn, trầm giọng hỏi.

– Thật ra anh không cần kết hôn cùng em, em vẫn chăm sóc Ông Quý, với em mà nói, ông nội cũng giống ông nội của em. Hơn nữa, em phải thừa nhận em cần Ông Quý còn hơn cả Ông Quý cần em. Cho nên em và ông nội sẽ chăm sóc lẫn nhau, anh không phải làm như vậy.

– Em nghĩ rằng anh cầu hôn em chỉ vì muốn em thay anh chăm sóc ông nội chứ gì?

Cô nhanh chóng lắc đầu.

– Một khi đã thế, vì sao đem nhẫn tháo ra? Em không muốn kết hôn với anh sao?

– Quý Hy, chúng ta quen biết chưa được một tháng, anh có chắc chắn là muốn cả đời sống cùng em không? Em không nghĩ bởi vì anh thương hại em hay muốn giúp đỡ em mà phải hứa hẹn cả đời như vậy.

– Em thấy anh cầu hôn em là vì thương hại thôi sao? Anh nhú mày.

– Em không biết. Nguyên Chỉ Linh cúi đầu nói

– Anh nghĩ lần trước chúng ta hôn nhau anh đã nói rõ lòng mình với em. Em còn cần anh nhắc lại sao? Hay muốn anh hôn em lần nữa? Quý Hy nâng cằm cô lên, chân thành nhìn vào mắt cô.

– Em không hiểu. Cô kinh ngạc nhìn anh, vẻ mặt mê man không rõ, không chút tự tin.

– Không hiểu cái gì? Anh hỏi lại

– Không hiểu vì sao anh sẽ kết hôn với em?

Quý Hy nhìn sâu vào mắt cô, nhẹ nhàng nói:

– Bởi vì anh muốn bảo vệ em, chăm sóc em cả đời, muốn cho em cả đời không rơi nước mắt. Mà kết hôn cùng em là điều duy nhất anh có thể làm, như vậy mới có thể bảo vệ em, cho em một gia đình.

Nguyên Chỉ Linh sợ hãi nhìn anh, không nghĩ anh biết tâm sự của mình.

Vì sao anh hiểu biết cô như vậy?

Vì sao trong thời gian ngắn như vậy đã hiểu biết cô?

Sống mũi cô cay cay, mắt nóng lên, nước mắt ứa ra chảy xuống hai má.

Cô đáng lẽ không nên khóc bởi vì mọi việc anh làm là để cô không khóc, cô nên vì anh mà không khóc. Nhưng thật không có cách nào, cô không kìm lại được. Mình có tài đức gì mà có thể gặp anh, khiến anh đối xử với cô tận tâm như vậy.

– Anh nói điều đó không phải để cho em khóc. Anh nhú mày, tự trách lại có chút đau lòng, tự tay lau nước mắt cho cô: – Mau thu hồi nước mắt của em lại. Đừng khóc nữa. Anh ôn nhu.

Cô lắc đầu bởi cô không thể khống chế mình cảm động mà khóc.

Quý Hy vừa đau lòng vừa đau đầu nhìn cô, hoàn toàn bó tay không biết nên làm gì cho đúng. Anh phải làm thế nào mới khiến cô ngừng khóc đây? Anh vắt óc suy nghĩ.

– Đừng khóc, nếu em còn khóc nữa anh sẽ hôn em đấy. Suy nghĩ mãi không ra cách gì đơn giản, anh đành mở miệng uy hiếp cô: – em cũng biết chúng ta bây giờ cô nam quả nữ chung phòng, nếu không cẩn thận anh sẽ biến thành sói, đến lúc đó, em...

Anh còn chưa nói xong, cô đột nhiên tiến đến hôn anh khiến anh nhất thời ngây như phỗng.

Cô giữ lấy khuôn mặt anh, đôi môi mềm mại, ngượng ngùng lại kiên định hôn môi anh.

Quý Hy kinh ngạc mở to mắt. Bây giờ là thế nào? Vì sao một giây trước anh còn đang nghĩ cách để cô ngừng khóc, một giây sau đã bị cô “cưỡng hôn”.

Có điều đáp án này so với đôi môi cô mềm mại, ướt át, ngọt ngào lại có chút ngượng ngùng còn quan trọng hơn, hấp dẫn anh hơn sao?

Đương nhiên không phải.

Anh thở dài, nhắm mắt lại, ôm eo cô, kéo cô về phía mình, rồi giành thế chủ động hôn cô, lưỡi tham lam dụ dỗ cô mở miệng tiếp nhận nụ hôn sâu nồng kia.

Cô rất ngọt ngào, thân thể mềm mại, hành động tuy có chút ngượng ngùng nhưng rất mê người.

Tay anh không tự chủ được dần dần hạ xuống dưới dừng lại ở đôi mông nho nhỏ của cô, đem cô lại gần mình đã dục vọng bị khơi mào nhưng vẫn chưa mất đi lí trí.

– Em biết mình đang làm gì không? Có biết nếu tiếp tục sẽ phát sinh chuyện gì sao?

Quý Hy miễn cưỡng ngẩng đầu, giọng khàn khàn hỏi cô, đôi mắt thâm thúy chưa đầy dục vọng.

Nguyên Chỉ Linh nhìn anh, sắc mặt đỏ hồng, vẻ mặt thẹn thùng nhưng lại kiên định gật đầu nói:

– Em yêu anh.

Sự do dự trong lòng tiêu tan, nhiệt tình cùng dục vọng trong anh bay lên, lí trí cùng tự chủ bị quăng xuống động không đáy từ bao giờ...

Đêm nay là triều miên bên nhau. Đến sáng hôm sau đang ngủ thì bị Quý Hữu Cường bắt gặp luôn miệng nói: “bắt gian tại giường”.

Buổi trưa hôm ấy, hai người bị ép đi đăng kí kết hôn, thành một đôi vợ chồng chân chính. Đến tối, Quý Hy bị công ty mời về Mỹ “cứu hỏa”. Anh trước khi đi đã cam đoan với bọn họ, chờ vấn đề giải quyết xong nhất định sẽ trở về ngay lập tức, nghỉ ngơi ít nhất một tháng.

Kết quả là anh nói dối....

8. Chương 8

“Anh luôn bắn khoan tự hỏi, tự nhủ bản thân không thể nào trong thời gian ngắn như vậy sẽ thích một người. Nhưng xem ra anh sai rồi.”

“Anh nghĩ lần trước chúng ta hôn nhau anh đã nói rõ lòng mình với em. Em còn cần anh nhắc lại sao?”

“Bởi vì anh muốn bảo vệ em, chăm sóc em cả đời, muốn cho em cả đời không rơi nước mắt...”

Mỗi lần nhớ lại cô luôn không hiểu khi trước Quý Hy rốt cuộc có yêu cô hay không?

Anh nói với cô rất nhiều điều giống như là lời yêu nhưng mấu chốt là ba chữ kia một lần anh cũng không đã động đến. Cuối cùng anh thật sự có yêu cô không? Những năm gần đây cô vẫn luôn bắn khoan suy nghĩ.

Bọn họ kết hôn không được một ngày đã chia lìa một năm rưỡi, đến khi gặp lại tưởng chừng đã qua mấy kiếp người, người cũng thay đổi quá nhiều.

Cô còn nhớ rõ ngày đó ông nội giống như bình thường, sáng sớm ra công viên gần nhà tập thể dục nhưng lại không giống bình thường tầm 10h về đến nhà.

Cô nhìn đồng hồ báo thức còn đang suy nghĩ ông nội vì sao còn chưa trở về ngoài cửa đã nghe có tiếng xôn xao. Còn có người đang gọi tên cô, còn tiếng chuông cửa dồn dập.

Cô nhanh chóng chạy ra, không tưởng tượng rằng người nọ nói ông nội trên đường về nhà bị xe đụng, tình huống rất xấu.

Cô cuối cùng vẫn không thể nhìn mặt ông nội lần cuối.

Cô sống chưa đầy 25 năm nhưng lại ba lần tiễn đưa người thân yêu nhất từ phòng cấp cứu đi ra. Một lần rồi lại một lần, khiến cô khóc thiếu chút nữa hồng mắt.

Cô sợ dĩ còn có thể chịu đựng là vì cô còn một đứa con gái, con gái cô mới tròn chín tháng đã mất đi người ông nội yêu thương, chiều chuộng nó nhất.

Cùng Quý Hy một đêm hôm ấy cô đã có thai khiến cho ông nội vui mừng vô cùng, còn nói nhờ có ông dự liệu trước bắt bọn họ làm mọi thủ tục xong xuôi, thật có con mắt nhìn xa trông rộng.

Ông nội nói muốn cho Quý Hy niềm vui bất ngờ nên bắt cô không được phép nói chuyện cô mang thai cho anh biết, điện thoại không được nói mà viết e-mail lại càng không. Nhất định phải chờ anh trở về giáp mặt nói cho anh biết.

Nhìn ông nội cao hứng phấn chấn như vậy cô cũng đành nghe theo.

Kết quả, cô đành chờ 1 năm rưỡi, con gái đã chào đời, ông nội từ hưng phấn thành tức giận. Tức đến nói không nghe điện thoại của Quý Hy lại càng không cho phép cô nhắc đến đứa cháu bất hiếu kia, không cho phép cô chủ động liên lạc với anh. Cứ như vậy cho đến khi ông nội bất ngờ bị tai nạn xe cộ mà qua đời, anh mới mệt mỏi về Đài Loan, xuất hiện trước mặt cô.

Mà cô còn không có cơ hội nhắc đến con với anh. Anh vừa thấy cô đã phát hỏa, gào thét, chất vấn cô vì sao không chăm sóc ông nội cho tốt.

Anh đau lòng cô có thể hiểu nên cũng không trách anh. Nhưng khi anh phần hận gào thét với cô, chất vấn cô bộ dáng bình tĩnh khác hẳn năm xưa ông nội cô mất, nghi ngờ cô có coi ông nội anh như ông nội mình. Trong nháy mắt, cõi lòng cô đóng băng.

Trước khi tang lễ của ông nội chấm dứt anh vẫn chỉ ở khách sạn, không bước về nhà một lần, giống như chán ghét cô không muốn cùng cô cùng một mái nhà.

Sau khi tang lễ kết thúc, cô đưa đơn li hôn cho anh. Anh cũng chẳng nói hai lời đã kí tên. Sau đó cũng chẳng thèm quay đầu đã rời đi, cuối cùng chấm dứt cuộc hôn nhân vốn chỉ tồn tại trên giấy tờ kia....

Nguyên Chỉ Linh đột nhiên ngáy người rồi ra sức lắc đầu.

Cô làm sao vậy, khi không lại đi nhớ tới chuyện này? Mọi chuyện đã qua lâu rồi, cho dù bây giờ nghe nói anh muốn về Đài Loan định cư chứ không ở lại Mỹ thì có thể nào? Chẳng phải bây giờ anh và cô đã không còn quan hệ gì nữa sao? Chỉ cần....

– Mẹ!

Cửa vườn trẻ vừa mở đã thấy con gái chạy vọt ra, cô vội ngồi xổm xuống vừa vịn đón được con gái nhào vào lòng.

Cô ôm lấy con gái rồi hôn bảo bối một chút, ngẩng đầu mỉm cười hỏi:

– Nhân Nhân hôm nay ở trước có ngoan không, có nghe lời cô giáo không?

– Có ạ. Nhân Nhân ra sức gật đầu, lớn tiếng đáp.

– Có ăn hết cơm không? Cô lại hỏi.

– Có ạ

– Có ngủ trưa ngoan không?

– Có ạ.

– Vậy lúc này đã chào tạm biệt cô giáo chưa?

Nhân Nhân quay đầu tìm bóng dáng cô giáo, gơ bàn tay nhỏ nhắn vẫy vẫy kêu lớn: – Tạm biệt cô giáo.

Nguyên Chỉ Linh bật cười lắc lắc đầu. Tiểu gia hỏa này luôn quên việc này. Cô giáo không dưới một lần trêu đùa nói với cô: Nhân Nhân chỉ cần nhìn thấy mẹ thì cái gì cũng quên hết.

Cô đứng lên cùng con gái mỉm cười chào cô giáo, một tay xách túi một tay nắm bàn tay nhỏ nhắn của con gái chậm rãi về nhà.

Nhân Nhân học ở vườn trẻ ngay gần nhà, chỉ cách tầm 700m, đi lại vô cùng thuận tiện.

– Hôm nay cô giáo dạy cái gì?

Vừa đi cô vừa hỏi con gái, đây là đoạn đối thoại cố định mỗi khi hai mẹ con đi về.

– Dạy múa ạ

- Còn gì nữa?
 - Còn vẽ nữa. Mẹ, con sẽ vẽ 12 giờ nha, cô giáo nói 10h chính là lúc ăn cơm. Nhân Nhân đặc ý nói
 - Thật không? Vậy về nhà con vẽ cho mẹ xem nha
 - Vâng ạ, con còn biết vẽ 7h, 7h buổi sáng là lúc mẹ thức dậy.
 - Nhân Nhân lợi hại quá, cô giáo dạy gì cũng nhớ.
- Nghe thấy cô khen ngợi, Nhân Nhân lại lộ ra vẻ mặt ngẩn ngẩn lại có hơi ngượng ngùng, miệng nhỏ nhắn đáng yêu mím lại khiến cô kim lòng không đậu, dừng chân ngồi xổm xuống ôm Nhân Nhân vào lòng:
- Mẹ yêu nhất là Nhân Nhân.
 - Con cũng rất yêu mẹ. Nhân Nhân cũng nhiệt tình đáp lại, tiếng cười non nớt khách khách thật đáng yêu. Cô bé bị mũi mẹ cọ cọ ở cổ rất nhột nên cười rất vui vẻ.
 - Mẹ ơi buồn quá. Bé vịn vịn người vừa cười vừa nói.
- Nguyên Chỉ Linh không cù bé nữa mà hôn bé mấy lần cho đến khi cô bé cười khanh khách mới dừng lại, nằm tay con gái tiếp tục đi về nhà.
- Mẹ, con kể với mẹ nhé, Đồng Đồng hôm nay thật đáng ghét. Nhân Nhân mịch mẹ. Đồng Đồng là bạn thân nhất của bé ở nhà trẻ
 - Không thể nói người khác là đáng ghét. Nguyên Chỉ Linh nhẹ nhàng khuyên bảo con gái.
 - Nhưng mà Đồng Đồng thật sự rất đáng ghét.
 - Mẹ đã nói là con không được nói người khác là đáng ghét. Thanh âm của cô trở nên nghiêm khắc.
 - Vâng. Nhân Nhân cúi đầu bĩu môi.
 - Đồng Đồng hôm nay làm sao vậy, sao con nói bạn như thế? Cô hỏi con gái.
 - Bởi vì bạn nói con không có cha thật đáng thương, con nói con không đáng thương, bạn ấy cứ nói là có.
- Nguyên Chỉ Linh hoảng hốt nói không nên lời, cô không nghĩ sẽ xảy ra chuyện này. Không ngờ con gái không có cha mà bị bạn học nói như vậy.
- Xã hội bây giờ không phải có rất nhiều gia đình không đầy đủ đầy thôi? Trẻ con trong nhà chỉ có cha hoặc mẹ không phải rất nhiều đấy sao? Vì sao con cô lại bị người khác nói như vậy? Cô thấy rất đau lòng.
- Mẹ con không đáng thương đúng không? Nhân Nhân ngẩng đầu lên, khuôn mặt hồn nhiên bé nhỏ lại có chút quật cường, bé mới không đáng thương.
- Nguyên Chỉ Linh không nói gì chỉ gật gật đầu với con.
- Thấy mẹ gật đầu, Nhân Nhân vui vẻ cười, nháy mắt lại khôi phục vẻ vô tư lự đáng yêu. Nhưng cô lại cười không nổi, trong đầu chỉ nghe thấy tiếng vọng lại “mẹ, con không đáng thương đúng không?”
- Cô làm mẹ như thế nào mà lại để con cô hỏi như thế.
- Cô thấy rất khổ sở, thật sự rất khổ sở.
- Mẹ. Nhân Nhân ngẩng đầu nghi hoặc gọi cô.
 - Ừ. Cô cúi đầu nhìn con
 - Đùng khóc.
- Nguyên Chỉ Linh cứng đờ, không hay biết nước mắt rơi xuống khi nào còn để cho con nhìn thấy, cô nhanh chóng lau nước mắt rồi nhìn con mỉm cười.
- Mẹ không khóc đâu
 - Là có bụi vào mắt đúng không?

- Đúng rồi.
- Mẹ lại đây, con giúp mẹ thổi. Nhân Nhân vẫy tay muốn cô ngồi xổm xuống. Nguyên Chỉ Linh nghe lời ngồi xổm xuống, để cho con gái thổi thổi vào mắt.
- Được rồi. Nhân Nhân hài lòng tuyên bố.
- Cảm ơn con. Cô mỉm cười nói, thuận thể hôn con một chút rồi mới đứng dậy đi tiếp. Những khổ sở trong lòng nhờ có Nhân Nhân mà cô có thể kiên cường bước tiếp.

9. Chương 9

Liên tục liếc trộm đồng hồ, Nguyên Chỉ Linh sốt ruột đến muốn phát khóc lên được.

15' nữa Nhân Nhân sẽ tan học, một vị khách mới được bạn thân vốn là khách quen của cô giới thiệu đến mua hàng cứ cuốn lấy cô không rời, khiến cô sốt ruột muốn chết.

- Bà Vương, bà đã quyết định được chưa? Muốn mua bộ này sao? Cô mặt ngoài hòa hoãn nói nhưng hai tay đã xoắn chặt vào nhau.
- Tôi còn đang suy nghĩ, vừa rồi mặc thử thấy có chỗ nào đó xem ra không ổn nhưng tôi lại rất thích thiết kế của nó. Vương phu nhân do dự.
- Vậy bà có muốn thử lại lần nữa xem sao không?
- Được rồi, vậy tôi thử mặc lại lần nữa. Vương phu nhân lại cầm quần áo vào phòng thử đồ.

Cửa phòng thay đồ vừa đóng, Nguyên Chỉ Linh chạy vội đến bên điện thoại.

Wang phu nhân này mỗi lần mua đều rất hào phóng, mua quần áo chỉ cần thích chứ không cần xem giá, nhưng thỉnh thoảng lại hay do dự không tự quyết định được, khiến cô hơi bực mình.

Nhưng điều tệ nhất là không cần ai phục vụ, chỉ cần bà chủ là cô, hơn nữa lại rất thích tìm cô nói chuyện phiếm. Điều này thì có thể nhưng không được quá ba giờ 40' vì khi ấy cô phải đi đón bảo bối của cô tan học.

Đáng giận, đáng giận, đáng giận. Khách tới cửa lần đầu không thể đắc tội, hơn nữa cô còn phải nể mặt Trần phu nhân đã giới thiệu cô, cho nên đành phải tiếp tục phục vụ Vương phu nhân kia, đành tìm người giúp cô đi đón con gái thôi.

Lục Nhã và Bạch Lăng đều không được vì nước xa không cứu được lửa gần, hai cô ấy đã tái giá cùng chồng trước quay về Đài Bắc cho nên chỉ có thể nhờ Trầm Na và Tiểu Vũ, hy vọng có người có thể giúp cô.

Trước khi Lục Nhã và Bạch Lăng quay về Đài Bắc, các cô đều ở chung nhà trọ, tình cảm rất tốt, thường hay tụ tập ăn cơm, nói chuyện giống như chị em một nhà nên cũng rất thân thiết với bé Nhân Nhân. Nếu một trong số họ đi đón Nhân Nhân thì chắc chắn bé sẽ không vì không được mẹ đón mà buồn.

Cô gọi cho Tiểu Vũ nhưng điện thoại tắt, cô nhú mày lại gọi cho Trầm Na nhưng cũng chỉ có tiếng trả lời của cô nhân viên tổng đài dài dằng dặc mà vô cảm.

Sao có thể như thế?

Cô không tin lại gọi lại lần nữa, kết quả vẫn như vậy, đều không thể liên lạc với bọn họ.

Gọi tiếp bốn năm lần nữa cô cũng đành bỏ cuộc, khó xử gọi đến một số khác:

- Anh Ngô, là em. Điện thoại vừa thông cô nói: – Em bây giờ còn bận một số việc trong cửa hàng, tạm thời không thể ra ngoài, anh có thể đến vườn trẻ đón Nhân Nhân hộ em được không?

Cũng gần bốn giờ, bình thường 3:50' cô đã chờ ngoài cửa để đón con gái, hôm nay mãi không xuất hiện là có việc gấp làm chậm trễ sao?

Quý Hy ngồi trên chiếc xe đậu bên kia đường đối diện nhà trẻ, lòng mảy mảy lại nhìn về phía cô thường xuất hiện mà ngẩn ngơ nhìn, nhưng mãi cũng không thấy bóng dáng yểu điệu, mảnh khảnh kia.

Năm đó xử lý hậu sự của ông nội xong, anh trở về Mỹ. Sau khi tỉnh táo lại cảm thấy rất hối hận vì đã cư xử hung dữ với Chỉ Linh, cũng rất nhớ cô nhưng bởi vì ông nội trước khi chết có nói một câu khiến cho anh không dám quay về gặp cô, sợ không không chế được bản thân....

Mãi cho đến khi về lại Đài Loan, anh bất ngờ phát hiện cô cùng vợ của Tề Thác có quen biết, cho nên qua bọn họ biết được một ít tin tức của cô. Lúc này anh mới biết mấy năm nay cô đều sống độc thân, thay anh nuôi dưỡng con gái nên người. Anh muốn cùng hai mẹ con đoàn viên, tìm lại hạnh phúc đã bị mình sai lầm đánh mất. Nhưng từ khi Chỉ Linh biết anh đã quay về Đài Loan thì cô luôn trốn tránh anh. Để cho cô không bị quá kích động anh chỉ có thể như bây giờ, vụng trộm nhìn hai mẹ con, chờ đợi thời cơ thích hợp.

Tiếng cổng vườn trẻ mở ra, anh vội nhìn sang bên kia đường. Sau đó, anh thấy con gái đáng yêu hoạt bát chạy ra nhưng đột nhiên lại dừng lại, bé ngơ ngác nhìn đông nhìn tây tìm kiếm mẹ mình.

Thấy con gái quay đầu nhìn lại anh cũng nhìn theo tìm kiếm bóng dáng xinh đẹp của cô nhưng cũng không nhìn thấy cô. Bỗng nhiên, anh thấy con gái vui vẻ chạy tới chỗ một người đàn ông xa lạ rồi được người đàn ông kia bế lên cao, tung một vòng, cười khanh khách.

Anh ngạc nhiên tròn tròn mắt, thật không thể tin được.

Gã kia là cái quỷ từ đâu chui ra? Vì sao con gái lại cười vui vẻ thế, lại còn thơm gã.

Quý Hy nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hình ảnh kia, hai mắt thiếu chút nữa là phun lửa.

Sao không ai nói cho anh biết về người này? Gã là quỷ từ đâu ra, dựa vào cái gì mà dám ôm hôn con gái anh, tới đón con gái anh tan học, dựa vào cái gì?

Anh thám thính từ Ôn Lực Nhã biết Chỉ Linh không hẹn hò cùng ai. Cuộc sống mỗi ngày đều rất đơn giản, không ở cửa hàng bán quần áo thì là chơi cùng con gái, thỉnh thoảng cùng bạn bè tụ họp, không có gì khác.

Tất nhiên, cô trẻ trung, xinh đẹp có rất nhiều người theo đuổi. Nhưng bọn họ một phần ba biết cô từng kết hôn thì không hứng thú, một phần ba biết đến cô đã có con cũng vội chạy đi. Còn lại một phần ba kia sẽ bị sự lạnh lùng của cô đánh bại mà rút lui.

Mẹ nó, nếu thật sự đều rút lui thì tên hỗn đản đang ôm con gái anh kia là cái quỷ gì?

Ánh mắt phun hỏa nhìn trừng trừng vào kẻ đang ôm con gái anh, hai người nói nói cười cười, Quý Hy nắm chặt tay, thiếu điều lao xuống xe đánh cho tên kia cút đi.

Vị trí đứng ở kia, làm những chuyện như vậy, được con gái hôn, cùng con nói cười đều là của anh. Kẻ kia dựa vào cái gì mà đứng ở vị trí của anh, dựa vào cái gì?

Tỉnh táo lại một chút, lí trí còn sót lại tự nhủ

Mình hiện tại chạy ra sẽ chỉ làm con gái sợ, nó cơ bản không biết mình, sẽ nghĩ mình là người điên. Tệ hại nhất là nếu Chỉ Linh biết cô sẽ càng tránh mình như tránh rắn rết, thậm chí càng oán hận mình. Mình phải tỉnh táo lại, làm rõ chuyện này rồi mới tính.

Quý Hy nhắm mắt, hít sâu, bình ổn lại cảm xúc của mình cho đến khi không chế lại được mới mở mắt ra. Nhưng người đàn ông kia cùng con gái đã mất hút từ lâu.:)

Không sao, anh tự nói với chính mình. Nếu con gái mình cùng kẻ kia rất quen thuộc như thế thì chắc chắn hẳn ta sẽ không làm hại con gái cho nên mình không cần phải lo lắng.

Vấn đề bây giờ anh cần làm là tìm hiểu xem người đàn ông kia là ai, có địa vị gì trong lòng mẹ con cô, có ảnh hưởng đến quyền lợi, địa vị của anh hay không?

Quyền lợi là quyền làm cha

Địa vị là địa vị làm chồng.

Anh muốn đem Chỉ Linh lại trở về làm vợ mình, muốn cho con gái gọi mình là cha, đây là mục đích cuối cùng của anh. Đầu tiên anh vốn định tiến hành từ từ, dùng cách như tằm ăn rỗi mà dần dần tham gia vào cuộc sống của hai mẹ con, làm cho họ quen thuộc với sự tồn tại của anh, làm cho hai mẹ con lại yêu thương anh, không thể thiếu anh. Nhưng xem ra tình huống này, anh phải thay đổi kế hoạch tác chiến, lấy cách tích cực mà đánh bại địa vị của người đàn ông kia trong lòng con gái.

Còn về phần địa vị của kẻ kia trong lòng vợ anh...

Anh phủ nhận giả thiết này. Những năm gần đây cô sợ dĩ không nhận lời bất kì người đàn ông nào là vì trong lòng cô còn có anh?

“Em yêu anh”

Cô đã từng nói với anh như vậy.

Hiện tại cô có còn yêu anh không? Không cần nhiều chỉ cần một chút thôi là đủ rồi, anh có thể mơ ước như vậy không?

“Reng !”

Tiếng chuông cửa vang lên, lúc này Nguyên Chỉ Linh vừa tắm cho con xong, đang cầm máy sấy sấy tóc cho con gái.

– Mẹ, có người đến.

Tiếng máy sấy thổi vù vù nhưng Nhân Nhân thính tai nghe thấy tiếng chuông cửa nói với cô.

– Mẹ biết rồi, nhưng đầu tiên phải sấy tóc cho con đã nếu không sẽ bị cảm.

– Vâng.

Nhân Nhân thất vọng nói khiến cho cô hơi buồn cười. Không hiểu vì sao con gái từ nhỏ đã ghét sấy tóc, hồi nhỏ còn chạy trốn khiến cô vừa bực vừa buồn cười. Lúc đó Nhân Nhân mới hai, ba tuổi, thời gian nhanh quá, Nhân Nhân đã năm tuổi rồi.

“Reng !”

– Mẹ.

Tiếng chuông cửa lại vang lên, Nhân Nhân cũng lại mở miệng xin tha.

Cô sờ sờ tóc con gái xác định đều đã khô, chỉ còn đuôi tóc hơi ẩm thì tắt máy sấy, đem cất vào ngăn tủ cẩn thận rồi mới chạy ra phòng khách mở cửa.

– Xin hỏi là ai đấy ạ? Cô hỏi

– Anh.

Tiếng trả lời ngoài cửa làm cô sửng sốt một chút, thấy thật kì lạ.

– Xin hỏi anh là ai?

– Quý Hy.

Nguyên Chỉ Linh cứng đờ người, hai mắt mở to, sắc mặt tái nhợt.

Quý Hy? Sao có thể là anh, sao anh biết cô ở đây? Từ khi trong tiệm bánh của Lực Nhã gặp anh, cô đều cố gắng trốn tránh anh. Mà bây giờ tiệm bánh đã đóng cửa, anh sao lại biết hành tung của cô.

Là Lực Nhã nói cho anh chỗ ở của mình sao? Không thể nào, Lực Nhã sẽ không phản bội cô.

– Mở cửa đi Chỉ Linh. Anh ở ngoài cửa trầm giọng nói.

Cô lui dần về phía sau, không ngừng lắc đầu.

– Chỉ Linh, anh biết em đang ở trong đó, mở cửa cho anh vào, em không thể cả đời giấu diếm con gái của chúng ta, không cho con và anh nhận nhau.

Lời anh nói làm cô chấn động, thiếu điều ngất xỉu.

Anh biết sự tồn tại của Nhân Nhân? Sao có thể? Làm sao anh biết được?

Anh đến tìm cô là vì Nhân Nhân? Anh đến để cướp Nhân Nhân đi.

Không, anh không thể làm như vậy, cô không cho phép, tuyệt đối không.

– Anh à, nơi này không có người anh cần tìm, anh đi nhầm rồi. Cô tỏ vẻ trấn tĩnh nói, nhưng giọng nói đã có chút run run.

– Không cần nói dối, anh biết anh không nhầm

–

– Mở cửa cho anh vào, anh chỉ muốn xem con gái của chúng ta, muốn nó gọi anh một tiếng cha mà thôi.

Thật sự chỉ là vậy thôi sao? Nguyên Chỉ Linh do dự trừng mắt nhìn ra cửa, không biết mình có nên tin những lời nói của anh không.

Quý Hy cố ý lạnh lùng nói:

– Chỉ Linh, đừng ép anh đến tòa án.

Thật ra anh không có ý này, chỉ là nếu không dùng chút thủ đoạn thì sẽ khó mà đạt được mục đích.

Để tòa án phán xét? Nghe thấy những chữ này, Nguyên Chỉ Linh khó tin tròn tròn mắt, tức giận đến nắm chặt tay, thiếu điều lao ra cửa hỏi anh dựa vào cái gì mà làm như vậy.

Từ khi con gái sinh ra, một ngày làm cha anh cũng không có, chưa từng ôm con, chưa từng nhìn con một lần, anh dựa vào cái gì mà có thể dùng tòa án để cướp con của cô, dựa vào cái gì?

Nhưng nghĩ lại cô lại có chút hoảng sợ. Nếu anh nói cho quan tòa, anh cơ bản không biết sự tồn tại của con gái đều là vì cô giấu diếm không nói cho anh, còn dùng trăm phương ngàn kế ngăn cản cha con gặp nhau thì làm thế nào?

Nguyên Chỉ Linh kinh hoàng, cắn chặt môi dưới, hai tay nắm chặt đến các đốt ngón tay đều trắng bệch.

Anh vừa mới nói chỉ là muốn nhìn con gái, muốn con gái gọi anh một tiếng cha thôi, anh vừa nói như thế mà?

Anh nói đừng ép anh đưa ra toàn án, cho nên chỉ cần “đừng ép anh” thì anh sẽ không đem việc này ra tòa.

Nguyên Chỉ Linh cắn môi, mày nhíu lại trong chốc lát, cuối cùng kẻ thờ dài, tiến lên mở khóa, từ từ kéo cánh cửa ra...

10. Chương 10

– Cha ngủ bên này, mẹ ngủ bên này, con ngủ ở giữa, ba ngủ ngon, mẹ ngủ ngon, Nhân Nhân đi ngủ. Bé thơm mỗi người một cái thật kêu rồi nhắm mắt ngoan ngoãn ngủ.

Nhìn con gái hạnh phúc mỉm cười nhắm mắt lại, Nguyên Chỉ Linh quả thật khóc không ra nước mắt. Cô không hiểu mọi chuyện sao có thể thành như thế này. Cô cùng con gái và chồng trước, ba người cùng nhau ngủ trên giường.

Hai giờ trước, Quý Hi đột nhiên xuất hiện trước cửa, để tránh hai người trở mặt thành thù mà cô đành phải mở cửa cho anh vào nhà, để cho cha con bọn họ gặp mặt....

Nhân Nhân luôn sợ người lạ, con bé dính chặt lấy chân mẹ, chết cũng không chịu tới gần Quý Hi, cho dù cô đã nói đó là cha bé nhưng bé vẫn lắc đầu quầy quậy không chịu tới gần.

Quý Hi cười tươi lấy lòng, giọng nói nhẹ nhàng dụ dỗ con gái, thậm chí còn giống như ảo thuật gia biến ra thứ này thứ nọ cho bé.

– Có muốn ăn kẹo mút không?

– Ăn bím bím

– Bánh sữa?

– Khoai tây chiên (xin thứ cho sự chém gió của em nhưng những món “đầy trời tinh” với cả “hắc gia lệ mềm mại đường” là gì thì em chịu chết, để thế này cho nó bình dân dễ hiểu)

Nguyên Chỉ Linh mở to mắt, không thể tin được anh lại có cách này, đem bao nhiêu đồ ăn giấu trên người khiến cho người khác nhìn không ra.

Cô cúi đầu nhìn con gái đang ôm chân mình, thấy đôi mắt đen của bé sáng lên bởi vì khoai tây chiên là món đồ ăn vặt bé thích nhất. Nhưng cho dù là thích bé vẫn rụt rè đứng ôm chân cô, không chịu bước lên trước nửa bước.

– Những đồ ăn này Nhân Nhân có thích không?

Quý Hi nhẹ giọng hỏi con gái, trên mặt tuy luôn luôn mỉm cười nhưng ánh mắt chờ mong không giấu được sự mất mát, nản lòng và đau thương khiến cho Chỉ Linh đứng nhìn mà không đành lòng.

Cô cúi đầu nói với con:

– Nhân Nhân, con rất thích ăn khoai tây chiên đúng không? Có muốn ăn không?

Nhân Nhân mở to đôi mắt đen láy, vẻ mặt rất muốn nhưng lại không dám mở miệng nói, sau đó liếc nhìn Quý Hi đang ngồi trên ghế một cái.

– Mẹ đưa cho con ăn nhé. Cô hỏi.

Hiểu con ai bằng mẹ, chỉ thấy Nhân Nhân hơi do dự một chút rồi nhìn trộm Quý Hi một cái rồi vội gật gật đầu.

Nguyên Chỉ Linh mỉm cười dắt tay con đi đến bên cạnh Quý Hi ngồi xuống, muốn Nhân Nhân ngồi giữa hai người họ nhưng nhóc con kia lại kiên quyết không chịu.

Thấy con gái xa lạ với cha như thế, cô đột nhiên có chút áy náy này, vì thế nghiêm giọng nói:

– Nhân Nhân.

– Không sao. Quý Hi lắc đầu ngăn cản.

– Không được.

Cô nói rồi quay đầu nhìn con gái, nghiêm túc nói:

– Nhân Nhân, mẹ bảo con đến đây ngồi có nghe thấy không?

Nhân Nhân yên lặng nhìn cô, môi hơi nhếch lên để lộ ra sự bướng bỉnh.

– Lại đây ngồi. Cô vỗ vỗ vào vị trí giữa mình và Quý Hi.

Nhân Nhân vẫn không nhúc nhích yên lặng nhìn cô.

– Mẹ nói lại lần nữa, lại đây ngồi.

Con gái không chịu nghe lời khiến cô hơi nóng nảy, lời nói càng thêm nghiêm khắc.

Nhân Nhân vẫn không chịu đi, con bé bắt đầu méo máo, mắt đỏ lên khiến người khác không đành lòng.

– Thôi em. Quý Hi thương con nói.

– Mẹ đếm đến ba. Nguyên Chỉ Linh không nghe Quý Hi nói, ra toilet rửa mặt với con gái: – một, hai...

– Con ghét mẹ! Nhân Nhân đột nhiên hét to.

Cô không tin nổi hai mắt trừng lớn, không tin con gái lại nói với cô như thế.

– Con nói gì? Cô tức giận hỏi.

– Con ghét mẹ

Cô chưa bao giờ tức giận như vậy, cực kì tức giận, vừa đau lòng vừa khó tin. Bởi lẽ đứa con cô hết mực yêu thương, trả giá tất cả vì nó giờ nó lại nói với cô như vậy....

– Con nói lại lần nữa xem, ai dạy con nói thế? Con sao có thể nói ghét mẹ? sao con dám!

Nguyên Chỉ Linh giận dữ kéo con đến trước mặt, đánh vào mông bé.

– Oa..... Nhân Nhân khóc lớn, vội né tránh.

– Được rồi, đừng đánh nữa.

Quý Hi đau lòng kéo con gái vào lòng, không ngờ cô lại muốn kéo con bé ra tiếp tục dạy dỗ khiến anh phải giữ tay cô lại.

– Đủ rồi, Chỉ Linh. Anh nghiêm túc nhìn cô trầm giọng nói: – Nhân Nhân rất sợ đấy.

Hai người cùng cúi đầu nhìn trong lòng anh. Chỉ thấy bé con vốn không hề dám tới gần anh bây giờ lại đang ôm chặt anh khóc khàn cả tiếng, rất đáng thương.

Nguyên Chỉ Linh mềm lòng nhưng vẫn cảm thấy rất tức, tức đến mắt đỏ lên.

– Em quên hỏi anh muốn uống gì, nước lọc được chứ?

Cô vội đứng dậy, không đợi anh trả lời đã chạy vào phòng bếp. Một mình đứng trong đó cho đến khi cảm xúc ổn định mới rót nước mang ra.

Ngoài phòng khách, Nhân Nhân đã ngừng khóc, Quý Hi mở gói khoai tây chiên ra đưa con bé cười.

Có được túi khoai tây chiên, Nhân Nhân mỉm cười, nhưng vừa thấy cô xuất hiện, tươi cười biến mất, còn rụt vào lòng Quý Hi khiến cô có cảm giác buồn bã.

Đem cốc nước đặt trước mặt anh, thấy con gái vẫn đang dính chặt trong lòng anh tuyệt không nhìn cô lấy một lần. Nước mắt đã lau khô lại chảy ra, cô chỉ nói: “em đi tắm” rồi vội trở về phòng, cũng không nghe thấy tiếng con gái nói gì.

Vì khổ sở cũng vì muốn cha con bọn họ có nhiều thời gian ở bên nhau, cô ở trong phòng tắm thật lâu, tắm rửa, gội đầu, dọn dẹp phòng tắm đến bóng loáng.

Sau đó, đến khi cô ra khỏi phòng tắm, cha con bọn họ đã đang chơi đùa vui vẻ ngoài phòng khách. Nhân Nhân được ngồi trên vai cha cười rất thoải mái.

Đến khi cô sấy tóc xong bước ra phòng khách đã thấy Nhân Nhân cao hứng nói với cô về sau bé có mẹ cũng có cha, Đồng Đồng sẽ không bao giờ nói bé rất đáng thương khiến cô có chút chua xót trong lòng.

Sau đó thành, thành ra bọn họ một nhà ba người ngủ cùng nhau.

– Chỉ Linh. Quý Hi đột nhiên nói.

– Nhân Nhân đang ngủ, đừng nói nữa. Nguyên Chỉ Linh cắt lời anh.

Anh trấn tĩnh lại, không thử nói chuyện nữa, trong phòng trầm tĩnh nhưng lòng cô thì không thể nào bình tĩnh được.

– Hư.

– Hư.

– Nói nhỏ một chút, đừng làm mẹ thức dậy

Ngoài cửa, tiếng nói chuyện dần trở nên rõ ràng truyền đến tai Nguyên Chỉ Linh vừa tĩnh lại. Cô chỉ thấy rất mệt, thân thể nặng nề không dậy nổi.

Đều nhờ Quý Hi mà đêm qua cô trấn trọc không yên mãi đến khi ngoài cửa sổ bắt đầu sáng lên mới nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Cô nhất định là rất mệt mới có thể ngủ say như vậy, đến nỗi Nhân Nhân rời giường lúc nào cũng không biết, thật là....

– Cha, vậy cha sẽ đưa con đi vườn trẻ sao?

– Tất nhiên rồi.

Nghe nội dung nói chuyện của hai cha con mà cô tưởng cô lại ngủ mơ lần nữa. Dù sao để anh đưa con đi học cho anh làm tròn trách nhiệm của người cha cũng là không đủ?

– Thế mẹ tỉnh lại không tìm thấy chúng ta thì làm sao?

– Không sao, mẹ sẽ gọi điện cho cha, cha sẽ nói cho mẹ chúng ta đi đâu?

– Không thể chờ mẹ tỉnh lại rồi ba người cùng đến vườn trẻ sao? Như thế Đồng Đồng có thể thấy con vừa có mẹ lại vừa có cha.

Nghe con gái nói như vậy, Nguyên Chỉ Linh vốn đang mệt mỏi muốn ngủ tiếp mở to mắt, bắt buộc chính mình tỉnh dậy, lấy tinh thần ra phòng khách.

– Mẹ!

Thấy mẹ thức dậy đang chuẩn bị ngồi vào bàn ăn sáng, Nhân Nhân vui vẻ chạy đến:

– Mẹ dậy rồi, như thế có thể cùng con và cha đi nhà trẻ, thật quá tuyệt! Bé kéo tay cô hoan hô.

– Muốn đi nhà trẻ là con, mẹ và cha chỉ là đưa con đến thôi. Nguyên Chỉ Linh sửa cách dùng từ cho con.

– Vâng ạ, cha và mẹ cùng theo con đến nhà trẻ. Nhân Nhân nhếch miệng nói, cười như muốn bay lên.

Nghe thấy con gái tự cho là thông minh, đổi thang mà không đổi thuốc, Nguyên Chỉ Linh dở khóc dở cười.

– Em đi rửa mặt đi rồi ăn sáng. Quý Hi nói.

Lúc này Nguyên Chỉ Linh mới nhìn đến bàn ăn.

Buổi sáng sớm đã rất hưng phấn, Nhân Nhân vội nói:

– Bữa sáng có trứng ốp la, chân giò hun khói, bánh kẹp cùng với mứt quả, còn có sữa tươi nữa, là cha nấu bữa sáng, con cũng giúp đỡ mẹ ạ. Bé tranh công nói.

– Nhân Nhân giỏi quá. Cô cúi đầu hôn bé, mỉm cười khen ngợi.

Nhân Nhân cười vui vẻ, mắt cong cong.

Cô nhìn Quý Hi mà Quý Hi cũng đang nhìn cô, ánh mắt anh chuyên chú lại sâu xa khó hiểu khiến tim cô không tự chủ được đập mạnh.

– Em không để ý anh tự ý dùng phòng bếp cùng đồ ăn trong tủ lạnh chứ.

Nguyên Chỉ Linh hơi lắc đầu, vừa đáp lại anh vừa nghĩ đến cảm giác quái dị trong lòng. Cô sao lại có cảm giác như đang phải trốn tránh điều hâu, cô không phải là gà con. Thật quái đản.

– Em đi rửa mặt thay đồ, hai cha con ăn trước không cần chờ. Cô nói với anh rồi vỗ về khuôn mặt con gái, xoay người vào tắm.

Ăn sáng xong, Nguyên Chỉ Linh cùng con gái như bình thường 8:10' nắm tay nhau đi bộ đến vườn trẻ. Chính là bình thường chỉ có hai người mà bây giờ lại là ba người. Nhân Nhân vui vẻ đến nỗi không phải là đi mà là nhảy nhót đến vườn trẻ.

Vừa đến lớp Nhân Nhân đã phần chấn giới thiệu cha bé cho bạn học biết nhất là Đồng Đồng, sau khi giới thiệu xong còn trịnh trọng nói với Đồng Đồng:

– Đây là cha tớ, về sau cậu không được nói tớ không có cha rất đáng thương nữa.

Không ai nghĩ bé con đột nhiên lại nói ra câu này, tất cả những người lớn có mặt đều cứng đờ người.

Nguyên Chỉ Linh cúi mặt khó xử, trong lòng khổ sở cùng chua xót.

Mà cô giá oTrương bên cạnh cũng xấu hổ, cô không hề biết những đứa trẻ lại nói với nhau như thế:

- Thành thật xin lỗi mẹ Nhân Nhân.
 - Không sao, đây không phải lỗi của cô giáo. Cô thấp giọng nói.
 - Đúng đây không phải là lỗi của mọi người mà là tôi sai. Quý Hi đột nhiên tiếp lời làm cho cô giáo Trương và Nguyên Chỉ Linh không hẹn mà cùng nhìn về anh.
 - Mẹ Nhân Nhân, vị này là...
- Tuy Nhân Nhân nói đây là cha của bé nhưng lời nói trẻ con sao có thể tin. Cô quyết định hỏi một chút cho chắc ăn.
- Chào cô, tôi tên Quý Hi là cha của Nhân Nhân. Quý Hi tự giới thiệu.
- Họ Quý, cùng họ với Nhân Nhân. Cô nhìn về phía mẹ Nhân Nhân thấy không phản đối, vậy chắc là đúng. Nhưng cũng phải nói, cha của Nhân Nhân thật đẹp trai! Mẹ Nhân Nhân sao lại có thể ly hôn cùng anh. Nếu cô không có bạn trai... Chắc cô đang suy nghĩ cái gì thế.
- Chào anh, tôi là giáo viên phụ trách lớp Nhân Nhân, tôi là Trương Quỳnh Lâm. Cô giáo Trương hoàn hồn, thái độ thành thật nói:
 - Chuyện vừa rồi tôi rất xin lỗi, đều là tôi sơ sẩy khiến các bé mới nói ra như thế, tôi thực sự xin lỗi.
 - Không phải lỗi của cô giáo, là tôi sai. Có điều loại chuyện này về sau sẽ không xảy ra, vì từ nay tôi sẽ cho Nhân Nhân một gia đình đầy đủ, hạnh phúc.
- Quý Hi ôm Chỉ Linh vào lòng, tuyên bố:
- Vợ chồng chúng tôi sẽ tái hôn.

11. Chương 11

Nguyên Chỉ Linh cứng đờ người, ngây như phỗng, mắt mở lớn nhìn anh

Anh đang nói cái gì?! Tái hôn?! Bọn họ nói chuyện này khi nào?

Cô đã đồng ý tái hôn với anh bao giờ? Sao anh có thể tuyên bố chuyện này được?

- Cô giáo Trương.... Cô định nói với cô giáo rằng anh đang nói đùa, không ngờ cô giáo lại vội vàng chúc mừng cô.
- Thật thế sao? Thế thì thật chúc mừng hai người, Nhân Nhân con bé nhất định sẽ rất vui.
- Nói rồi cô giáo Trương cười nhẹ với bọn họ rồi nhanh chóng đón đứa nhỏ khác vừa đến.
- Nhân Nhân nhất định rất vui.

Quý Hy vẫn giữ chặt eo cô, khoái trá lặp lại câu cuối cùng của cô giáo Trương.

Không muốn cùng anh cãi nhau trong vườn trẻ, Nguyên Chỉ Linh bẻ khớp ngón tay, cầu cầu anh cho đến khi anh đau mà buông tay ra khỏi người cô, cô vội vã đi ra ngoài.

Mà anh đương nhiên đuổi kịp

- Em đang tức giận sao?

Nguyên Chỉ Linh không trả lời im lặng đi trước. Anh hỏi vợ vẫn nhưng bây giờ cô không thể cùng anh cãi nhau vì cô giáo Trương đứng ở cửa lớp đang đón trẻ con còn có thể thấy rõ bọn họ.

- Vì sao em lại giận, em không muốn cho Nhân Nhân có gia đình đầy đủ có cha có mẹ sao?

Có mẹ, có cha đã là đầy đủ sao? Anh có thể nói tiếp, cô muốn biết rõ anh đang suy nghĩ cái gì!

– Cho anh một cơ hội, anh muốn bù đắp những thiệt thòi của hai mẹ con, Chỉ Linh!

Bù đắp? Thì ra đây là mục đích, ý tưởng của anh sao? Bù đắp?

– Anh vốn dĩ không nợ mẹ con em, không cần bù đắp. Cô không nhìn được nói, giọng nói lạnh lùng.

– Không anh nợ hai người rất nhiều, nhiều đến nỗi dùng cả đời cũng không trả hết. Anh giữ lấy tay cô, về mặt chân thật nói với cô.

– Nếu anh thực sự cảm thấy nợ mẹ con em, vậy không cần đến quấy rầy cuộc sống yên ổn của mẹ con em là được.

Nói xong rút tay ra khỏi tay anh, đi vào công viên, không muốn ở đường cái cái cọ.

Trong công viên vẫn còn nhiều người tập thể dục, thực ra cũng không phải là nơi tốt để nói chuyện nhưng cô không thể kiên nhẫn đợi đến về nhà mới nói. Mà cô thực ra cũng không muốn một mình ở nhà cùng anh, rất nguy hiểm!

Quý Hy đuổi theo nói:

– Nhân Nhân muốn có cha

– Nếu cần, em sẽ tìm cho con một người cha, không cần anh lo. Cô hy vọng như vậy có thể làm anh biết khó mà lui.

Người đàn ông này thực ra rất thương cô, tuy rằng cô không nhìn ra biểu hiện gì nhưng đó là vì tình yêu thương cất giấu trong lòng.

Anh là người đàn ông đầu tiên mà cũng là người duy nhất cô yêu thương. Cô vì anh trả giá tất cả, cả người và trái tim, kể cả sự chờ đợi vào tương lai. Cuối cùng anh lại đem đến cho cô thương tâm và đau khổ.

Mấy năm trước, mỗi lần nghĩ đến anh mà trái tim cô đau đớn. Mỗi khi ở trên đường nhìn thấy đôi tình nhân nắm tay nhau, mỉm cười nhìn nhau thậm chí là cãi nhau cô đều thấy bi ai, cảm giác muốn rơi lệ.

Cảm giác này cô không thể hình dung lại, chỉ biết là rất khó chịu, khổ sở đến nỗi hận chính mình vì sao yêu anh. Bởi vì nếu không yêu sẽ không phải đau khổ như vậy, cũng không phải cứ nhìn đến những đôi nam nữ lại tự đau lòng cho chính mình.

Vốn dĩ bọn họ cũng có thể nhìn nhau mỉm cười, liếc mắt đưa tình, nắm tay cùng tản bộ, cho đến già vẫn cùng đi bên nhau, ai cũng không buông tay.

Cô bỗng nhiên cảm giác tim như bị bóp nghẹt, rất khổ sở như không thể thở được....

Vốn nghĩ rằng đã qua nhiều năm như vậy, mình đã tự thích nghi, sẽ không lại vì anh mà khổ sở nhưng cũng không nghĩ chỉ là hy vọng, khát khao như vậy thôi đã khiến cô đau đớn vô cùng

Anh cũng không nên lại xuất hiện trước mặt cô, làm phiền cô nữa.

– Là người họ Ngô kia à?

– Cái gì? Nguyên Chỉ Linh dừng bước, ngu ngơ nhìn anh

– Con trai lớn của chủ thuê nhà Ngô Kính Hiền, anh ta không phải đã theo đuổi em nhiều năm sao? Còn tự mình mở công ty máy tính làm ông chủ. Đối tượng tốt như vậy khiến em động lòng chứ gì? Quý Hy nhìn cô chằm chằm nói.

Nguyên Chỉ Linh đột nhiên hiểu vì sao anh tìm đến tận cửa. Anh lại biết sự tồn tại của anh Ngô, là Lục Nhã nói cho anh biết hay là tự điều tra.

Nhưng đáp án gì cũng không quan trọng, quan trọng là nếu có thể làm cho anh mất hy vọng, không xuất hiện trước mặt cô nữa, có bị hiểu lầm thì cũng làm sao?

– Đúng vậy, em động lòng.

Quý Hy nắm chặt tay, cơ hồ muốn bóp nát cô :

– Anh không cho phép.

– Không cho phép cái gì? Anh dựa vào đâu mà nói thế?

– Không cho phép em lấy tên kia, chỉ dựa vào anh là cha của Nhân Nhân, anh tuyệt đối không để Nhân Nhân gọi kẻ khác là cha. Anh giận dữ gào thét.

– Em bảo Nhân Nhân gọi anh ấy là chú, không cần gọi là cha, thế là được chứ gì?

– Em.... Quý Hy tức giận đến không nói nên lời: – em muốn đối tượng có phòng ở, có tiền chứ gì? Anh có? Phòng ở chỉ cần có tiền là mua được, mà anh có tiền!

Vất vả làm việc 10 năm, anh kiếm được không ít tiền, hơn nữa số cổ phiếu công ty mà anh đang sở hữu gần đây lại tăng mạnh khiến tài sản của anh lại càng nhiều.

Lúc này đổi lại Nguyên Chỉ Linh bị anh làm cho tức nói không ra lời. Anh coi cô là kẻ ham giàu hám tiền sao?

– Anh cho là anh có tiền là được sao? Anh cho là ai cũng giống như anh thích kiếm tiền, thích đến nỗi ngay cả người thân duy nhất cũng không thêm quan tâm, đến nỗi ông nội đến chết cũng không thể tha thứ, ôm hận qua đời sao? Anh là cái đồ trứng thối!

Cô đôi mắt đỏ bừng, nổi cơn điên mà quát mắng anh

Quý Hy nháy mắt mặt đã không còn giọt máu, cả người cứng đờ.

Ông nội đã ôm hận mà qua đời sao?

– Em nói đúng, anh là trứng thối, chết tiệt!

Anh tự giễu, giọng nói khàn khàn cùng sự thống khổ, tự trách trong mắt anh khiến Nguyên Chỉ Linh nháy mắt đã tiêu tan sự tức giận, hối hận mình đã nói những lời làm tổn thương anh

– Em xin lỗi.

Cô chưa bao giờ muốn đem chuyện này ra công kích anh, đều tại anh làm cô tức điên lên nên mới có thể không khống chế mà nói năng lung tung.

– Thật ra ông nội luôn coi anh là niềm tự hào của ông, cho tới chết cũng không nói anh sai, chỉ hơi giận anh vì quá lo làm việc mà không trở về thôi.

– Em không cần an ủi anh. Giọng anh khàn khàn như sắp khóc

Anh không khóc chứ

– Quý Hy?

Anh khàn khàn nói:

– Cho tới giờ anh cũng không phải là đứa cháu tốt, để ông nội một mình ở lại Đài Loan, còn mình lại ở lì Mỹ.

Lần đầu tiên thấy anh như vậy, Nguyên Chỉ Linh hoảng hốt an ủi anh:

– Anh vì công việc nên mới như vậy, hơn nữa không phải anh cũng muốn đón ông nội qua Mỹ là gì? Là ông nội không chịu đi thôi

– Muốn gây dựng sự nghiệp ở Đài Loan cũng có thể nhưng anh lại kiên trì ở Mỹ...

Yết hầu Quý Hy co rút.

Anh thật sự khóc, nước mắt lướt qua gò má khiến cô nhìn thấy cũng đau lòng.

Sao có thể như thế? Anh lúc nào cũng tự tin, kiêu ngạo mà cũng có lúc rơi lệ.

Cô nhớ rõ năm đó anh từ Mỹ vội vàng về xử lý tang sự của ông nội cũng không hề rơi nước mắt. Chỉ là không ngừng phẫn nộ mà quát mắng cô, giống như mãnh thú bị trọng thương....

Nguyên Chỉ Linh hai mắt mở to, cổ họng hơi nghẽn lại, đột nhiên hiểu được tâm tình của anh

Năm đó anh tức giận với cô như vậy không phải là trách cô, hận cô không chăm sóc ông nội chu đáo mà vì anh cần một cảm xúc để duy trì anh không ngã xuống. Cùng với đau lòng mà khóc, anh chọn phần hận.

Cô sao không nghĩ tới điều này, chỉ lo liếm láp vết thương của mình mà quên mất so với cô anh bị thương càng nặng, đau đớn càng sâu? Dù sao Ông Quý cũng là người thân duy nhất của anh.

Suy bụng ta ra bụng người, năm đó ông nội cô mất đi, cô cũng vô cùng đau đớn khổ sở đến không muốn sống đây thôi.

Lúc đó cô thật sự không chống đỡ nổi nhưng may có Ông Quý và anh làm bạn, an ủi mới có thể chống đỡ lại. Mà anh, sau khi mất đi người thân duy nhất làm như thế nào để vượt qua sự hối hận này.

Cô sai rồi.

Quý Hy cùng ông nội tình cảm tốt lắm. Cho dù xa cách cũng không tổn hại đến sự ỷ lại lẫn nhau của ông cháu họ. Mỗi lần anh gọi về cô đều không dám nói nhiều, chỉ vội vàng nói mấy câu rồi đưa điện thoại cho ông nội.

Cô dù rất nhớ anh cũng không dám sang Mỹ thăm anh bởi vì phải chiếu cố con gái, còn phải chăm sóc cho ông nội mà anh coi trọng nhất. Cô sao có thể ngu ngốc nghĩ đến mất đi ông nội anh không đau lòng, không cần người an ủi làm bạn, nghĩ đến anh không có cô không sao mà cùng anh ly hôn?

Cô thật sự ngu ngốc.

Còn anh? vì sao khổ sở cũng không nói với cô, vì sao không nói một câu đã đồng ý ly hôn.

Anh lúc trước muốn kết hôn với cô thật sự là muốn tìm người thay anh chăm sóc ông nội sao?

Anh không có tình cảm với cô, những lời nói đó đều là lừa dối sao?

– Quý Hy có thể trả lời em một câu hỏi không?

Anh nhanh chóng lau nước mắt nhìn cô.

– Chuyện gì? Giọng nói khàn khàn.

– Vì sao lúc trước anh lại quyết định ly hôn?

Anh yên lặng trong giây lát, lúc sau mới khàn khàn nói:

– Trước hôm ông nội xảy ra tai nạn đã gọi điện cho anh

– Ông nội gọi cho anh? Nguyên Chỉ Linh ngạc nhiên.

Cô không biết chuyện này. Cô nghĩ ông nội giận vô cùng nói muốn cùng Quý Hy đoạn tuyệt quan hệ, ông nội không nhận điện thoại anh gọi, cũng không gọi cho anh bởi vì ông nội kiên trì muốn anh trở về trước mặt ông thì mới tha thứ cho anh. Không nghĩ ông nội gạt cô gọi cho anh....

– Ông nội nói gì với anh?

Cô biết Quý Hy đột nhiên nhắc đến chuyện này chắc chắn là cùng với việc ly hôn có liên quan

– Ông nói em đã có người yêu, bảo anh trở về ly hôn với em.

– Cái gì? Cô ngây người, không thể tin những gì nghe thấy.

Cô có người yêu?

Ly hôn?

Chuyện này rốt cuộc là...

Cô hiểu đây là ông nội vì muốn anh về mà nói dối, mà anh... Thật là như thế sao?

12. Chương 12

Tình huống này có chút phức tạp....Không, thật sự phải nói là vừa xấu hổ lại vừa phức tạp mới đúng. Cô vốn nghĩ là anh không cần cô, ông nội qua đời anh vội vàng vứt bỏ cô. Cô nghĩ rằng với anh cô là kẻ đã không chăm sóc tốt cho ông nội, là hung thủ hại chết ông nội anh, cho nên để hai người không cùng đau khổ, đành vật cô mới quyết định li hôn. Mà anh cũng tin nhầm lời nói dối của ông nội, nghĩ cô có người khác. Bởi vì anh chưa bao giờ thực hiện được một ngày trách nhiệm làm chồng, không chăm sóc tốt cho cô mà thứ duy nhất anh có thể cho cô là người nhà – ông nội cũng đã qua đời nên mới để cô tự do, li hôn. Anh yêu cô có lẽ không đủ sâu đậm nhưng chưa bao giờ phụ cô. Cô tuy yêu anh sâu nặng nhưng lại tự cho là đúng mà tước bỏ đi cơ hội và quyền lợi có người thân của anh, khiến cho anh những năm này một mình cô đơn phiêu bạt. Bất kể khúc mắc trong đó là ai đúng ai sai, cô cảm thấy mình nên giải thích với Quý Hy. Nguyên Chỉ Linh nói: – Em xin lỗi – Đây không phải là câu anh muốn nghe. – Cái gì? Cô trừng mắt, ngạc nhiên nhìn Quý Hy: – vậy anh muốn nghe đáp án gì? – Anh muốn em nói em sẽ không kết hôn với gã họ Ngô kia. – A? Mặt cô đại ra. – Nếu tất cả chỉ là hiểu lầm khiến chúng ta lúc trước phải li hôn vì những nguyên nhân không đáng có nên bây giờ em không cần lấy người khác. Nhân Nhân sẽ có một gia đình đầy đủ. Cho nên anh không cần em xin lỗi, chỉ cần tất cả trở về quỹ đạo là được. Quý Hy nói rất rõ ràng nhưng cô lại mờ mịt: – Trở lại quỹ đạo? anh có ý gì? Anh nhìn cô, không nhanh không chậm nói: – Anh muốn em cùng anh kết hôn, một lần nữa lấy anh nhé Chỉ Linh. – Cái gì? Cô kinh ngạc nhìn anh. Lấy anh lần nữa? Anh có biết mình đang nói gì không? Anh nói thật sao? Có toan tính gì mà quyết định như vậy? Hơn nữa..... – Vì sao? Nguyên Chỉ Linh không nhịn được hỏi anh, vẻ mặt đầy nghi hoặc: – Anh vì Nhân Nhân ư? Anh trầm mặc một chút mới nói: – Nếu em muốn nghĩ như vậy cũng được. – Là ý gì? Cô thật sự không hiểu anh đang nghĩ gì: – Quý Hy! – Em chắc cũng không muốn để người khác nói Nhân Nhân không có cha rất đáng thương chứ? Anh cắt ngang lời cô. Cô chau mày nhăn mặt, không tự chủ được nhớ lại khi Nhân Nhân nói với cô những lời này, cảm giác khi ấy thật đau lòng và khiếp sợ. “mẹ, con không phải là rất tội nghiệp đúng không?” Lời con gái nói còn vang vọng bên tai, vẻ mặt quật cường của nó cũng hiện rõ trước mắt khiến mỗi lần nhớ lại cô đều rất đau lòng. Thật sự vì những lời nói này, cô không chỉ một lần nghĩ đến nếu trước kia cô không chủ động li hôn hoặc ngay từ đầu nói cho Quý Hy biết sự tồn tại của Nhân Nhân thì có lẽ Nhân Nhân đã không phải chịu tổn thương này. Nhưng mà mọi chuyện cũng đã rồi, bất kể cô có hối hận hay buồn phiền thế nào cũng không thay đổi được những gì đã qua. Nhưng người ta có nói con người ai chẳng mắc sai lầm, quý là biết sửa chữa. Bây giờ ông trời cho cô một cơ hội sửa sai, tuy rằng cơ hội này đến có chút bất ngờ, không tin được lại làm cho cô có cảm giác bất an nhưng cô không muốn bỏ qua cơ hội giúp Nhân Nhân có một gia đình đầy đủ và còn cơ hội cùng anh bắt đầu lại từ đầu. Cô yêu anh, trên thực tế tình yêu này chưa bao giờ hết mà chỉ là cô tự ép bản thân phải quên đi và coi thường nó mà thôi. Còn anh cũng không thật sự hận cô, chán ghét cô. Cho nên vẫn còn chút hi vọng hai người có thể ở bên nhau đúng không? Nhìn sang Quý Hy đang chờ đợi, cô hít sâu một hơi rồi kiên quyết nói: – Được. – Được cái gì? Anh biết rõ nhưng vẫn hỏi lại, muốn nghe một câu trả lời rõ ràng hơn nữa. Nguyên Chỉ Linh nhìn anh không chớp mắt: – Được, chúng ta kết hôn. Lần này cũng lại vội vàng vàng đi đến sở hộ chính đăng ký, cô thấy hình như mình và áo cưới không có duyên với nhau. Tất nhiên cô không oán giận mà chỉ có chút cảm giác khó hiểu thôi. – Haiz! Nguyên Chỉ Linh không nhịn được thở dài. – Bà chủ, làm sao vậy? tâm tình không tốt sao? Nhân viên cửa hàng là Tiểu Linh quan tâm hỏi cô. Tâm tình không tốt? Cô vừa kết hôn, hơn nữa là gả cho cha của con gái cô, là mối tình đầu cô mãi không quên kiếm cả chồng trước, tâm tình của cô sao lại không tốt được. Nhưng cô lại thấy thật không ổn. Lần này cũng lần trước kết hôn đều rất giống nhau khiến cô có cảm giác bất an khó hiểu giống như chuyện cũ lại tái diễn. Bởi vì anh vừa đăng ký kết hôn với cô đã quay về Đài Bắc để làm việc. Tuy rằng cô không muốn nghĩ như vậy nhưng lần này lại sẽ là li hôn và thương tâm sao? – Không có gì. Nguyên Chỉ Linh nhẹ nhàng lắc đầu. – À đúng rồi, bà chủ, vừa nãy em quên nói, Ngô Kính Hiền sáng sớm gọi điện đến đây 2 lần nói muốn tìm chị. Cô than nhẹ: – Anh ấy có nói tìm chị có việc gì không? – Không có. Nhưng em đoán chắc là lại muốn hẹn chị đi ăn cơm thôi. Tiểu Linh ra vẻ không cần nghĩ cũng biết nói: – Ngô tiên sinh này đúng là bám riết không tha, so với ruồi bọ chỉ có hơn mà không kém. – Tiểu Linh. Nguyên Chỉ Linh bắt đầu dĩ khế nhắc cô. Dừng ruồi bọ so sánh với một người là hơi quá đáng rồi. – Bà chủ à, nếu anh ta thật sự không có cơ hội thì chị phải nói rõ ràng chứ. Chị cứ dây dưa như vậy sẽ làm tổn thương cả hai người đấy? Tiểu Linh khuyên nhủ. – Chị đã nói rồi nhưng là... – Nhưng anh giống như con gián đánh mãi không chết, chết cũng không chịu buông. Tiểu Linh nhanh chóng tiếp lời: – nhưng em cũng thấy thái độ của chị không đủ rắn, nếu đổi thành em, ruồi bọ này đến “ba” một tiếng là xong. Tiểu Linh đập lên tủ kính khiến Nguyên Chỉ Linh không nhịn được mà cười. – Anh

ấy không phải là người xấu, em đừng mỗi lần nhắc đến anh ấy lại làm ra vẻ chán ngán muốn chết như thế. – Thật sao? Nhưng em cảm thấy loại người đàn ông không biết khó mà lùi bước này thật đáng sợ. Tiểu Linh bĩu môi: – em có một người chị họ, chính vì gặp một gã đáng chết không lùi bước theo đuổi suốt sáu năm trời, cảm động mà lấy gã. Chị có biết kết quả thế nào không? – Làm sao? – Gã kia kết hôn xong như biến thành kẻ khác, vênh váo sai bảo chị họ em, coi chị ý như người hầu. Đã thế còn nói trước khi lấy chị em đã khiến gã ta phải chịu bao nhiêu khổ sở, lấy rồi gã đòi lại gấp bội. Trên đời không ngờ lại có loại người đàn ông biến thái như thế. Tiểu Linh càng nói càng tức. – Anh Ngô không giống loại người đàn ông này đâu. – Tri nhân tri diện bất tri tâm. Tóm lại, chị à, em kiên quyết phản đối chị lấy người này. Nguyên Chỉ Linh sững sốt, dở khóc dở cười nói: – Chị không lấy anh ấy đâu. – Em nói là sau này, chị cũng đừng nhất thời xúc động hay mềm lòng mà đồng ý lấy gã ta biết chưa? Tiểu Linh nghiêm trang dặn dò. – Chị... Nguyên Chỉ Linh đang định nói là mình sẽ không kết hôn với Ngô Kính Hiền vì mình đã kết hôn rồi. Đúng lúc này cửa bị đẩy ra, cô vội vàng mỉm cười: – Hoan nghênh quý khách. Tiểu Linh vội vã đi lên đón khách. Thấy hiện tại không cần mình giúp đỡ, cô xoay người đi đến kho hàng phía sau sắp xếp lại hàng hóa tránh để mình nhàn rỗi mà suy nghĩ miên man. Thời gian không biết qua bao lâu, chỉ biết Tiểu Linh đã vài lần vào kho lấy hàng, cô đều hỏi phía trước có cần cô giúp không? Tiểu Linh đều bảo không cần, rồi cô cứ yên tâm ở trong kho mà sắp xếp hàng hóa. – Bà chủ! Bà chủ! Bỗng nhiên ở bên ngoài có tiếng Tiểu Linh kích động gọi.

13. Chương 13

Có chuyện gì thế? Cô vội vàng hỏi nghĩ rằng cửa hàng phát sinh sự cố.

Tiểu Linh vẻ mặt hưng phấn nói:

– Mỹ nam... có một đại mỹ nam đến tìm chị

Cô tròn tròn mắt, cảm thấy kì quái, hỏi lại:

– Mỹ nam gì cơ?

– Chị cứ ra xem là được rồi, nhanh lên. Tiểu Linh nhanh chóng kéo cô ra ngoài

– Em vội cái gì chứ. Nguyên Chỉ Linh khó hiểu với phản ứng này của Tiểu Linh.

– Tại vì anh ta nói anh ta là chồng chị!

Cảm xúc của Tiểu Linh hưng phấn đến tột cùng.

Chồng cô? Là Quý Hy sao? Sao anh lại đến đây? Không phải anh ở Đài Bắc làm việc sao?

– Bà chủ à, anh ta, anh ta thật sự là chồng chị à? Vừa ra khỏi nhà kho Tiểu Linh đã chỉ vào người phía trước hỏi.

Nguyên Chỉ Linh nhìn kĩ quả nhiên là Quý Hy. Cô không trả lời Tiểu Linh mà bước lên trước kinh ngạc hỏi:

– Sao anh đến đây? Không phải anh nói công việc ở Đài Bắc cần giải quyết à?

– Làm xong rồi. Quý Hy nhếch miệng cười.

– A?

– Sắp 3 rưỡi rồi, chúng ta cùng đi đón Nhân Nhân đi. Anh nói rồi ôm eo cô kéo cô ra ngoài cửa.

– Chờ đã. Nguyên Chỉ Linh kêu lên

Đúng chờ đã. Tiểu Linh đứng ở sau phụ họa trong lòng. Bà chủ còn chưa trả lời câu hỏi của cô sao có thể cứ thế mà chạy được.

Người đàn ông đẹp trai trước mắt này không phải là chồng của bà chủ chứ? Nhưng cô chưa bao giờ nghe nói bà chủ tái hôn, cũng chưa từng thấy người này đến đây theo đuổi bà chủ. Anh ta không phải là chồng trước chứ?

Nguyên Chỉ Linh nhìn đồng hồ xác định đúng là sắp 3 rưỡi mới nói với Quý Hy:

– Anh để em lấy túi xách và dạo dò một chút đã.

Anh gật đầu buông tay vòng trên eo cô xuống.

– Tiểu Linh, nhà kho chị còn chưa dọn xong, còn lại cứ để mai chị làm. Lúc nào Huệ Quân đến em bảo cô ấy đem những món hàng đặc biệt này sửa lại một chút để mai đem bán.

Nguyên Chỉ Linh vừa lấy túi vừa dạo dò Tiểu Linh.

– Bà chủ, đây là chồng chị thật à?

Tiểu Linh chỉ nghĩ đến chuyện này thôi, tò mò muốn chết mà.

– Tiểu Linh vừa nãy chị nói em có nghe gì không? Cô nhú mày hỏi.

Nhìn Tiểu Linh hơi cứng người, xấu hổ cười cười mà cô đành bất đắc dĩ nói lại một lần nữa.

Lúc này Tiểu Linh cũng nghe vào đầu nhưng vẫn không nhận được lại hỏi:

– Chị à, đây là chồng chị thật à? Hay là chồng trước?

– Đều đúng

– Hả.

– Chị đi trước, làm phiền em rồi.

Không đợi cô lấy lại tinh thần, Nguyên Chỉ Linh đã vỗ vỗ bả vai cô, cùng Quý Hy rời đi.

– Cái gì vậy? Ngồi trên xe Quý Hy, Nguyên Chỉ Linh phát hiện phía sau đây hành lí gì đó, cô hoài nghi hỏi.

Anh liếc về phía sau rồi trả lời:

– Quần áo của anh, máy tính và một số đồ dùng cần thiết.

– Anh đem những thứ này đi đâu. Tuy rằng anh trả lời rất chi tiết nhưng cô vẫn muốn anh nói rõ ràng hơn.

– Tất nhiên là đến ở cùng em. Quý Hy nhìn cô nói.

Nguyên Chỉ Linh nhắm mắt lại, không còn gì để nói.

Buổi sáng vội vàng cùng anh tái hôn, cô luôn nghĩ xem tiếp theo ở chung cùng anh thì nên như thế nào, làm thế nào để sống cuộc sống hôn nhân cho hạnh phúc.

Nói thật, cô rất mơ hồ và lo lắng, bởi vì bọn họ tuy đã kết hôn, cũng có một đứa con gái nhưng chưa bao giờ cùng nhau sống cuộc sống vợ chồng ngày nào. Hơn nữa chia tay nhiều năm như vậy, đột nhiên cùng anh hợp lại cô hoàn toàn không biết mình nên làm gì?

Dựa vào cá tính của anh, cô nghĩ anh sẽ không đáp ứng cùng cô là một đôi vợ chồng hữu danh vô thực. Nhưng cô cũng khó mà chấp nhận được nhanh như thế đã thực sự là vợ chồng. Cho nên cô bảo anh Nhân Nhân cần học hết học kì này ở vườn trẻ ở đây, để anh quay về Đài Bắc, làm cái cố hoàn binh. Để hai người có thời gian thích ứng sự tồn tại của nhau.

Trong kế hoạch của cô, anh nên tiếp tục ở Đài Bắc còn cô ở Đào Viên, không nghĩ đến...

Vụng trộm hít một hơi sâu, cô nói với anh:

– Quý Hy anh không cần làm thế này.... Cô chưa dứt lời anh đã cắt ngang.

– Chúng ta là vợ chồng đương nhiên phải ở cùng nhau.

– Em không nói là chúng ta không ở cùng nhau. Chính là trước khi học kì này của Nhân Nhân chấm dứt thì chúng ta tạm thời tách ra. Chỗ của em bây giờ không đủ lớn, anh ở cùng mẹ con em sẽ không thoải mái. Cô uyển chuyển nói.

Quý Hy đang lái xe tranh thủ nhìn cô rồi nói:

– Chỉ cần có mẹ con em bên cạnh thì đó đã là thiên đường rồi (sến chết mắt:)

Nguyên Chỉ Linh lại không còn gì để nói. Trời ạ, anh thực sự quyết tâm ở cùng mẹ con cô sao? Cô nên làm gì bây giờ?

– Nhìn em có vẻ rất phiền não. Anh đột nhiên nói.

– Cái gì? Cô không che dấu được cảm xúc sao?

– Nếu em cảm thấy ở chỗ em bây giờ quá nhỏ thì chúng ta đổi qua chỗ khác rộng hơn là được rồi. Anh nhẹ nhàng tặc nảo cô.

Nguyên Chỉ Linh sửng sốt rồi lườm anh:

– Đừng nói đùa, anh bảo muốn đổi chỗ ở thì đổi sao?

– Sao lại không được?

– Vì sao á? Cô hỏi lại, không hiểu sao anh nói chuyện đổi phòng mà đơn giản như ăn cơm vậy:

– Làm gì có phòng cho anh đổi.

– Mua cũng được. Quý Hy trả lời.

– Được cái đầu anh. Cô thấp giọng quở trách anh.

– Cái gì? Anh nghe không rõ nên hỏi lại.

– Anh cho là mua nhà là chuyện đơn giản à? Em biết anh có chút tiền, nhưng thiết kế, trang hoàng, chuyển nhà đều cần thời gian. Chờ làm xong những việc này thì học kì của Nhân Nhân cũng qua rồi, còn cần nhà làm gì?

Cô tuy không biết tài sản của anh có bao nhiêu nhưng nghe nói anh đã từ chức nên chắc sẽ không có thu nhập cố định. Nếu cứ tiêu xài lung tung như vậy, miệng ăn núi lở, chút tiền vất vả mấy năm qua sẽ nhanh chóng mà tiêu tán hết.

– Là em quan trọng hóa lên thôi.

Anh thừa dịp đèn đỏ nghiêng người hôn cô.

Nguyên Chỉ Linh ngậy ra như phồng trùng mắt nhìn anh. anh... anh lại hôn cô?

– Thế này đi, đón Nhân Nhân rồi chúng mình cùng đi xem nhà. Anh mỉm cười nói với cô rất bình thường giống như khi nãy hôn cô.

Sao anh có thể đột nhiên hôn cô, lại tự nhiên như không thế?

Trùng mắt nhìn anh khẽ nhếch miệng, khoái trá lái xe, cô rất muốn chất vấn anh nhưng nghĩ lại cũng chỉ là một cái hôn thôi. Mình không nên làm to chuyện, hơn nữa bây giờ bọn họ đã là vợ chồng.

– Sao thế? Quý Hy vẫn chú ý đến cô quay sang hỏi.

Nguyên Chỉ Linh nhanh chóng lắc đầu rồi nhớ tới anh vừa nói:

– Anh nói muốn đi xem nhà là thế nào?

– Ở gần vườn trẻ hình như có vài căn hộ mới. Chúng ta đi xem những nhà mẫu đã trang trí rồi, nếu thấy phù hợp thì mua luôn, như thế có thể tiết kiệm thời gian. Anh nhếch miệng nói với cô.

– Tốt nhất là như thế. Cô cười với anh còn đang nghĩ anh nói đùa.

Nhưng không nghĩ đón Nhân Nhân rồi anh thực sự đưa mẹ con cô đến công ty địa ốc.

– Cha à, chúng ta đi đâu ạ? Nhân Nhân ngồi trong lòng mẹ, mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

– Đi xem nhà. Nhân Nhân có muốn chuyển sang nhà mới to hơn, đẹp hơn không?

Quý Hy vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái mỉm cười hỏi.

– Có. Nhân Nhân cao hứng gật đầu.

– Quý Hy anh đừng đùa, Nhân Nhân sẽ tin thật đấy. Nguyên Chỉ Linh trách mắng anh.

Quý Hy không nói gì chỉ mỉm cười xuống xe, mở cửa xe cho mẹ con cô.

– Đến đây đi, xuống xe nào.

Hắn nói với vợ rồi ôm lấy con gái vào lòng.

Nguyên Chỉ Linh bất đắc dĩ chỉ có thể xuống xe, rồi tự an ủi mình xem nhà không mất tiền, theo anh đi vào phòng tiếp tân.

– Hoan nghênh quý khách. Vừa thấy có khách đến, cô nhân viên bán hàng đã tươi cười tiếp đón.

– Chúng tôi muốn xem nhà mẫu, loại mua xong là có thể chuyển đến luôn.

Không rườm rà, Quý Hy cuồng ngạo nói thẳng ý muốn của anh.

Nguyên Chỉ Linh nghe xong, ghen hòng nhìn anh thiếu chút nữa té xỉu.

Đại gia! Hai cô nhân viên bán nhà nghe xong mắt sáng ngời, cười đến rách cả mép:

– Không thành vấn đề, anh muốn xem bản vẽ trước hay đến nhìn nhà luôn.

– Đến nhìn nhà luôn đi.

– Được, tôi đi lấy chìa khóa, phiền hai người chờ tôi một chút.

Nói xong cô nhân viên vội vàng vàng đi lấy chìa khóa.

Nguyên Chỉ Linh nhân cơ hội kéo Quý Hy sang:

– Này, anh đừng đùa nữa?

Cô ghé sát vào người anh, nhỏ giọng nói. Ai biết anh lại thừa cơ cúi đầu hôn cô một cái.

– Em chỉ cần nói cho anh biết em có thích hay không là được.

Anh cười cười với cô rồi lại nhân dịp cô thất thần mà hôn cô thêm chút nữa.

– Hai người tình cảm thật tốt nha.

Nhân viên bán nhà quay lại thấy cảnh này hâm mộ thốt lên.

Quý Hy khoái trá cười mà Nguyên Chỉ Linh lại quẫn đến đỏ mặt. Cô nhân lúc cô nhân viên kia đi trước dẫn đường mà nhéo anh một cái.

Quý Hy nắm lấy tay cô đang nhéo anh, cười với cô rồi nắm lấy tay cô, mặc kệ cô có kéo thế nào anh cũng không buông.

Người đàn ông này trở nên mặt dày, bá đạo như thế từ bao giờ? Nguyên Chỉ Linh trừng mắt nhìn anh. Vừa này anh nói cô chỉ cần nói thích hay không thôi phải không?

Được rồi, đây đều là anh nói. Đã thế cô thấy cái gì cũng thích, cô muốn xem xem anh sẽ làm thế nào mà thu dọn tàn cục.

Chờ xem đi, ông chủ Quý

14. Chương 14

- Em thấy thế nào
- Rất đẹp, em rất thích

Nhân viên bán hàng giới thiệu qua rồi dắt bọn họ đi xem một vòng các căn hộ trang hoàng xa hoa. Quý Hy quả như Nguyên Chỉ Linh đoán luôn hỏi ý kiến của cô, mà cô để cảnh cáo anh nên cái nào cũng không do dự mà nói thích

Quý Hy lại chăm chú xem cách trang hoàng trong phòng, may hơi nhú, dịu dàng thương nghị:

- Thật không? Nhưng anh thấy phòng này có quá nhiều gương và đồ thủy tinh rất nguy hiểm cho Nhân Nhân, xem các gian khác được không? Nếu không tìm thấy nhà nào ưng ý hơn thì chúng ta trở lại mua nhà này.

Xem đi, cô đã biết anh nhất định sẽ tìm được lí do từ chối. Chắc chắn nghe anh nói thế, cô Trương – người đang giới thiệu nhà cho bọn họ sẽ dẫn đến căn hộ ít gương và ít đồ thủy tinh, đến lúc đó cô muốn xem anh còn gì để chê bai.

- Cũng được. Nguyên Chỉ Linh mặt không đổi sắc, gật đầu chờ xem kịch vui.

Trương tiểu thư lập tức nói:

- Vậy để tôi dẫn quý vị đến xem căn hộ khác
- Được, phiền cô rồi.

Sau đó Trương tiểu thư dẫn bọn họ đi xem tiếp hai căn phòng. Quý Hy hỏi Nguyên Chỉ Linh thì cô đều gật đầu nói thích. Nhưng anh lại bối lung tìm vết chê một căn hộ thì quá nhỏ mà căn hộ còn lại màu sơn tường quá ảm đạm không tốt cho Nhân Nhân. Sắc mặt Trương tiểu thư càng lúc càng khó coi.

Trương tiểu thư bật đèn ở căn hộ thứ tư, có chút bất đắc dĩ mà nói:

- Đây là căn hộ cuối cùng hai ngày trước mới trang trí xong thôi. Nếu ông chủ Quý vẫn không thích thì cũng không có cách nào.

Nguyên Chỉ Linh nắm tay con gái đi vào, đi theo Quý Hy thăm thú một vòng.

Phòng khách rộng rãi bố trí đèn chùm tinh tế, phong cách thiết kế hài hòa, màu sắc ấm áp. Căn hộ này tuy không hoa lệ như ba căn hộ trước nhưng lại có cảm giác thoải mái, khiến người ta vừa nhìn đã thích.

Trời ạ, nếu cô thực sự có tiền nhất định sẽ không cưỡng lại sức hấp dẫn của nó mà mua nó rồi.

- Em thấy sao? Quý Hy lại hỏi ý kiến cô.
- Em thích nhất căn hộ này. Cô thành thật nói cho anh. Dù sao kiểu gì anh cũng sẽ nghĩ ra một khuyết điểm mà chạy lấy người nên cô cũng không cần thiết nói dối.
- Vợ chồng chúng mình thật tâm ý tương thông. Anh cũng thích nhất gian này, thế thì mua căn hộ này đi. Anh sẵn sàng gặt đầu.
- Cái gì? Nguyên Chỉ Linh ngậy người, không để ý Trương tiểu thư ở bên vội hỏi:
- Anh đang nói thật đấy à?
- Tất nhiên. Anh bình thản trả lời rồi quay đầu hỏi Trương tiểu thư:
- Hôm nay kí hợp đồng được không?
- Tất nhiên là được. Nếu ông chủ Quý muốn thì tôi có thể nói với quản lí cho hai người mua với giá ưu đãi nhất.

Trương tiểu thư tươi cười trả lời.

– Ưu đãi hay không không quan trọng, Quý Hy không chút do dự nói: – tôi muốn trong tuần này có thể chuyển vào. Điện, nước, gas, điện thoại, tivi đều có thể sử dụng, cũng phải nổi mạng, nhất định phải thu dọn qua nữa. Nếu cô có thể giúp thì tôi sẽ trả thêm cho cô để cảm ơn.

Làm việc gần 15 năm cô đã gặp đủ mọi loại khách. Tất nhiên cũng có loại vung tiền không tiếc tay, thậm chí ngay cả giá cũng không hỏi. Mà vị Quý tiên sinh đây lại đúng là loại người này. Quả nhiên dự cảm ban đầu của cô không sai.

– Được. Trương tiểu thư gạt đầu nhưng cùng lúc ấy Nguyên Chỉ Linh lại nói:

– Chờ một chút

Quý Hy và Trương tiểu thư đều quay lại nhìn cô.

Anh ôn nhu hỏi:

– Làm sao vậy?

Cô nói với Trương tiểu thư:

– Xin lỗi, tôi muốn cùng chồng tôi bàn bạc một chút được chứ?

– Tất nhiên. Trương tiểu thư gạt đầu đi vào phòng ngủ, để phòng khách cho hai vợ chồng họ nói chuyện.

Trương tiểu thư vừa đi cô đã nhỏ giọng hỏi Quý Hy:

– Anh đang làm cái quỷ gì thế?

– Mua nhà ở. Anh ngạc nhiên trả lời.

– Anh đừng có đùa nữa. Nguyên Chỉ Linh nhỏ giọng cảnh cáo: – người ta đang làm việc, anh nói đùa như thế rất quá đáng, đừng có làm loạn lên nữa.

– Anh đang nói thật. Chờ anh thanh toán xong thì em sẽ biết.

Quý Hy nghiêm trang cam đoan với cô.

– Đây không phải câu trả lời em muốn. Cô sắp phát điên: – cuối cùng thì anh muốn thế nào?

– Anh chỉ muốn mua căn hộ lớn hơn một chút để một nhà ba người chúng ta ở thoải mái thôi. Anh nhàu mày nói, lúc sau như chợt hiểu hỏi: hay là em cảm thấy căn hộ này quá bé.

Không gian quả có hơi nhỏ nhưng vì bọn họ chỉ cần ở hai tháng, chờ Nhân Nhân học hết học kì này sẽ chuyển đến Đài Bắc nên anh nghĩ có thể ở trong căn hộ này cũng được. Nhưng nếu vợ không thích thì tìm một phòng lớn hơn vậy. Quý Hy thầm đoán.

Quá nhỏ? Nguyên Chỉ Linh tròn mắt thầm muốn bổ tung đầu anh ra xem rốt cuộc là anh đang nghĩ gì? Đang đùa hay đang nói thật?

– Em muốn về nhà. Không thích cùng anh chơi trò chơi làm phiền người khác, cô nói.

– Về nhà. Anh hơi sững sốt: – nhưng phòng còn chưa mua...

– Nếu anh mua thì em trở mặt với anh đấy. Cô cắt ngang lời anh, hung hãn trừng mắt

– Rất xin lỗi, không biết hai vị thảo luận thế nào. Đợi trong phòng ngủ Trương tiểu thư thò đầu ra nói. Cô ta vừa nghe thấy hai chữ “về nhà”

– Vợ tôi không thích nên không mua nữa. Quý Hy lắc đầu với cô .

Nguyên Chỉ Linh cứng đờ người, không tin nổi anh lại lấy cô ra làm lí do từ chối.

Cô trúng kế, thì ra đây là nước cờ cuối của anh, tương kế tựu kế đem cô làm quân cờ, thật đáng giận (tự mình suy nghĩ linh tinh rồi lại đổ tội cho người khác kia)

– Xin lỗi cô, làm mất nhiều thời gian của cô.

Cô nói với Trương tiểu thư sắc mặt có vẻ khó coi.

– Không sao. Trương tiểu thư miễn cưỡng cười nói.

Sau đó bọn họ rời đi.

Trời ạ, đây là lần đầu tiên cô đùa giỡn người khác như thế, khiến lương tâm cô có chút bất an. Nguyên Chỉ Linh cảm thấy tim đập nhanh đến phát hoảng.

Thấy cô có phản ứng không vui, Quý Hy tự phán đoán:

– Nếu em không thích nhà này thì ở gần đây cũng có khu chung cư khác, chúng ta đến đó xem cũng được.

Cô lườm anh rồi nói:

– Không thích đùa.

– Đùa? Đùa cái gì? Anh kinh ngạc hỏi.

– Giả bộ hào phóng, chơi trò đại phú hào

– Cái gì? Quý Hy nhăn mặt có chút dở khóc dở cười.

Đến nửa ngày cô vẫn còn nghĩ mình giả bộ hào phóng. Xem ra anh nên cùng cô nói chuyện. Trước tiên phải để cô thấy giá trị con người của chồng cô là bao nhiêu mới được.

Anh hít sâu một hơi rồi nghiêm túc nói với cô:

– Chỉ Linh, anh không chơi trò đại phú hào gì đó, ở Đào Viên mua nhà với anh không phải là chuyện to tát.

– Không to tát? Hahaha Nguyên Chỉ Linh cười giễu

Nhân Nhân ngồi trong lòng cô cũng bắt chước cười to Hahaha

– Nhân Nhân con cười hay lắm. Cô cúi đầu khen con gái

– Hahaha. Được mẹ khen Nhân Nhân lại vui vẻ cười tiếp khiến Quý Hy nghe xong thật không biết nên nói gì

– Anh đang nói thật. Anh nhấn mạnh

– Anh Quý, anh về Đài Loan tuy có hợp đồng làm ăn nhưng cũng là khi có khi không, tức là thu nhập của anh cũng không ổn định. Tình huống này em hỏi anh anh muốn làm thế nào nuôi mẹ con em.

– Anh có tiền, không cần em phải lo. Anh nhận mấy hợp đồng kia chẳng qua là giết thời gian và để cho mình không quên đi công việc bao năm qua thôi.

– Em đang lo lắng cho mẹ con em đây. Anh dù có tiền cũng không phải khoa trương. Lại còn nói mua nhà không có gì đáng kể? Anh cho anh là người giàu có nổi tiếng thế giới sao, có thể tiêu tiền như nước, tiêu tiền mà sống cho qua ngày sao?

Quý Hy ra vẻ suy tư nói:

– Mười người giàu nhất thì hơi khó nhưng 100 người thì không thành vấn đề.

– Haha, rất đáng cười. Nguyên Chỉ Linh ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nói.

– Haha, rất đáng cười! Những lời này học hay lắm, Nhân Nhân lại bắt chước mẹ, giọng nói non nớt đáng yêu khiến vợ chồng họ đều phì cười.

Quý Hy sờ sờ đầu con gái rồi nói với vợ:

– Xem ra chúng ta cần thời gian nói chuyện cho kĩ.

Nguyên Chỉ Linh gật đầu rồi nói với con gái:

– Nhân Nhân nói lại lần nữa xem.

– Haha, rất buồn cười. Nhân Nhân lập tức nói to khiến vợ chồng bọn họ lại cười vui vẻ.

Thấy ba mẹ cười vui Nhân Nhân cũng vui vẻ cười haha.

Một nhà ba người hoà thuận vui vẻ.

15. Chương 15

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, Nguyên Chỉ Linh vừa bước ra phòng khách đã ngầy người.

Gian phòng cô thuê vốn không lớn, trừ phòng khách là hơi rộng một chút còn lại đều rất bé. Thứ gì cần thì giữ lại mà thứ không cần thiết đều bỏ đi.

Gian phòng khách cũng thế, chỉ có sofa đủ ba người ngồi, một bàn trà nhỏ và một tủ be bé để tivi. Như vậy và vừa đủ, thêm bất cứ thứ gì cũng đều sẽ chật chội.

Nhưng anh rốt cuộc lại kê thêm bàn máy tính, đem sofa kê sát tường kéo vào trong góc thiếu chút nữa thì sẽ không mở nổi cửa phòng tắm khiến cho phòng khách bữa bộn mà cô cũng sắp phát điên.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

- Anh đang làm gì?
 - Lên mạng. Em lại đây anh cho em xem cái này. Anh vẫy vẫy cô.
 - Trước tiên anh dọn dẹp phòng khách của em như ban đầu đi. Cô lạnh lùng nói.
 - Tí nữa, em lại đây đã.
 - Trước tiên anh dọn dẹp phòng khách của em như ban đầu đã. Cô lạnh lùng nói lại lần nữa.
- Lúc này Quý Hy mới phát hiện cô đang tức giận. Anh quay đầu nhìn phòng khách bị mình làm loạn như bãi chiến trường, nhìn cô cười xấu hổ.
- Anh dọn ngay.
- Anh đứng dậy rồi nhanh chóng đem những rác trên bàn trà và sofa vứt vào thùng ra, nhưng vẫn còn một túi to nữa nên anh đem chất đống ở góc phòng khách.
- Được rồi, sofa và bàn trà đều đã sạch sẽ rồi.
- Được rồi. Anh cười lấy lòng.
 - Thế mà được sao? Em nói là dọn về như lúc đầu, như lúc đầu! Cô trừng mắt nhìn bàn máy tính.
- Nhìn theo ánh mắt cô lúc này Quý Hy mới biết vấn đề là ở bàn máy tính của anh.
- Anh đã thử rồi, chỗ kia có thể kê bàn nhưng lại không có ổ điện.
- Anh nhíu mày, bất đắc dĩ nói với cô: – em nói đúng, phòng này ba người ở quá chật, hay là trước khi tìm được căn hộ ưng ý chúng ta đến khách sạn ở tạm.
- Quý Hy anh đùa đủ chưa?
- Nguyên Chỉ Linh không chịu được mà phát hỏa, ngồi lên sofa, khoanh tay trước ngực nhìn anh.
- Trước kia rõ ràng anh không hề có kiểu ăn nói lung tung thế này, sao bây giờ lại thành như vậy? hay vì trước kia thời gian bọn họ bên nhau quá ngắn nên cô không hiểu biết anh thật sự.
- Em bây giờ còn không tin là anh nói thật. Quý Hy bất đắc dĩ thở dài
 - Không phải em không muốn tin anh mà đến trẻ con lên ba cũng không tin được thì bảo em phải làm thế nào? Cô nhìn anh: – em và anh đã đăng kí kết hôn, anh không cần phùng má giả mập, giả bộ mình là người có tiền (chết cười với chị) cho đến giờ em cũng không cầu mình lấy một người giàu có, chỉ hy vọng có một gia đình yên ổn, hạnh phúc, một người chồng thương vợ thương con, cuộc sống với em thế là đủ rồi, anh hiểu không?
 - Anh biết, nhưng anh...

– Biết là tốt rồi. Nguyên Chỉ Linh cắt ngang, yêu cầu: – trước tiên anh để phòng khách trở về nguyên trạng đi, em không chịu được thế này đâu.

– Tạm thời để như thế không được sao?

Cô không do dự nói:

– Không được

Anh nhíu mi:

– Thế máy tính anh để đâu?

– Đài Bắc. Cô thản nhiên nói.

– Đài Bắc? Anh ngạc nhiên.

Cô hít sâu một hơi, mềm mại nói:

– Hai tháng này tạm thời chúng ta tách ra được không?

– Không được. Anh không do dự trả lời.

– Quý Hy....

– Chúng ta là người một nhà không có lí gì mà lại chia ra thế được

Về mặt anh không chịu thỏa hiệp.

– Đây chỉ là tạm thời thôi. Chờ học kì này của Nhân Nhân kết thúc mẹ con em sẽ chuyển đến Đài Bắc ở cùng anh.

– Anh muốn bây giờ chúng ta ở cùng nhau.

– Nhưng anh cũng thấy nhà của em rất chật....

– Cho nên anh mới bảo mua căn hộ mới....Quý Hy cắt ngang lời cô, lại thấy đôi mắt cô sắc như dao nhìn chằm chằm bất đắc dĩ nói: – được rồi không đề cập đến chuyện mua phòng, chúng ta đến khách...

– Anh dám nói đến hai chữ khách sạn xem!

Nguyên Chỉ Linh hai mắt tròn tròn hung hãn cảnh cáo. Anh sao lại không chịu nghe lời cô, đã bảo không cần đùa mà anh còn dám nói thế.

Quý Hy đem lời nói nuốt ngược vào bụng. Quái lạ, cô vợ e lệ, động một chút là đỏ mặt chạy đi đâu rồi? Sao có thể trở nên hung hãn, mắng anh như mắng trẻ con thế này?

Anh nhìn cô chăm chú, nghiên cứu sự thay đổi của cô.

Bộ dáng và khí chất của cô vẫn không khác khi xưa. Trắng nõn, tinh tế, nhu nhược, thanh thuần người không biết căn bản không nghĩ cô đã gần 30 tuổi lại còn đã là mẹ.

Làn da cô rất trắng, nhìn rất mịn màng, không biết sờ vào có phải cũng rất mềm mại như vậy không?

Trí nhớ đã quá xa. Anh đã quên cảm giác da thịt cô, chỉ nhớ đến cô thôi cơ thể đã nóng rực lên..

Dục vọng đột nhiên dâng trào như bài sơn đảo hải đánh úp anh, nhưng tự ở tiểu phúc (ơ là cái....)

– Anh ... anh nhìn cái gì?

Thấy ánh mắt anh chăm chú, nóng rực, Nguyên Chỉ Linh đột nhiên thấy có chút không tự nhiên.

– Nhìn em đã làm mẹ rồi mà sao trông vẫn chỉ như một thiếu nữ? Anh nói rồi chậm rãi bồi thêm: – khiến người muốn phạm tội.

Cô không nhúc nhích trừng mắt nhìn anh, tựa như hô hấp cũng đình trệ. Khiến người khác muốn phạm tội? anh có ý gì? Còn nữa, ánh mắt anh sao đột nhiên thâm trầm như vậy, giống như... giống như muốn làm chuyện xấu với cô?

Quý Hy đột nhiên chậm rãi bước đến bên cô.

Cô bỗng nhiên hoảng sợ muốn chạy nhưng lại phát hiện hai chân mình như nhũn ra, lại phát hiện mình nói không ra tiếng, cả người vô lực chỉ có thể trơ mắt nhìn anh đến gần, tay vuốt ve gương mặt cô.

Tay anh lạnh lạnh nhưng đôi mắt nhìn cô nóng cháy khiến cô không thể giả vờ không biết anh muốn gì.

Anh muốn cô.

Nhưng bọn họ chia xa quá lâu, thời gian gặp lại quá ngắn mà ở chung lại càng ngắn hơn, hai người như hai kẻ xa lạ mà thôi. Căn bản là không nên tiến triển nhanh như thế, cô phải ngăn anh lại.

– Quý Hy...

Cô mấp máy môi mới phát ra tiếng nhưng giọng cô lại khàn khàn như đang rên rỉ khiến cô tự bị dọa sợ mà cũng khiến mắt anh càng thêm cuồng mãnh, nóng rực.

Cô không tự chủ được hô hấp đình trệ mà anh nhanh chóng cúi đầu hôn cô.

Không giống nụ hôn trộm cả ngày nay, lần này anh hôn nóng rực, mãnh liệt. Nháy mắt đã đem dục vọng truyền sang cô khiến cô không tự chủ được rên nhẹ, bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh.

Dục vọng như lửa cháy nhanh chóng thiêu đốt...

Sóng tình qua đi, Nguyên Chỉ Linh không dám động dậy.

Trời ạ, trời ạ, cô vừa làm gì thế? Cô sắp nổi điên, bây giờ nên làm gì? Giả chết nằm trong lòng anh sao?

Cô còn không nghĩ đến nên làm thế nào đã thấy anh khàn khàn hỏi:

– Có thể lại lần nữa không?

Cái gì, cô còn chưa kịp phản ứng đã cảm giác “anh” ở bên trong cô cứng rắn lên.

Quý Hy để cô nằm xuống sô pha, ánh mắt nồng nàn nhìn cô, bắt đầu thông thả di động trong cơ thể cô, lại đốt cháy dục vọng trong cô, đẩy cô lên đỉnh hạnh phúc.

Đêm dài dần qua, nhiệt tình như lửa.

Nguyên Chỉ Linh trợn mắt thấy trần nhà quen thuộc, rèm cửa quen thuộc nhưng không hiểu vì sao lại có cảm giác không phù hợp.

Cô quay đầu nhìn về phía con gái, nháy mắt thất kinh nhảy dựng lên.

Nhân Nhân biến mất.

– Nhân Nhân.

Cô vội vàng chạy xuống giường, kêu to đã thấy Quý Hy nhanh chóng chạy vào

– Quý Hy, không thấy Nhân Nhân! Cô bối rối nói với anh rồi định chạy đi tìm con may mà Quý Hy ngăn lại.

– Nhân Nhân đi vườn trẻ rồi.

– Bây giờ mấy giờ? Bình thường cô luôn dậy rất đúng giờ.

– Sắp mười giờ

Cô ghen hòng trợn mắt nhìn anh. Quả thật không thể tin được mình lại ngủ say như vậy, đến cả Nhân Nhân thức dậy đi học mà cũng không biết.

Trời ạ, khó trách cô thấy kì quái, bởi vì ánh mặt trời ngoài cửa chói mắt, sáng ngời không hề giống nắng sớm bảy giờ sáng.

Nguyên Chỉ Linh ảo não ôm đầu rên rỉ:

– Em đúng là bà mẹ thất trách.....

- Không, em là một người mẹ tuyệt vời.
 - Không phải, nếu thật sự như thế em đã không ngủ đến ngay cả con dậy lúc nào cũng không biết.
- Cô tự chán ghét mình nói.

- Đó là vì tối qua anh khiến em mệt chết đi được.

Không ngờ anh lại nói như vậy, mặt Nguyên Chỉ Linh nháy mắt đã đỏ hồng lên. Phát hiện Nhân Nhân mắt tích khiến cô kinh hoàng mà quên mất chuyện tối qua. Anh lại nhắc lại khiến cô vừa thẹn vừa quẫn. Tự nhiên lại nhắc đến làm gì? Lại muốn dụ cô sao?

- Mặt em đỏ lên kìa, có phải là nhớ lại chuyện đêm qua không?

Quý Hy cười nhẹ ôm cô vào lòng, thấp giọng nói.

- Không phải. Cô vội vã phũ nhận
- Anh đùa thôi.

Cô buồn bực nhìn anh, anh lại mỉm cười với cô rồi cúi đầu hôn cô thật sâu, lại kéo cô lên giường lần nữa.

Trời ạ, dục vọng của người đàn ông này không có điểm dừng sao

16. Chương 16

Trời đến giữa trưa, Tiểu Linh mới thấy bà chủ khoan thai đến. Vừa thấy Nguyên Chỉ Linh xuất hiện trước cửa, cô nghênh đón còn nhiệt tình hơn đón khách.

- Bà chủ à, sao hôm nay chị đi làm muộn thế?

Câu hỏi của cô khiến hai má Nguyên Chỉ Linh nóng bừng

- Làm sao thế, có chuyện gì sao?

Cô hơi cúi đầu, đi nhanh về phía quầy, giả bộ trấn định hỏi.

- Có. Tiểu Linh gật đầu mạnh: – bà chủ à, anh chàng đẹp trai hôm qua là chồng chị thật sao? Sao em chưa bao giờ nghe thấy chị nhắc đến chuyện kết hôn. Kết hôn cũng không nói một tiếng là sao?

Nguyên Chỉ Linh ngạc nhiên dừng bước quay đầu nhìn cô:

- Em nói là việc này.
- Đúng. Tiểu Linh chu miệng.

Nguyên Chỉ Linh không nhịn được phì cười, lắc lắc đầu:

- Chị và Quý Hy kết hôn đây là lần thứ hai, không muốn thông báo khắp nơi làm gì
- Quý Hy? Là tên chồng chị sao?
- Ừ.

- Oa. Thật sự là người đẹp tên cũng đẹp

Đối với Tiểu Linh mau mồm mau miệng cô hoàn toàn không biết nên nói gì nữa.

- Không ai bắt chị phải đi báo khắp nơi, chỉ cần nói với những bạn bè thân thiết xung quanh là được rồi. Chị không nói một tiếng lại cũng chồng trước hợp lại, sau này để bạn bè, người nhà biết nhất định sẽ bị đánh cho thối đầu.

Không muốn trả lời vấn đề này cũng sợ sẽ dây dưa không dứt, Nguyên Chỉ Linh bày ra tư thái bà chủ, quay đầu hỏi:

- Hôm qua chị bảo em nhắc Huệ Quân sửa lại quần áo đã làm chưa? ở đâu?

Đừng nhìn cô bên ngoài nhu nhược lại thanh thuần như trẻ thơ nhưng khi làm việc lại nghiêm túc hơn bất kì ai. Làm việc ở đây ba năm Tiểu Linh đương nhiên biết rõ tính cô nên hoàn toàn không dám quá chớn.

– Ở đây. Tiểu Linh đi đến trước một dãy quần áo nói: – nhưng băng treo giảm 30% em còn chưa treo, muốn chờ chị kiểm tra rồi mới treo.

Nguyên Chỉ Linh gật đầu đi đến trước giá quần áo kia, kiểm tra lại. Đúng rồi, tất cả đều là hôm qua cô đã lấy ra.

– Đúng rồi, em treo biển lên đi.

Tiểu Linh lập tức treo biển đã cầm sẵn ở tay lên trước giá áo.

– Buổi sáng bán thế nào?

– Cũng không tệ lắm, bán được 7 bộ quần áo, 2 bộ váy.

Nguyên Chỉ Linh gật đầu rồi nhìn lại toàn bộ cửa hàng, một lát sau mới thản nhiên nói:

– Tiểu Linh, một thời gian nữa chị sẽ chuyển đến Đài Bắc ở.

– Cái gì? Tiểu Linh ngạc nhiên: – sao lại thế? Cửa hàng làm sao bây giờ? Bà chủ, không phải chị sẽ đóng cửa cửa hàng chứ?

Tiểu Linh nhăn mày lo lắng nhìn cô.

– Chị cũng đang nghĩ chuyện này.

– Vì sao đang không lại muốn đến Đài Bắc ở. Hỏi xong, Tiểu Linh bưng tỉnh kêu: – có phải là liên quan đến mỹ nam kia.

– Ừ. Nguyên Chỉ Linh gật gù đầu.

– Thế còn em và Huệ Quân làm sao bây giờ?

Tiểu Linh khóc không ra nước mắt, đáng thương nhìn cô:

– Chị à, chị không thể tiếp tục bán hàng sao? Đài Bắc và Đào Viên cách cũng không xa, chỉ 30' đi xe mà.

– Tiểu Linh, cho dù chị không làm nữa cũng sẽ không nhanh đóng cửa hàng đâu, em yên tâm.

Không thể cho cô một đáp án chính xác, Nguyên Chỉ Linh chỉ có thể trấn an vậy

– Thất nghiệp treo lửng lơ trên đầu chị bảo em yên tâm thế nào đây. Tiểu Linh cầu xin

Nguyên Chỉ Linh vỗ vai cô đề nghị:

– Tiểu Linh, em có muốn tiếp nhận cửa hàng không? Tự mình làm chủ? Chị thấy em có khả năng lắm.

– Có năng lực mà không có tiền cũng vô dụng. Chị à, đây là vấn đề thật sự đấy.

Tiểu Linh rụt vai.

– Em có thể vay ngân hàng hoặc tìm đối tác có tiền.

– Em trước kia còn trẻ không hiểu chuyện, quản lí tiền bạc rất kém nên chắc sẽ không có ngân hàng nào cho vay tiền đâu. Còn đối tác có tiền thì em không biết ai cả.

Nguyên Chỉ Linh trấn an cô:

– Em đừng gấp quá, từ từ suy nghĩ rồi nói cho chị quyết định của em, còn 2 tháng nữa mà.

– Hai tháng,...

– Chỉ Linh. Trong cửa hàng đột nhiên có tiếng của người thứ 3

– Anh Ngô, sao anh lại rảnh rỗi đến đây thế này?

Nguyên Chỉ Linh quay đầu nhìn người mới tới, miễn cưỡng cười.

– Vừa khéo đến sửa máy tính gần đây. Em ăn trưa chưa? Anh còn chưa ăn, cùng đi ăn cơm nhé.

Ngô Kính Hiền tươi cười nói với cô.

– Xin lỗi anh, em ăn rồi.

Đối với người đàn ông này, nói thật cô có chút bất đắc dĩ. Trước đây, vừa chuyển đến đây sống, được anh chiều cổ rất nhiều. Cô nghĩ anh thấy cô trẻ tuổi lại có một đứa con rất đáng thương nên mới coi cô như em gái mà chiều cổ cô. Không nghĩ họ Ngô mà cô đã gọi là “anh” hai năm lại đột nhiên thổ lộ tình cảm.

Cô đã từng từ chối anh, anh nói không sao muốn tiếp tục lại làm “anh Ngô” của cô nhưng vẫn không ngừng theo đuổi cô, đợi cô thay đổi ý định khiến cô tiến thoái lưỡng nan không biết làm thế nào cho phải.

– Lần trước anh đi đón Nhân Nhân cho em, em nói lúc rảnh sẽ mời anh ăn cơm cảm ơn, bây giờ anh rồi, em nhìn cũng rồi nữa, chúng ta đi ăn cơm được chứ?

Ngô Kính Hiền bám riết không tha, đổi lí do khác.

– Có câu làm ơn không mong báo đáp nha, bà chủ?

Thấy Nguyên Chỉ Linh khó xử Tiểu Linh không nhịn được giải vây. Cô rất chán ghét loại người đàn ông biết khó mà không buông này.

– Tiểu Linh. Nguyên Chỉ Linh nhìn cô ý bảo “đừng như vậy”

– Bà chủ à, chị một mình cùng một người đàn ông đi ăn cơm, ông chủ biết sẽ không tức giận chứ? Đổi lại là bạn trai em nhất định sẽ phát điên.

Tiểu Linh không để ý, tiếp tục nói thậm chí còn nhấn mạnh hai chữ “ông chủ”

– Ông chủ gì? Ngô Kính Hiền nghi hoặc hỏi.

– Thì đương nhiên chồng của bà chủ i thì gọi là ông chủ rồi, anh không biết sao? Anh Ngô.

Tiểu Linh nhìn anh cười tươi.

– Chỉ Linh không có chồng? Anh nhú mày.

– Chị à, chị chưa nói với anh Ngô đây về chuyện kết hôn sao?

Tiểu Linh giả bộ kinh ngạc, giọng nói rất khoa trương.

Nguyên Chỉ Linh bất đắc dĩ nhìn cô không biết nên trách cô hay nên cảm ơn cô đã nói việc này ra giúp mình

– Chỉ Linh, cô ấy nói đúng không? Em kết hôn khi nào? Cái nhẫn kia... là nhẫn cưới?

Ngô Kính Hiền vẽ mặt kinh sợ nhìn chằm chằm cô rồi nhìn thấy tay cô đeo nhẫn, cả người chịu đả kích lùi lại từng bước.

– Vâng . Cô cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay không đành lòng nhìn về mặt Ngô Kính Hiền

– Anh ta là ai?

– Cha của Nhân Nhân. Không muốn làm tổn thương anh, Nguyên Chỉ Linh chọn cách nói tế nhị nhất.

– Em cùng anh ta kết hôn chỉ vì anh ta là cha đẻ của Nhân Nhân?

– Tất nhiên không phải. anh không nhìn thấy dấu tây trên cổ chị ấy sao? Vợ chồng người ta rất ân ái nha.

Tiểu Linh lạnh lùng xen vào.

Nguyên Chỉ Linh đỏ bừng mặt, cô lập tức lấy tay che hết cổ mình vì cô không biết dấu tây Tiểu Linh nói ở chỗ nào.

Phản ứng của cô làm Tiểu Linh cười híp cả mắt lại làm mặt Ngô Kính Hiền trắng bệch

– Chị à, em nói lung tung thôi, phản ứng của chị sao lại có thể thành thật như thế? Haha

Tiểu Linh không nhịn được cười to

– Tiểu Linh!

Nguyên Chỉ Linh ngậy người, thẹn quá thành giận khẽ quát, nhảy dựng lên muốn đánh cô, Tiểu Linh lập tức co giò bỏ chạy

Hai người chạy loạn trong cửa hàng cũng không để ý Ngô Kính Hiền rời đi từ lúc nào

17. Chương 17

– Anh không xứng với Chỉ Linh.

Quý Hy đang nằm nhắm mắt trên ghế đá công viên, hưởng thụ gió mát, ánh mặt trời cùng thiên nhiên chan hòa, tự nhiên lại có tiếng nói bên cạnh khiến anh khó chịu trừng mắt nhìn người mới tới

À thì ra là anh ta. Ngô Kính Hiền.

– Xin hỏi có chuyện gì sao. Anh lười biếng ngồi đây

– Anh không xứng với Chỉ Linh.

Còn tưởng anh không nghe thấy mình nói, Ngô Kính Hiền giận giữ trừng mắt nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi nhắc lại

Anh đã âm thầm quan sát Quý Hy mấy ngày, phát hiện người đàn ông này ngoài bề ngoài đẹp trai ra thì chẳng có chỗ nào tốt. Suốt ngày ở nhà không làm gì. Là kẻ sống dựa vào đàn bà nuôi, ăn cơm búng (chỉ những luôn ăn sẵn). Anh không hiểu vì sao Nguyên Chỉ Linh lại lấy một người như thế. Chỉ vì anh ta đẹp trai thôi sao?

– Những lời này anh đã nói rồi. Nếu anh chỉ muốn nói thế, bây giờ nói xong rồi có thể đi rồi chứ, đừng làm phiền người khác ngủ.

Quý Hy lười biếng xua tay đuổi người, làm như lại chuẩn bị nằm xuống ngủ tiếp.

– Tôi sẽ không để cho Chỉ Linh lấy một người như anh

Ngô Kính Hiền tức giận kêu.

– Thật tiếc, cô ấy đã lấy tôi rồi, anh không biết sao?

Quý Hy ngoáy lỗ tai, miễn cưỡng nhìn anh.

– Anh.... anh !

Ngô Kính Hiền giận giữ nắm cổ áo anh, kéo anh dậy

Tới gần anh, Ngô Kính Hiền mới cảm giác hai người cao thấp chênh lệch

Quý Hy cao hơn anh một cái đầu, khiến anh không thể không ngửa cổ mà nhìn. Nhưng có là như vậy, đối mặt với một kẻ bên ngoài tỏ vàng nạm ngọc mà bên trong chỉ là bông rách, hết ăn lại nằm chỉ biết dựa vào phụ nữ, anh sao phải cảm thấy thua kém?

– Tôi muốn anh ngay lập tức tránh xa mẹ con Chỉ Linh, có nghe thấy không? Anh hung hãn ra lệnh

– Nghe rồi, nhưng dựa vào cái gì mà anh bắt tôi phải nghe lời anh? Còn nữa, thế này không thoải mái chút nào?

Quý Hy gỡ tay anh ra, bộ dáng cà lơ phất phơ.

– Dựa vào anh không xứng với Chỉ Linh, anh là kẻ không biết xấu hổ, vô sỉ.

– Anh đang sỉ nhục người khác đấy. Quý Hy ngồi lại.

– Tôi nói sai chắc, có chân có tay cũng không làm việc, ngày nào cũng ở nhà chờ ăn cơm nhuễn. Loại người như anh không phải là vô sỉ hay sao?

– Tôi không việc gì phải giải thích cách sống của mình với người ngoài.

Anh liếc Ngô Kính Hiền một cái.

– Anh có phải là đàn ông không? Có lòng tự trọng không? Có biết thế nào là liêm sỉ không?

Ngô Kính Hiền tức đến nổi gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

– Có phải hay không? Có hay không? Hiểu hay không hiểu cũng không phải chuyện của anh? Chỉ cần Chỉ Linh nhận tôi là được. Còn những người ngoài như anh không quan hệ.

Quý Hy lạnh lùng cười, bắt đầu thấy không kiên nhẫn

Chỉ Linh đã kết hôn cùng anh, cùng ở một chỗ chẳng lẽ người này không thể lặng lẽ rút lui hay sao?

Ngô Kính Hiền hơi im lặng một chút rồi đột nhiên lại ngạo mạn nói:

– Chắc anh không biết căn phòng mà Chỉ Linh đang ở và cửa hàng quần áo kia đều là của nhà tôi chứ?

– Thế thì làm sao? Quý Hy thuận miệng hỏi.

– Anh muốn biết không

– Không cần thiết.

– Tôi...Ngô Kính Hiền tắc lời, then quá thành giận nói: – dù sao tôi cũng nói cho anh....

– Không cần, tôi nghĩ anh muốn nói cho tôi là nếu không làm theo lời anh, anh sẽ đòi phòng ở và cửa hàng quần áo đúng không?

Quý Hy cắt lời anh

– Đúng thế?

– Ai! Tôi thật sợ quá đi. Quý Hy ra vẻ nói, trên mặt đầy sự trào phúng, châm chọc

– Anh ! Ngô Kính Hiền sắc mặt lúc trắng lúc xanh, thiếu chút nữa tức đến hộc máu.

– Anh thích làm gì thì cứ làm, không cần phải đến đây xin phép tôi.

Anh nhàm chán nói.

– Anh không sợ sao? Nếu tôi lấy lại phòng thì ba người đừng nói là chỗ ở không có mà công việc của Chỉ Linh cũng không còn. Anh vì tư lợi bản thân mà nhẫn tâm để mẹ con cô ấy phải sống khổ sở sao?

Ngô Kính Hiền phần nộ chất vẩn.

Anh nhún vai, ra vẻ như chẳng liên quan đến mình.

– Anh là đồ vô sỉ, anh kết hôn với Chỉ Linh chỉ là lợi dụng cô ấy đúng không?

Ngô Kính Hiền nắm chặt tay thành quyền, tức đến phát run.

– Tùy anh thích nói gì cũng được. Nhưng có chuyện tôi nghĩ nói trước cho anh thì tốt hơn. Bất kể anh làm gì, đời này Chỉ Linh sẽ chỉ làm vợ tôi, Nhân Nhân cũng sẽ chỉ gọi một mình tôi là cha thôi.

Quý Hy mặt không đổi sắc, nói xong anh đứng dậy, quay người bước đi. Tâm tình hưởng thụ thiên nhiên cũng bị phá vỡ rồi, về nhà ngủ còn yên tĩnh hơn.

– Anh muốn đi đâu. Ngô Kính Hiền nổi giận đùng đùng, điên cuồng hét lên.

– Về nhà ngủ. Anh không thèm quay đầu nói.

– Anh. Anh đừng tưởng tôi chỉ nói suông. Ngô Kính Hiền vẫn đang gào thét

Quý Hy ngoáy lỗ tai, coi như không nghe thấy mà tiếp tục đi. Âm ỹ muốn chết. Tốt nhất là anh ta cứ làm như thế càng nham càng tốt, như thế mình cũng sẽ không phải “phụ xướng phụ tùy” (vợ nói chồng theo) mà cũng vợ và con gái chen chúc trong gian nhà nhỏ tí kia nữa.

Ai, còn tận hai tháng, thật là mệt nha.

Anh muốn thuyết phục Chỉ Linh đồng ý chuyển nhà, đổi một nhà lớn hơn, thoải mái hơn. Nếu không ít nhất cũng nên đổi chiếc giường lớn hơn một chút nha.

Trời mới biết bây giờ một nhà ba người ngủ trên chiếc giường này khốn khổ thế nào. Anh tối nào cũng khó mà ngủ, chỉ xoay người cũng sẽ động đến con gái, lại làm vợ ngã xuống giường, cho nên mỗi ngày ngủ đều không đủ. Anh chỉ có thể thừa lúc con gái đi học, vợ đi làm mà ngủ bù.

Nghĩ đến ngủ bù, Quý Hi nhin không được ngáp một cái rõ to.

Về nhà ngủ vẫn tốt hơn. Nhưng trước khi ngủ nhất định phải đặt báo thức, 3 rưỡi phải dậy đến nhà trẻ đón Nhân Nhân rồi lại đi đón vợ nữa.

Cuộc sống như vậy, thật nhàn nhã, hạnh phúc.

Đương nhiên, nếu có thể đổi phòng ở và đổi chiếc giường lớn hơn anh sẽ càng hạnh phúc.

Bởi vì đột nhiên Quý Hy có việc phải về Đài Bắc nên hôm nay Nguyên Chỉ Linh đến vườn trẻ đón con gái tan học. Nhưng không nghĩ Nhân Nhân nhìn thấy cô không giống trước kia vội vã chạy về phía cô, đã thế lại còn bày ra bộ mặt thất vọng nhìn xung quanh.

– Mẹ, cha đâu? Nhân Nhân hỏi.

Cô ôm con gái vào lòng, cố ý lấy đau lòng hỏi:

– Nhân Nhân chỉ thích cha đón mà không thích mẹ. Mẹ buồn quá đi.

– Không phải ạ. Con cũng rất yêu mẹ, yêu mẹ nhất.

Nhân Nhân vội ôm cổ cô làm nũng.

– Thật không?

– Thật. Nhân Nhân gật đầu.

– Thế thì hôn mẹ một cái.

Bé lập tức ngẩng đầu lên thơm mẹ một cái thật kêu.

Nguyên Chỉ Linh lập tức tươi cười, lúc trước bị đả kích và thất vọng được con gái thơm liền được vuốt xuống.

– Cha đi Đài Bắc tối sẽ về.

Cô đứng dậy giải thích với Nhân Nhân vừa chào cô giáo rồi mới dắt con gái đi về.

– À. Nhân Nhân khẽ kêu, đi được vài bước đột nhiên hỏi:

– Mẹ ơi, đồ mặt trắng (chỉ những giai chỉ có mã bề ngoài) là gì? Là mặt rất trắng ạ

Nguyên Chỉ Linh kinh ngạc dừng bước, cúi đầu nhìn con:

– Ai nói với con những từ này. Ở vườn trẻ sao lại xuất hiện những từ ngữ như vậy

– Đồng Đồng. Nhân Nhân đáp

Lại là Đồng Đồng! Cô cũng sớm đoán nhưng vấn đề là Đồng Đồng học những lời này từ đâu?

– Sao Đồng Đồng lại nói với con như thế?

– Bạn ấy nói cha là đồ mặt trắng.

– Con nói gì?

Cô không nhin được mà kêu lớn khiến Nhân Nhân cũng hoảng hốt nhìn cô.

Cô hít sâu, khống chế cảm xúc của mình để tránh lại dọa đến con.

– Xin lỗi Nhân Nhân, mẹ không cố ý lớn tiếng như thế. Cô ôn nhu giải thích với con: – con nói cho mẹ, sao Đồng Đồng lại nói cha là đồ mặt trắng? Ai nói cho bạn ấy?

– Bạn ấy nói là bố mẹ bạn nói, còn có nhiều người đồ mặt trắng còn nói cha ăn cháo. Nhân Nhân thành thật kể

– Ăn cháo? Chú Ngô lại nói cha ăn cháo? Cô ngồi xuống hỏi con.

Nhân Nhân lắc đầu:

– Chú Ngô nói cha ăn cơm nhuyễn, con hỏi thì cha bảo cơm nhuyễn chính là cháo

Cơm nhuyễn chính là –

Nguyên Chỉ Linh cả người cứng đờ, nháy mắt đã hiểu. Ăn cơm nhuyễn! Nhân Nhân vừa nãy là nói ăn cơm nhuyễn chứ không phải ăn cháo.

Vì sao Ngô Kính Hiền lại nói vậy? Aao lại công kích Quý Hy, mà Quý Hy còn không đề cập đến chuyện này với cô.

Nhân Nhân vừa kể là cha mẹ Đồng Đồng và rất nhiều người nói vậy. Vì sao lại có nhiều người nói thế.

Quý Hy tuy cùng mẹ con cô ở chung nhưng chưa bao giờ dùng một đồng của cô, mỗi lần cùng ra ngoài đều là anh trả tiền, sao có thể là ăn cơm nhuyễn.

Hơn nữa anh ở cùng mẹ con cô không phải vì anh không có nhà. Ông nội để lại cho anh căn nhà còn lớn gấp ba lần gian phòng bây giờ của cô.

Còn nữa, tuy rằng hiện giờ công việc của anh không thực sự ổn định nhưng anh là thạc sĩ từ Mỹ về, sao có thể nói là thất nghiệp được.

Rốt cuộc là ai ăn không ngồi rồi tung tin ác ý hại Quý Hy?

Có phải anh đã sớm biết rồi không, vì sao không nói cho cô

Cô rất tức, thật sự rất tức.

– Mẹ.

Cảm nhận được sự tức giận của cô, Nhân Nhân cẩn thận gọi, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi cảnh giác.

Nguyên Chỉ Linh hít sâu cổ họng khống chế cảm xúc tránh làm con gái sợ.

– Nhân Nhân đồng ý với mẹ, sau này không được nói “đồ mặt trắng” gì nữa được không?

Cô nghiêm túc dạy con.

– Vì sao? Vì nó là những lời không tốt, giống như “thí” (rắm) sao?

Nhân Nhân ngây thơ nhìn cô hỏi.

– Đúng.

– Vâng ạ.

Nhân Nhân nhu thuận gật đầu, nhớ kỹ đây là cấm ngữ (từ không được nói). Ngày mai đi nhà trẻ bé sẽ bảo Đồng Đồng là tiểu bạch kiểm và “thí” đều là những lời không tốt, trẻ con không được nói, nói sẽ không phải là bé ngoan.

Nguyên Chỉ Linh đứng dậy dắt tay con gái về nhà. Cô vừa đi vừa nghĩ mình nhất định phải tìm cơ hội nói chuyện cùng Ngô Kính Hiền, muốn tìm hiểu rõ vì sao anh lại nói những lời này với Quý Hy, và cô cũng phải tìm ra ai là kẻ tung tin đồn này.

– Mẹ, chú Ngô kia.

Nhân Nhân đột nhiên chỉ vào phía trước kêu lên

Cô lập tức ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy Ngô Kính Hiền đang tươi cười đi đến gần.

Thật là đến sớm không bằng đến đúng lúc. Anh ta đến là vừa đúng lúc.

18. Chương 18

10 rưỡi, khu nhà trọ cũ yên tĩnh dường như tất cả đều đang ngủ, im lặng không một tiếng động.

Quý Hy thận trọng đi lên tầng ba, sau đó lấy chiếc chìa khóa trong túi nhẹ nhàng cắm vào ổ khóa..

Cửa lớn tách một tiếng mở ra, tiếng động nhỏ dọa anh nhảy dựng lên

– Anh nghĩ em đang ngủ cùng con rồi chứ.

Anh mỉm cười với vợ đang mở cửa cho anh, rồi nhìn về phía phòng ngủ:

– Nhân Nhân ngủ rồi?

Nguyên Chỉ Linh mặt lạnh tanh không nói một lời, xoay người quay về phòng khách, ngồi lên sofa

Quý Hy phát hiện thái độ của cô hơi kì lạ, anh khóa cửa rồi mới đi đến ngồi xuống bên cô, ôn nhu nói:

– Sao thế? Không phải vì anh về muộn mà giận chứ?

Nguyên Chỉ Linh im lặng không nói nhìn anh.

Quý Hy bị nhìn đến chột dạ. Có phải cô đã biết vì đề phòng một ngày nào đó bị Ngô Kinh Hiền đòi lại nhà mà đã lén lút mua căn hộ lần trước bọn họ đến xem chứ?

– Ak! Vợ à , em làm sao thế? Anh thận trọng hỏi

– Vì sao anh không nói cho em?

– Hả?

Không thể nào, cô đã biết rồi sao? Quý Hy hơi khấn trương vội vàng giải thích: – chuyện này....

– Mọi người đều nói anh như thế thật không chịu được nhưng sao anh còn nhẫn nhịn không giải thích, không phản bác. Anh có biết em nghe được chuyện này xong đã tức giận, buồn bã thế nào không? Vì sao anh không nói cho em?

Nguyên Chỉ Linh chất vấn anh.

Quý Hy nghi hoặc nhìn cô, trong chót lát không tiêu hóa nổi cô đang nói gì

Anh mua nhà thì sao cô lại buồn bã, khổ sở? Tức giận thì còn có thể hiểu nhưng sao lại không chịu nổi, không chịu nổi cái gì, buồn bã là sao, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Sao anh có cảm giác như ông nói gà, bà nói vịt.

– Em đang nói chuyện gì thế?

– Anh còn muốn lừa em sao? Em đều biết cả rồi.

Cô biết cái gì chứ

Quý Hy nhăn mặt không nghĩ ra được đâu là đáp án.

– Em biết được cái gì? Anh không nhận được hỏi.

– Em biết những người quanh đây nói anh không ra gì, bảo anh là đồ mặt trắng, ăn cơm nhuyễn, sống bám vào phụ nữ.

Thấy anh vẫn còn giả ngu cô vừa tức giận lại vừa đau lòng, đem tất cả mọi chuyện nói ra.

Quý Hy trừng mắt nhìn, cuối cùng cũng hiểu cô đang nói gì. Thì ra là chuyện này, thế mà dọa anh sợ suýt thì lạy ông tôi ở bụi này mà khai ra chuyện mua nhà.

Anh cảm thấy may mắn chưa được ba giây đã bị nước mắt của cô làm cho sợ hãi, cả người cứng đờ:

– Chỉ Linh?

Anh chân tay luống cuống lau nước mắt trên mặt cô nhưng nước mắt cô lại càng nhiều.

– Chết tiệt. Quý Hy mắng thầm, ôm cô vào lòng.

– Sao thế em? Anh nhẹ nhàng, đau lòng nói: – nói cho anh biết xảy ra chuyện gì, vì sao em khóc? Dù có chuyện gì anh cũng sẽ giúp em giải quyết, mọi chuyện đều đã có anh ở đây rồi.

Anh ôm cô, vỗ nhẹ lưng cô.

– Em rất giận. Nguyên Chỉ Linh khóc nói.

– Tức cái gì?

– Tức bọn họ dựa vào cái gì mà nói anh như thế. Bọn họ không quen anh, không biết anh là người như thế nào sao có thể ăn nói lung tung phỉ báng anh? Cô tức giận khó xuôi mà nắm chặt tay thành quyền.

Ngực Quý Hy nóng lên, hiểu ra tất cả khổ sở, tức giận, buồn bã và nước mắt của cô đều là vì anh. Cô thấy anh bị bắt công mà tổn thương, thấy anh bị người đả kích mà khổ sở, tức giận. Đây là cô rất thiện lương cũng thật sự là Chỉ Linh của anh, Chỉ Linh đáng yêu.

Anh thở dài nâng mặt cô lên, cúi đầu ôn nhu hôn cô, sau đó lại hôn lên những giọt nước mắt của cô.

– Miệng mọc trên mặt người ta, người ta thích nói gì chúng ta cũng không cấm được, không cần để ý đến họ là được rồi. Anh ôn nhu dỗ cô.

– Không được, em rất tức. Cô ghen ngào nói cho anh, nước mắt lại rơi xuống: – anh biết từ lâu rồi đúng không, sao không nói cho em?

– Chỉ là chuyện trà dư tửu hậu, bát quái nhỏ nhăng không đáng nhắc đến làm gì. Quý Hy bình tĩnh nói.

– Chẳng lẽ anh không tức giận sao?

– Bọn họ nói không phải là thật, việc gì phải tức? Anh nhẹ nhàng lau nước mắt cô.

– Chính vì đây không phải là sự thật nên mới đáng tức giận. Nguyên Chỉ Linh giọng nói khàn khàn nhưng vẫn thấy rõ sự bức tức.

– Vàng thật không sợ lửa.

Anh chỉ nói thế rồi lại cúi đầu hôn cô như muốn làm tiêu tan sự tức giận của cô, nhẹ nhàng, yêu thương hôn cô, một lần lại một lần.

Anh ôn nhu trêu mếu làm tiêu tan sự tức giận của cô. Nhưng lúc chiều gặp Ngô Kinh Hiền ở công viên, cô bảo vệ Quý Hy mà không nghe lời anh khiến anh kích động gào to với cô. Lúc này những lời nói ấy lại vang lên...

“Anh ta căn bản không thương em mà chỉ đang lợi dụng em thôi”

Cô đương nhiên biết Quý Hy không sống ăn bám vào cô. Cô hoài nghi chính là anh có yêu cô không? Ở bên cô chỉ là lợi dụng cô? Những năm trước là giúp anh chăm sóc ông nội mà bây giờ là để tiếp cận con gái? Vấn đề này lại khiến cô bối rối.

Cô ngẩng đầu lên rời khỏi môi hôn nồng ấm của anh, ánh mắt không xác định nhìn anh.

– Sao thế? Anh hỏi.

Nguyên Chỉ Linh không trả lời anh, cô thoát ra khỏi vòng ôm của anh, ngồi ngay ngắn lại trên so pha, hơi đăm chiêu một chút rồi mới do dự nói:

– Quý Hy, em có thể hỏi anh chuyện này không?

– Tất nhiên. Anh nói, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêm túc của cô.

– Anh... Cô muốn nói lại thôi, trong lòng hồi hộp.

– Em muốn hỏi cái gì? Không sao đâu. Chuyện gì cũng có thể hỏi, anh không có bất kì bí mật gì giấu em hết. Anh ôn nhu nói.

Nhìn anh, Nguyên Chỉ Linh hít sâu rồi mới hỏi:

– Anh có yêu em không?

Quý Hy trợn mắt há mồm nhìn cô. Hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ hỏi anh vấn đề này, nhất thời cả người ngây dại.

Anh yên lặng làm cho mặt Nguyên Chỉ Linh trắng bệch nhưng cô cố gượng cười, rồi ra vẻ như không có gì nói:

– Em chỉ tùy tiện hỏi thôi, anh không cần thấy miễn cưỡng. Hôn nhân của chúng ta vốn là vì cho Nhân Nhân một mái nhà đầy đủ thôi. Trước khi kết hôn chúng ta đều rõ ràng rồi cho anh không yêu em cũng không sao, chỉ cần anh yêu Nhân Nhân là đủ rồi.

– Chết tiệt! Quý Hy lắm bầm rủa rồi lớn giọng nói:

– Tất nhiên là anh yêu em.

Câu nói này thật bất ngờ khiến Nguyên Chỉ Linh ngây người như phỗng

– Anh yêu em. Anh chân thành nói lại một lần nữa

Cô như ngừng thở không dám tin trừng mắt nhìn anh giống như bị dọa.

Phản ứng của cô khiến cho Quý Hy có chút bất đắc dĩ mỉm cười, sau đó nâng mặt cô mà hôn một nụ hôn thâm tình.

– Em nghĩ anh và em kết hôn chỉ là vì Nhân Nhân thôi sao.

Anh ngẩng đầu nhìn cô rồi tiếp:

– Em nghĩ anh và hai mẹ con em chen chúc trong căn hộ bé tí, ngủ trên chiếc giường chật chội kia, thậm chí hôn em như thế, mỗi lần có cơ hội bên em không khác chế được mà áp đảo em, tất cả là vì Nhân Nhân sao?

Không đợi Nguyên Chỉ Linh trả lời, anh nhìn cô lắc đầu.

– Anh kết hôn với em là vì anh không chấp nhận được người đàn ông khác có được em, ngay chỉ là mơ ước thôi cũng không được phép. Cứng rắn muốn đến đây ở là vì muốn biểu thị quyền sở hữu với em, muốn những kẻ kia cút cho xa một chút.

– Không nhận được có cơ hội đều hôn em, áp đảo em là vì anh kim lòng không đậu, không thể khống chế tình yêu và dục vọng của mình với em.

– Chỉ Linh, anh không phải là người đàn ông ấm áp, thậm chí còn lạnh lùng. Ngoài công việc không ai có thể khiến anh thấy nhiệt tình nhưng em luôn có cách làm anh không thể khống chế mình.

– Em không làm gì hết.

Nghe anh nói như đang lên án mình, Nguyên Chỉ Linh nhẹ nhàng cãi lại.

– Cái gì cũng chưa làm mà đã có lực sát thương như thế. Bây giờ em đã biết mình có ảnh hưởng lớn đến anh như thế nào chứ? Quý Hy cười khổ ôm cô vào lòng: – thật ra năm đó anh chắc chắn là mình thích em nhưng không dám chắc đó có phải là yêu. Cầu hôn với em là muốn cho em không đau lòng, nhưng chưa muốn lập tức kết hôn vì anh không muốn khiến em sợ hãi, bất ngờ nhưng chính em lại đột nhiên khiến anh ngã gục.

– Em có làm gì đâu. Cô không nhận được kháng nghị

– Không có sao? Buổi tối có Nhân Nhân kia, là ai chạy đến phòng ai, ai kêu ai đóng cửa, là ai đột nhiên hôn anh? Anh cúi đầu nhìn cô.

Người đàn ông này có cần thiết phải nhớ rõ ràng chuyện năm năm trước như thế sao? Nguyên Chỉ Linh vừa thẹn vừa giận trừng mắt nhìn anh, mặt ửng đỏ lên.

– Lưỡi bị mèo ăn rồi? Anh cười như không cười nhìn khuôn mặt hồng hồng kia.

– Chuyện lâu như thế ai mà nhớ rõ? Cô tức giận nói.

– Anh nhớ rất rõ ràng, có muốn anh giúp em nhớ lại không? Anh cười xấu xa hỏi.

Nguyễn Chỉ Linh hung hãn trừng mắt với anh.

Quý Hy bỗng nhiên nghiêng tức lại, khẽ vuốt mặt cô, áy náy nói:

– Năm đó khi ông nội anh mất, thái độ của anh với em rất tồi tệ, anh thật sự rất xin lỗi.

– Anh lúc đó rất đau lòng, cần có cảm xúc để duy trì chính mình, em có thể hiểu, không sao đâu.

Nhớ tới anh khi ấy đầy yếu ớt, đau xót, ánh mắt cô nhu hòa.

– Đúng là anh rất thương tâm nhưng cũng rất tức giận.

– Em biết, anh giận em không chăm sóc ông nội cho tốt.

– Không. Anh nhìn cô chăm chú, thông thả lắc đầu.

– Không? Cô mơ hồ khó hiểu.

Quý Hy cười khổ, ánh mắt nhìn cô có chút xa xôi.

– Năm ấy khi ông nội nói em có người trong lòng, anh rất tức giận. Tuy rằng anh không có tư cách để giận. Là tự anh để em lại Đài Bắc mà không quan tâm, không làm tròn trách nhiệm của một người chồng mới để người khác có cơ hội này. Đối với em chính là tức giận, bị em phản bội. Ngay hôm sau lại nghe tin ông nội mất khiến anh càng không thể tha thứ cho em. Ông nội qua đời thật sự khiến anh rất đau đớn nhưng làm cho anh khó tin và tức giận là đến lúc ấy, anh cũng chỉ nghĩ đến việc em có người khác, lúc ấy anh rất giận bản thân nên đã trút giận sang em.

Dừng một chút Quý Hy thở dài, áy náy nói: – anh thực sự rất có lỗi với em, Chỉ Linh.

Nguyễn Chỉ Linh khiếp sợ không nói nên lời. Cô chưa bao giờ biết chuyện này, giống như chưa bao giờ biết khi xưa anh li hôn là vì hiểu lầm. Mà một chuyện khác khiến cô không nói được gì chính là anh nói anh thích cô nhưng không xác định được có yêu cô hay không. Nhưng những gì anh nói thì rõ ràng là anh rất yêu cô, thật ngốc!

– Đồ ngốc. Cô nhẹ nhàng dựa vào lòng anh, thấp giọng mắng.

– Cái gì? Anh không nghe rõ hỏi lại.

Cô ngẩng đầu mỉm cười rồi nói:

– Em yêu anh.

Quý Hy ngây ngốc, không nghĩ chỉ trong thời gian ngắn đã được nghe những lời này của cô.

Anh nghĩ mình phải qua một hai năm thậm chí là lâu hơn mới có thể lại được nghe cô nói ba chữ này. Không ngờ...

Anh yết hầu như tắc lại, yêu cầu cô:

– Em nói lại đi

– Em yêu anh

Quý Hy nhắm mắt lại, lại yêu cầu:

– Nói lại nữa đi

– Em yêu anh. Từ “anh” nhẹ nhàng dừng trên môi anh

Đêm nay không khí trong phòng khách bùng bùng như lửa.

19. Chương 19

Quý Hy ư hử hát, tâm tình cực kì khoái trá.

Chỉ Linh đột nhiên quyết định không cần chờ nữa mà tuần này sẽ cùng Nhân Nhân theo anh về Đài Bắc. Tuy rằng không rõ vì sao nhưng anh cuối cùng cũng có thể thoát khỏi cái giường bé tí kia. Vạn tuế! Vạn tuế!

– Chào bà Vương

– Chào bác Trần

– Chào chú Lí

– Xin chào

– Chào mọi người.

Bởi vì tâm tình hưng phấn nên anh tươi cười đầy mặt, thấy ai cũng chào khiến Nguyên Chỉ Linh đứng từ xa trông thấy cũng phải dở khóc dở cười.

Những người được anh chào đều lộ ra biểu tình ngạc nhiên. Một số người coi anh là kẻ ăn bám lại còn có bộ dáng kinh hãi mà chính anh không hề để ý vẫn cứ cười ngây ngốc.

– Anh đang làm gì thế? Nguyên Chỉ Linh không nhịn được hỏi.

Nghe thấy giọng cô, Quý Hy xoay người nhìn cô

– Bà xã! anh vui vẻ kêu lên như thể là đã ba năm không gặp, đột nhiên ôm cô vào lòng.

– Anh làm cái gì thế? Nhanh buông em ra.

Cô ngạc nhiên rồi lập tức giãy dụa, đánh anh.

Bọn họ đang ở trong ngõ nhỏ cách nhà 30m, tức là xung quanh toàn là hàng xóm. Cứ ôm nhau thế này thì không đến một giờ sẽ trở thành đề tài bát quái.

– Không cần. Em hôn anh rồi nói lại lần nữa là em yêu anh thì anh mới buông.

Anh cúi đầu, mặt dày mà cười với cô.

– Quý Hy, Nguyên Chỉ Linh nghiêng răng: – anh ngại mình còn chưa nổi danh ở cái ngõ này sao?

– Chúng mình cũng sắp chuyển đi rồi, không lưu lại chút đề tài cho bọn họ bàn tán thì rất phí nha.

Cô bị anh đùa mà phì cười, nhưng không như ý anh mà diễn trò hôn môi trước mặt người khác được.

– Đừng đùa nữa, anh buông em ra đã. Cô nhẹ đẩy anh.

Biết vợ mình da mặt mỏng sẽ không làm được chuyện này nên Quý Hy cũng đành buông tay.

– Sao hôm nay em về sớm thế? Anh nắm tay cô vừa đi về nhà vừa hỏi. Anh vừa mới ra ngoài ăn cơm trưa một lát, giờ chắc còn chưa đến 2h.

– Trong cửa hàng không có chuyện gì, Tiểu Linh nói tự mình trông cũng được cho nên em về dọn đồ, còn có rất nhiều thứ phải thu xếp.

– Muốn thu dọn cái gì? Quý Hy buồn bực hỏi.

– Anh chuyển nhà không cần dọn đồ mang theo sao? Cô còn bực mình hơn anh mà hỏi lại. Thế mà cũng hỏi sao?

– Em không cần, Nhân Nhân cũng không cần, ở Đài Bắc đều có đủ rồi, hai mẹ con chỉ cần chuyển người đến là được.

– Nói nghe nhẹ nhàng thế. Chẳng lẽ quần áo cũng không cần mang theo sao? Nguyên Chỉ Linh lườm anh.

– Không cần.

– Thế mẹ con em mặc gì?

Quý Hy thản nhiên nói:

– Mua mới là được. Đài Bắc có nhiều cửa hàng, em không phải sợ không có quần áo mặc.

– Cửa hàng anh mở chắc. Cô không kiên nhẫn nói: – anh cho là mua quần áo không cần tiền à? Có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm.

Quý Hy đột ngột dừng bước, Nguyên Chỉ Linh bị anh nắm tay cũng dừng theo, hoài nghi nhìn anh.

– Hôm nay có chuyện nhất định phải giải quyết đã. Anh không đầu không đuôi kiên định nói.

Nguyên Chỉ Linh nhú mày.

– Chuyện gì, anh đang nói gì?

– Đi. Anh kéo cô đi ngược lại.

– Đi đâu? Cô kì quái hỏi lại.

– Tìm cây ATM

– Tìm cây ATM làm gì? Anh muốn rút tiền à? Nếu anh muốn gì cũng không cần đi tìm ATM, bây giờ em mang theo tiền.

– Anh không phải đi rút tiền. Anh hỏi,

– Không đi rút tiền? Thế anh tìm ATM làm gì? Cần chuyển khoản à?

– Không phải. Anh muốn cho em xem tài khoản của anh.

– Sao tự nhiên muốn cho em xem.

Cô khó hiểu hỏi, mặc anh kéo mình về cây ATM cách đó không xa.

Quý Hi quay đầu nhìn cô một cái, nghiêm trang nói:

– Đây là vấn đề tiền bạc.

– Cái gì? Cô thật sự bị anh làm khó hiểu.

– Mỗi lần đề cập đến chuyện tiền bạc với em, em đầy lấy khẩu khí hoài nghi hoặc giáo huấn anh muốn anh đừng ăn nói lung tung, không tin anh nói thật. Hôm nay cho em xem qua tài khoản của anh một chút. Đây không phải là toàn bộ tài sản của anh mà chỉ là chút tiền tiêu vặt thôi, nhưng xem rồi chắc em sẽ tin anh là người có tiền đi.

Nhìn anh chân thật như thế, Nguyên Chỉ Linh đành gạt đầu, tuy rằng cô cũng chẳng có hứng thú với tài sản của anh. Cho dù anh không nửa mao (đơn vị tiền tệ) tiền cô cũng đã sớm quyết định lấy gà theo gà, lấy chó theo chó rồi.

– Kính chào quý khách.

Cánh cửa cửa hàng tiện lợi tự động mở, nhân viên cửa hàng lấy tinh thần vui vẻ đón khách.

– Chỉ Linh.

Ngô Kính Hiền đang đứng ở quầy tính tiền trong cửa hàng nhìn thấy cô, vẻ mặt phức tạp nói.

Tuy rằng lần trước ở trong công viên kết thúc không lấy gì làm vui vẻ nhưng cô vẫn lễ phép gọi anh:

– anh Ngô.

– Đúng là oan gia ngõ hẹp. Quý Hy không nhịn được xem thường nhìn anh, lầm bầm.

Nguyên Chỉ Linh nhẹ kéo anh một chút

– Quý Hy?! Anh là ah, Quý tiên sinh sao? Người đàn ông bên cạnh Ngô kính Hiền đột nhiên mừng rỡ, kinh ngạc hỏi.

Nhất thời mọi người đều quay đầu nhìn anh.

Ngô Kính Hiền hỏi:

– Học trưởng, anh biết anh ta?

Học trưởng này của anh khá lợi hại, khi trước còn chưa tốt nghiệp đã có vài xí nghiệp lớn đến mời anh ta đến làm. Nhưng cuối cùng anh ta tự mở công ty lập trình mạng riêng, nghe nói hiện tại, mỗi năm lợi nhuận hơn 300.000 là mục tiêu mà anh phấn đấu.

Học trưởng ra sức gật đầu, ánh mắt như thấy thần tượng sùng bái, chớp mắt cũng không rời khỏi Quý Hy.

– Quý tiên sinh, lần trước ở Đài Bắc có đi xem anh diễn thuyết, thật sự khiến tôi mở mang rất nhiều. Tôi có thể bắt tay anh không. Hôm nay có thể gặp anh ở đây thực sự là may mắn nhất đời này của tôi.

Học trưởng nhiệt tình bắt tay Quý Hy vừa vươn ra, kích động suýt khóc.

Ngô Kính Hiền nhìn mà ngây dại. Nguyên Chỉ Linh tò mò còn Quý Hy thì bình thản, mỉm cười bắt tay cùng anh ta rồi buông tay xuống.

Cả người mặc quần bò áo phông, chân đi dép lê so với Ngô Kính Hiền và học trưởng của anh mặc sơ mi thắt cà vạt lại càng thêm khí chất vạn phần, giống như đang có đèn huỳnh quang chiếu thẳng vào người anh.

– Học trưởng, anh làm gì thế? Anh là ai?

Ngô Kính Hiền không nhận được hỏi, mày nhíu lại khó chịu liếc Quý Hy một cái. Học trưởng sao lại cung kính với tiểu bạch kiểm này thế?

– Em không biết Quý tiên sinh, chưa nghe qua tên anh ấy sao? Thế em cũng đã nghe qua Leapcron chứ?

Học trưởng hưng phấn, kích động:

– Quý tiên sinh là một trong những người sáng lập Leapcron, vì anh ấy có khiêm tốn không giống người khác hay xuất hiện trong truyền thông. Dù bây giờ anh ấy đã nghỉ hưu trước nhưng ban giám đốc Leapcron vẫn muốn giữ anh ấy lại, cho dù chỉ làm cố vấn thôi cũng tốt rồi. Ngoài Leapcron ra, các công ty máy tính lớn trên thế giới cũng muốn mời được anh ấy, em không biết à?

Nghe thấy tin này, Ngô Kính Hiền ngạc nhiên mặt không còn chút máu, như bị ai bóp cổ mà nói không nên lời, còn có chút khó thở. Người sáng lập Leapcron? Các công ty lớn trên thế giới chào đón? Thế mà người này lại bị anh gọi là đồ mặt trắng, ăn cơm nhuyễn....

– Leapcron? Giống công ty phần mềm thì phải? Nguyên Chỉ Linh quay người hỏi chồng, cô còn có chút không hiểu.

Quý Hy chưa kịp nói thì fan của anh đã nhanh chóng:

– Đương nhiên, trên đời này còn có Leapcron thứ hai sao?

– Tức là khả năng về máy tính của anh rất lợi hại? Cô không hiểu chút gì về công ty phần mềm nên chỉ có thể phản ứng như thế.

Quý Hy nhướng mày, lại nghe thấy fan của anh nhanh nhẩu đáp:

– Đương nhiên, trừ vấn đề máy tính, Quý tiên sinh còn nghiên cứu sâu về việc đầu tư, hai năm nay đầu tư tới đâu đều thu lợi gấp mấy lần, thật là thiên tài

– Anh có vẻ rất hiểu tôi. Quý Hy chậm rãi nói, vẻ mặt không thay đổi nhưng giọng nói đã có chút tức giận.

Ai cũng không thích bị một người xa lạ tìm hiểu kỹ càng như thế. Tuy rằng lời nói của anh là không phải là hoàn toàn đúng, ví dụ như đầu tư thu lợi mấy chục lần chứ không phải mấy lần.

– À! Tôi có bạn làm việc ở ngân hàng nên nghe đồn... Thôi, tôi còn có việc phải đi trước, hôm nay rất vui được gặp anh, hẹn gặp lại.

Cảm giác được thần tượng không vui, fan vội tìm cớ rời đi rồi kéo Ngô Kính Hiền đang ngây như phỗng nhanh chóng đi khỏi cửa hàng.

20. Chương 20

Sau khi mấy người này rời đi, Quý Hy kéo Nguyên Chỉ Linh đến máy ATM đem tài khoản cho cô xem. Bởi vì anh xem phản ứng của cô khi nghe thấy chữ Leapcron vẫn không hề ý thức được anh là kẻ có tiền như thế nào?

“Tức là khả năng về máy tính của anh rất lợi hại”

Nhớ lại phản ứng của cô khi nãy anh rất buồn cười. Người bình thường sẽ là: – thế thì anh phải có rất nhiều cổ phiếu của Leapcron chứ? Thế mà vợ anh sao có thể đơn thuần như thế? Rất đáng yêu

Anh lấy thẻ ATM trong ví, Nguyên Chỉ Linh đột nhiên giữ tay anh:

– Chờ đã.

– Sao thế?

Anh ung dung nhìn cô, chẳng lẽ cô đột nhiên hiểu được anh là một phú hào hàng thật giá thật?

– Vừa rồi anh ta nói thật sao?

– Nói cái gì? Chuyện anh là một trong những người sáng lập Leapcron à?

– Anh có đầu tư có lãi gấp vài lần?

Thì ra là chuyện này, xem ra để cô hiểu được là rất khó.

– Đúng. Quý Hy gật đầu

– Anh đầu tư bao nhiêu, một trăm vạn sao? Vậy anh buôn bán lời vài trăm vạn? Thì ra là thế, khó trách anh nói anh có tiền mua nhà, bây giờ thì em hiểu rồi. Nguyên Chỉ Linh có chút đăm chiêu nói.

Quý Hy thiếu chút nữa ngất xỉu. Đây là định nghĩa có tiền của cô? Có mấy trăm vạn để mua nhà đã là có tiền? Đúng là thua cô rồi!

– Lại đây, đút thẻ vào đi.

Anh kéo cô lên trước, từ sau vòng tay ôm cô, đưa thẻ cho cô.

Nguyên Chỉ Linh nhìn anh rồi ngoan ngoãn cắm thẻ vào.

Quý Hy nói thầm vào tai cô mật mã: 686852068520

Cô theo lời bấm số, lại thấy anh tiếp tục nói:

– Những số này có thể dịch ra là “bà xã, bà xã anh yêu em, bà xã anh yêu em”

(68 đọc giống bà xã, 520 (wu er ling) gần giống anh yêu em).

Mặt đột nhiên nóng bừng, đầu choáng váng khiến cô suýt nữa bấm nhầm số.

Cô quay đầu tránh mắt nhìn anh, gắt giọng:

– Đừng làm loạn nữa.

– Anh nói thật mà. Quý Hy cười: bà xã à anh yêu em.

Thật không có cách nào với anh, cô lấy khuỷu tay thúc anh. Người đàn ông này thực sự là mặt quá dày:)

Bấm mật mã rồi, máy xác định mật mã không sai nhảy đến lựa chọn kế tiếp:

– Xong rồi, anh muốn rút tiền hay muốn chuyển khoản? Cô vẫn tưởng anh đang đùa

– Vấn tin số dư.

Cô nghe lời anh mà bấm vào nút cần chọn.

Qua vài giây, màn hình hiện ra kết quả, Nguyên Chỉ Linh còn không xem mà quay lại hỏi anh: – xong rồi, làm gì nữa?

Anh thật sự không còn gì mà nói. Con số đều trước mắt cô cô còn không xem:

– Em xem tài khoản còn bao nhiêu?

Nguyên Chỉ Linh lúc này mới nhìn lên màn hình, sau đó như bị sét đánh, cả người cứng đờ.

– Bao nhiêu? Quý Hy khẽ tựa vào vai cô, mỉm cười hỏi.

Cô ghen hòng nhìn trần trối không nói nên lời, cho dù nói được, dãy số này dài như thể này muốn đọc kiểu gì, trong thời gian ngắn cũng khó mà đọc.

Bao nhiêu số?

Hai, bốn, sáu, tám

Cô nhìn nhầm hay cái máy này có vấn đề, làm gì có người nào trong thẻ có nhiều tiền như vậy

Ba ngàn bảy trăm năm mươi chín vạn sáu ngàn tám trăm bảy mươi hai nguyên (đơn vị tiền) 37.596.873 nguyên

Cô sắp điên!

Nhiều số quá không tính được à? Quý Hy mỉm cười, có lòng tốt giúp cô đọc:

– Số này là ba ngàn bảy trăm năm...

– Câm miệng!

Nguyên Chỉ Linh đột nhiên kêu lên, đồng thời lấy khuỷu tay thúc anh một cái. Anh không biết tai vách mạch rừng sao?

Cô vội vàng ấn hủy bỏ, đem thẻ ATM cất đi, kéo anh bước đi.

Cô ra khỏi cửa hàng tiện lợi không nói một lời kéo anh về nhà, đóng cửa thật kĩ rồi mới nhú mào nhìn anh.

– Chuyện này là thế nào? Cô cầm thẻ ATM trong tay hỏi anh.

– Anh đã nói với em là anh có tiền còn gì? Anh ra về vô tội nhìn cô.

– Em nghĩ anh nói là mấy trăm vạn thôi. Nhưng số tiền trong này là nhiều người kiếm cả đời thậm chí là mấy đời cũng không được.

– Có một số người vẫn làm được, mà anh vừa khéo lại ở trong những người đó.

Quý Hy nhún nhún vai, bộ dáng thoải mái, tự tại.

Nguyên Chỉ Linh không còn gì để nói 37 triệu có lẽ, số tiền này đủ cho bọn họ sống cả đời không phải lo nghĩ. Cô nhanh chóng suy nghĩ rồi lại kéo tay anh đi ra khỏi nhà.

– Vừa mới về nhà thôi, em lại muốn đi đâu? Quý Hy thấy lại kéo cô lại.

Hai mắt cô sáng lên cao hứng nói với anh:

– Anh không phải là biết đầu tư sao? Chúng ta đến ngân hàng đem tiền này đi đầu tư, nói không chừng sau này chỉ dựa vào lợi tức cũng có thể nhàn hạ không phải nghĩ rồi.

Cô rất thông minh đúng không?

Quý Hy như đang nhìn người ngoài hành tinh, sau đó anh cười phá lên, cười đến gập cả người, Nguyên Chỉ Linh bị anh ôm trong lòng cũng bị kéo cho khó đứng vững.

Cô kì quái nhìn anh, chờ anh ngừng cười mới nhú mào hỏi:

– Anh đang cười cái gì thế?

– Vợ à, em rất đáng yêu. Anh hôn cô

– Anh đang cười cái gì?

– Trước đó anh đã nói với em rồi. Tài khoản này là tiền tiêu vặt thôi? Tiền tiêu vặt chính là dùng để tiêu. Chúng ta muốn sống an nhàn không cần dựa vào lợi tức này. Chồng em còn rất nhiều tiền, đủ cho em mỗi ngày đều an nhàn hiểu không?

Nói thật, cô tuyệt đối không biết hơn 37 triệu có thể đem đi tiêu vặt sao? Hơn nữa anh còn nói anh có rất nhiều tiền. Điều này khiến cô hoài nghi không rõ cuối cùng thì anh có bao nhiêu tiền.

Cô nhú mào:

– Anh rốt cục có bao nhiêu tiền.

– Không biết, chưa tính.

– Anh ngay cả mình có bao nhiêu tiền cũng không biết sao dám nói mình có nhiều tiền? Nguyên Chỉ Linh trừng mắt nhìn anh

Quý Hy nghiêm trang nói:

– Cổ phiếu của Leapcron mỗi tấm là khoảng 700\$, anh không biết rõ mình có mấy chục vạn tấm. Trước đó, anh bán mười vạn tấm đầu tư buôn bán lời gấp vài lần, rồi lại tiếp tục đầu tư nữa. cho nên nói thật, anh khó mà tính được mình có bao nhiêu tài sản. Nhưng nếu em muốn xác định rõ thì để anh bảo kế toán viên cao cấp thông kê lại rồi nói cho em.

Cô nghe xong hoàn toàn á khẩu, chỉ cảm thấy như bị một đồng con số và tiền mặt đè lên người... cô sắp ngất.

– Cha, vì sao mẹ không nói gì, mẹ đang tức giận ạ?

– Không phải, mẹ đang rất vui, vui đến nói không nên lời.

Nghe thấy anh nói, Nguyên Chỉ Linh đột nhiên chạy đến hưng hăng đá anh một cái rồi lại trừng mắt lườm anh.

Quý Hy mỉm cười, xem ra vợ còn vì anh có nhiều tiền mà tức giận.

21. Chương 21: The End

Vì để chúc mừng bản thân thoát khỏi mấy chữ “kẻ mặt trắng” và “ăn cơm nhuyển”, Quý Hy đưa vợ con đến nhà hàng cao cấp chỉ có thành viên có thẻ VIP mới được vào ăn cơm

Nhà hàng này rất lớn, bố trí ưu nhã, âm nhạc du dương, bàn ăn được bố trí cách xa nhau nên khách hàng có cảm giác riêng tư rất thoải mái.

Chưa bao giờ nghĩ sẽ đến nơi này, Nhân Nhân ngay từ đầu đã tò mò, hưng phấn hết nhìn đông nhìn tây không lúc nào yên lặng nhưng phát hiện sắc mặt mẹ rất tệ, không nói câu nào nên cũng từ từ ngồi nghiêm chỉnh lại.

– Sao chúng ta ngồi được một lúc rồi mà không có bồi bàn đến đây để gọi cơm?

Vì không để cảm xúc của mình ảnh hưởng đến con gái, Nguyên Chỉ Linh cuối cùng cũng nói chuyện.

– Vì người còn chưa đến đủ. Quý Hy trả lời.

– Người còn chưa đến đủ? Cô trừng mắt nhìn: – còn ai đến nữa?

– Đợi một lát nữa thì em sẽ biết. Quý Hy vừa nói xong đã thấy những gương mặt quen thuộc, anh cười hất cằm ra phía cửa :- xem đi, người đến rồi.

Nguyên Chỉ Linh nghe vậy vội nhìn theo tầm mắt anh chỉ thấy Tề Thác ôm vai Ôn Lực Nhã mỉm cười đi đến.

– Hi! Tề Thác mỉm cười chào bọn họ.

– Chỉ Linh! Ôn Lực Nhã rời khỏi vòng tay ông xã rồi vui vẻ ôm lấy cô: – chúc mừng cậu

– Chúc mừng cái gì? Nguyên Chỉ Linh ngậy ngốc

– Chúc mừng hai người gương vỡ lại lành, nối lại tình xưa. Ôn Lực Nhã ngẩng đầu cười với cô.

Nghe vậy, mặt Nguyên Chỉ Linh ửng hồng: – Cảm ơn.

Ôn Lực Nhã quay người vỗ vỗ má Nhân Nhân:

– Nhân Nhân chưa chào dì.

– Dì Lực Nhã. Nhân Nhân ngọt ngào kêu lên, còn làm nũng giơ tay ra muốn ôm một cái.

Tề Thác đỡ vợ mang thai 6 tháng ngồi xuống ghế rồi hỏi:

– Những người khác còn chưa đến

– Những người khác? Nguyên Chỉ Linh hơi sững sốt rồi chợt hiểu, vui mừng hỏi lại: – chẳng lẽ Bạch Lăng, Tiểu Vũ, Trạ Na cũng sẽ đến?

Cô và Lực Nhã, Bạch Lăng, Tiểu Vũ, Trạ Na cả năm người vốn cùng ở nhà trọ kia, năm người trở thành bạn thân vì bọn họ đều là phụ nữ đã từng li hôn.

Lực Nhã là người gia nhập hội của các cô muộn nhất, nhưng sự tham gia của cô lại khiến cho chồng trước của bọn họ đều xuất hiện. Bởi lẽ không ai lường được những anh chồng trước này vừa khéo lại là bạn tốt?

Tóm lại, từ sau khi Lực Nhã bị chồng cũ bắt về nhà, Bạch Lăng vì cứu Lực Nhã mà mất đi trí nhớ cũng bị chồng trước “Thánh Thủ” mang về nhà chăm sóc, một lần nữa thành Đồ phu nhân.

Sau lại nghe nói Tiểu Vũ cũng cùng Vệ Thịnh gương vỡ lại lành, khó trách thời gian trước cô tìm mãi không thấy Tiểu Vũ.

Nhưng mà cô cũng không nói được gì bởi chính mình cũng cùng chồng trước hợp lại.

Nói tóm lại, các cô đều cùng chồng trước gán bó lại, bây giờ chỉ còn đôi Trạ Na là chưa biết thế nào.. Cũng có lẽ đã sớm có kết quả, chính là có người giữ bí mật không nói mà thôi, dù sao xem đôi đó có đến không là biết mà.

– Đồ Thánh và Vệ Thịnh xác định sẽ đến còn về phần Lý Phong ...

Quý Hy vừa trả lời vợ vừa nhìn Tề Thác : – bọn họ có đến không?

– Chắc là có. Tề Thác gật đầu.

– Tức là Lý Phong cũng thu phục được rồi? Quý Hy mỉm cười.

– Cái gì mà thu phục? Cách dùng từ của anh khiến bà xã đại nhân hơi khó chịu

Anh nhếch miệng cười, ngẩng đầu đã thấy có người đến:

– Đồ Thánh và Bạch Lăng kia!

Vệ Thịnh và Tập Tiểu Vũ cũng vào ngay sau đó, bốn người lớn và hai đứa trẻ.

– Mẹ là Nghiên Nghiên và anh Nghị Nghị kia. Nhân Nhân vui vẻ kêu to.

Nguyên Chỉ Linh mỉm cười vỗ vỗ con gái rồi nhìn những người kia tiến đến.

– Hi! Tập Tiểu Vũ ngại ngần chào mọi người.

– Hi! Tiểu Vũ. Cậu gần đây bận rộn mất mặt nha, còn không đến cửa hàng tớ nói chuyện phiếm nữa, có chuyện gì thế? Nguyên Chỉ Linh mắt mở hỏi Tiểu Vũ đang đứng bên Vệ Thịnh.

– Tớ có việc trong cửa hàng, không phải tớ đã nói là sẽ mở quán trà sữa chân trâu sao? Quán mới mở nên có rất nhiều việc phải làm. Tập Tiểu Vũ vội tìm cớ.

– Thật không? Sao hôm trước tớ đi qua cửa hàng của cậu mà không thấy mở cửa? Nguyên Chỉ Linh cố ý hỏi.

- À... thì... nhất thời có chút chuyện. Tập Tiểu Vũ không tự chủ mà đỏ bừng mặt
- Chuyện gì? Chắc chắn là liên quan đến Vệ tiên sinh đây chứ gì? Nguyên Chỉ Linh vẫn không buông tha cơ hội trêu chọc cô.
- Ô... chuyện này... tớ. Cô bắt lực nhìn chồng đứng cạnh mình.
- Vệ Thịnh lập tức ôm lấy vợ rồi quay sang trách bạn tốt:
- Quý Hy, cậu quản vợ cho chặt vào, đừng có để cô ấy khi dễ vợ tôi.
- Thứ lỗi không làm theo vì vợ chỉ để yêu không phải để quản.
- Quý Hy nói xong quay lại nhìn cô tranh công:
- Bà xã à, anh nói đúng chứ?
- Lúc này người đỏ mặt lại là cô, không còn gì mà nói.
- Trạm Na kìa! Ôn Lực Nhã đột nhiên kêu lên.
- Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy Lý Phong và Trạm Na trong sự trông mong của mọi người đang nắm tay nhau cùng đến, bồi bàn cũng đi về phía bọn họ
- Không cần nhiều lời, nhìn bọn họ thế kia là cũng đủ hiểu còn quá trình thế nào thì chắc cũng chỉ họ biết mà thôi.
- Tất cả mọi người đã đến đông đủ, món ăn cũng được đưa lên, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ.
- Được rồi, hôm nay cậu đột nhiên mời chúng tôi đến ăn cơm là có mục đích gì?
- Tề Thác hỏi Quý Hy. Vì bữa cơm này rất bất ngờ nhưng lại không cho phép được vắng mặt khiến anh phải hủy một bữa tiệc quan trọng, không có lí do chính đáng thì khó mà yên được với anh.
- Kết hôn. Quý Hy chỉ nói hai chữ.
- Kết hôn cái gì? Cậu và Chỉ Linh chẳng phải đã đăng kí kết hôn rồi còn gì? Tề Thác khó hiểu nhìn anh.
- Cậu và Lực Nhã cũng là đi luôn đến sở hộ chính đăng kí à?
- Tất nhiên.
- Còn cậu? Quý Hy quay sang hỏi Đồ Thánh
- Ủ.
- Thế cậu thì sao? Anh hỏi Vệ Thịnh.
- Vệ Thịnh cũng gật gật đầu.
- Anh nhìn sang Lý Phong
- Hôm nay vừa đi đăng kí.
- Lý Phong nói xong tất cả mọi người đều lên tiếng chúc mừng.
- Cho nên.... Chờ không khí yên lặng trở lại, Quý Hy lại cao giọng thu hút sự chú ý của mọi người rồi mới chậm rãi nói: mọi người đều là đăng kí kết hôn chứ không tổ chức một lễ cưới cho vợ mình đúng không?
- Các người đàn ông quay sang nhìn nhau, cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, vẻ mặt dần dần có chút xấu hổ. Họ chưa từng nghĩ có lẽ vợ mình cần một hôn lễ trang trọng.
- Bà xã.... Bọn họ không hẹn mà nhìn về phía vợ mình.
- Không sao, em không cần.. mà các cô vợ nhỏ cũng đều không hẹn mà cùng lắc đầu.
- Nhưng anh để ý. Quý Hy chân tình nói: - Chỉ Linh, anh muốn cho em một hôn lễ khó quên, muốn quý trọng em nên mới hẹn mọi người cùng đến vì anh biết, đối với em bọn họ giống như người nhà.

Nói rồi anh nhìn mọi người:

- Tôi nghĩ chúng ta cùng làm lễ kết hôn đi, các cậu thấy sao?
- Ý kiến hay. Lý Phong gật đầu
- Tôi đồng ý. Vệ Thịnh nói.
- Tôi cũng đồng ý. Đồ Thánh và Tề Thác cùng nói.
- Vậy cứ như thế đi, chúng ta tìm một ngày kết hôn tập thể. Quý Hy hài lòng phát biểu.

Các cô nhìn nhau trong lòng mỉm cười.

- Cảm ơn anh.

Trên đường về nhà, Nguyên Chỉ Linh nhẹ giọng nói với Quý Hy. Nhân Nhân vì chơi đùa cùng Vệ Nghi, Nghiên Nghiên mệt nên đã ngủ say trong lòng cô.

- Cảm ơn cái gì? Quý Hy nhìn cô ôn nhu hỏi.

- Lễ kết hôn.

- Đó là chuyện nên mà. Anh nắm tay cô.

Đây có lẽ là chuyện nên làm nhưng cũng không phải mỗi người đều nghĩ đến. Xem đêm nay bốn người người đàn ông vẻ mặt xấu hổ thì biết bọn họ căn bản không nghĩ đến. Nhưng chồng cô lại nghĩ đến. Mà cô có cảm giác đây không phải là ngẫu nhiên, có lẽ anh đã sớm biết trong lòng cô có chút tiếc nuối.

- Sao anh biết. Cô hỏi.

- Biết cái gì? Anh nhẹ xiết tay cô.

- Biết em muốn một hôn lễ, một lần mặc váy cô dâu. Cô thẳng thắn nói ra hi vọng của mình.

Quý Hy hơi yên lặng rồi mới từ tốn nói:

- Có một ngày cùng em xem phim, anh nhận thấy em khi nhìn diễn viên mặc áo cưới thì rất hâm mộ. Nói rồi quay sang ánh mắt nhìn cô: - Anh xin lỗi, ngay từ đầu anh đã không chú ý đến chuyện này.

Nguyên Chỉ Linh lắc đầu, cảm động vô cùng. Cô không nghĩ tới anh lại chú ý đến chuyện này. Hình ảnh đó chỉ thoáng qua giây lát nhưng anh lại để ý.

- Không, em đã thấy rất đầy đủ rồi. Cô nói: - Ông xã, cảm ơn anh. Em yêu anh.

Quý Hy kéo tay cô lên, hôn môi.

- Anh sẽ yêu em, chiều em cả đời.

Anh chân thành thề. Mà lời thề này, cả đời cũng không thay đổi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-truoc-cua-phu-hao>